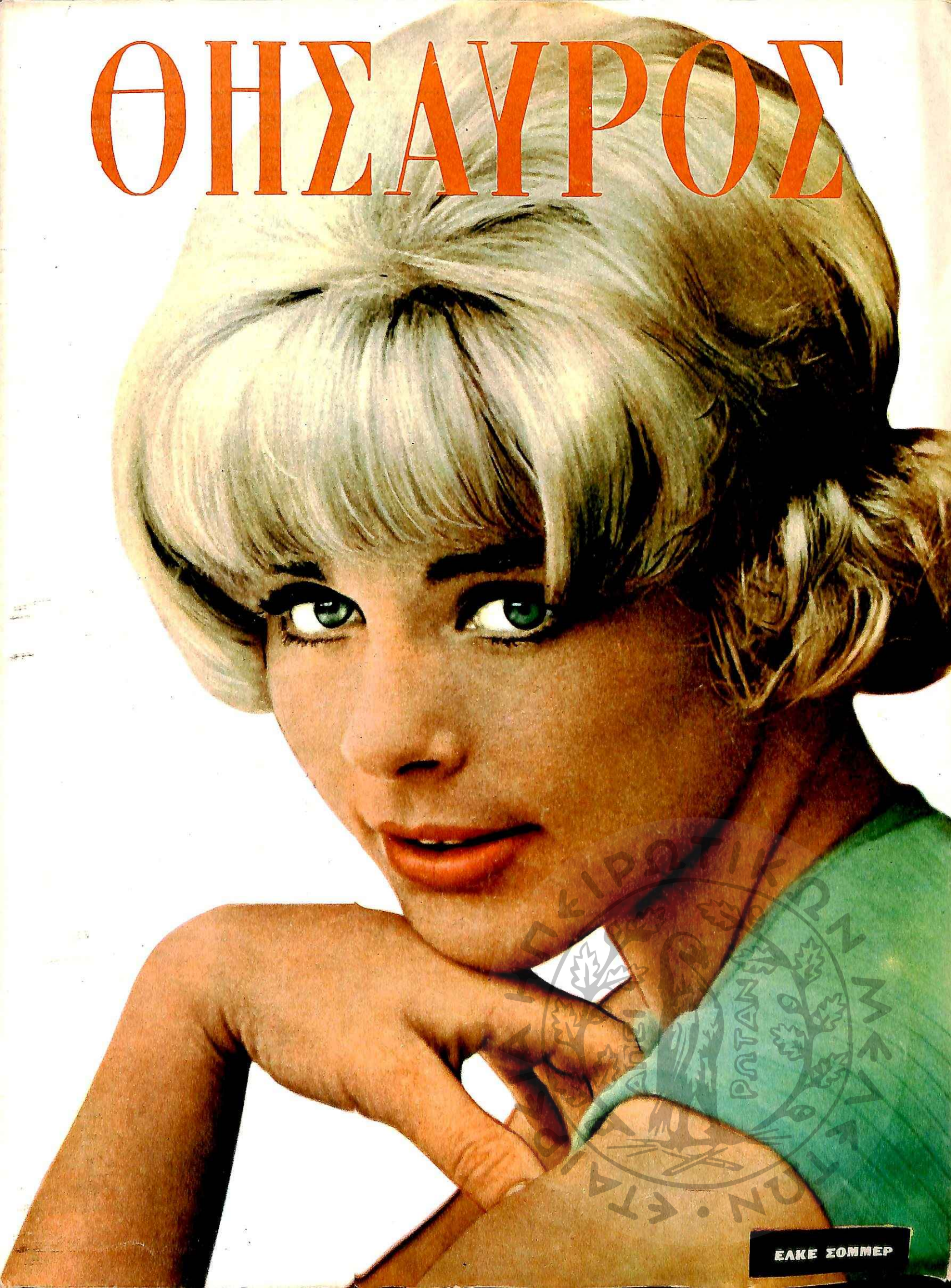

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΕ ΣΟΜΜΕΡ

«Δεν είμαι από τις γυναikoύλες που κοιμούνται με τις κόττες...».

ΤΟ ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

χωρίς εξαιρετική φλόγα στο χορό του 'Ησάια, δημιουργούν εύχρηστές οικογένειες.

Ο γάμος έγινε. Ομοιά πέρασε η πρώτη περίοδος. Το μοντάρισμα του σπιτιού, οι πρώτες κοινωνικές σχέσεις, η μύηση στην οικογενειακή ζωή, η κένδιαφέρουσα κατάσταση, που δεν άργησε να παρουσιασθεί, γέμισε τη ζωή τους. Όταν όμως κύλησε ο πρώτος χρόνος, η νεόνυμφη άρχισε να μην είναι εύχαριστημένη. Διεισίδωσε ότι διαφέρουν οι χαρακτήρες τους.

Είναι όμως τόσο άοριστη αυτή η διαφορά χαρακτήρων! Μάταια στις πυκνογραφμένες σελίδες της επιστολής προσπάθη να βρω κάτι το ουσιαστικό, τόσο τουλάχιστον, ουσιαστικό, ώστε να δικαιολογή τη σκέψη της κυρίας, που είναι πιά μητέρα δυο παιδιών, να διαλύσει το γάμο. Πολλά, βέβαια, αρσδιάζει. Τιποτα όμως που να πείθει.

«Γιατί τίποτα δεν κατηγορώ τον άντρα μου. Είναι καλός απέναντί μου, είναι έρωτευμένος όπως και πριν από το γάμο μας, είναι καλόβολος, λατρεύει τα παιδιά μας, μου φέρεται με ευγένεια, κάνει λαμπρή εντύπωση σ' όσους τον γνωρίζουν. 'Ιδεώδης νοικοκύρης. Και ξέρει τόσα πράγματα... Πολλά μαθαίνω κοντά του. 'Αλλά, πώς να σας πω, είναι άνθρωπος του σπιτιού. 'Ο νους του, ο λογισμός του να τελειώσουν οι ώρες του γραφείου του και να κλειστεί στο σπίτι με μένα και με τα παιδιά...».

Περιωρισμένες — συνεχίζει η σύζυγος — οι ανησυχίες του. Τη δραστηριότητά του την εξαντλεί στην εκτέλεση του επαγγελματικού του καθήκοντος. Πέρα όμως απ' αυτό, δεν έχει φιλοδοξίες, δεν φλεγειται από ανησυχίες. Εύχαριστημένος από το παρόν, δεν τσακίζεται για καλύτερο μέλλον. Του λείπει ο πυρετός. 'Αντίθετα, εκείνη είναι γεμάτη φωτιά. Ζητά πεδίο για να αναπτύξει τη δραστηριότητά της. «Θέλω να κινηθώ, κάτι να κάνω, κάτι να δημιουργήσω. Δεν μπορώ να το πάρω

βέβαια, τη φόρα όταν επιχειρούν να προχωρήσουν. Δεν έχω απάρησει άκομα τον άντρα μου. 'Η μοναξιά όμως μου είναι άφορητη. Δεν είμαι εγώ από τις γυναikoύλες, που κοιμούνται με τις κόττες...».

Το ιδανικό της είναι το καθημερινό ξενύχτι, η εξωσπιτική ζωή. Το σπίτι να είναι ένα είδος μοτέλ, όπου παρκάρεις το αυτοκινητάκι σου, φρεσκάρεις, λουσαρίζεις και παρεις δρόμο. Σ' ταξίδιο άνασυγκροτήσεως και κουτώνας, όταν δεν είσαι σε έκδρομη και σε ταξίδι, για να κοιμάσαι σε ξενοδοχεία. Σ' ξένα χέρια τα παιδιά, μιά που άντεχουν τα οικονομικά του σιζύγου, κι αυτή να περιφέρεται πρωί και απόγευμα στα εμπορικά, στις μωδιόπρετες, στο κομμωτήριο, στα σπίνια που χαρτοπαίζει, το δέ βράδυ, έπιστρέφοντας για ν' αλλάξει, να βρήκει τον άντρα της έτοιμο να τη συνοδεύσει.

Τά λέει, χωρίς να ντρέπεται και τά βάσει με τον άντρα της, που δεν είναι πρόθυμος να της κάνει κάθε βράδυ το κέφι.

'Αλλά είναι η μόνη τάχα; 'Υπάρχει ένας κόσμος 'Αθηναίων, που δεν κατακλίνεται πριν από τις μεταμεσονύχτιες ώρες. Πουθενά δεν θα δόητε αυτό το κακό. Σ' τις πόλεις με τις άργαναυμένες κοινωνίες, χωρίς — χωρίς οι άνθρωποι μαζεύονται στα σπίνια τους, να χορτάσουν ύπνο και να είναι φρέσκο για την προσπάθεια της επομένης.

«Εδώ, σ' έμάς, θέατρα και κινηματογράφοι άρχίζουν, όταν άλλοι οι άνθρωποι άκοιμούνται. Και δεν άναφέρω σε άπαρχακές πόλεις και σε χωριαδικά του έξωτερικού. Σ' εμάς μιλώ για το Λονδίνο, για το Παρίσι, για τη Ρώμη».

«Όπου και να πάτε, οι κάτοικοι άποσπώνται χωρίς. Δεν μένουν έξω, παρά οι τουρίστες και οι άνθρωποι που έρχονται από έπαρχίες για να το ρίξουν έξω».

Σ' την 'Αθήνα, ένα σημαντικό ποσοστό του πληθυσμού το έχει άμαρτία, σκεδόν ντροπή, να πλαγιάσει

άποφαςι, ότι θα περάσω ολόκληρη τη ζωή μου με το νοικοκυριό και με τα παιδιά...».

Πολλά λόγια χωρίς ουσία. Δεν λέει συγκεκριμένα τι είναι αυτό που θέλει να κάνει. Ποιός τάχα την έμποδίζει να άναπτύξει τη δραστηριότητά της; Λόγια χωρίς ουσία. 'Η ουσία υπάρχει άλλού. Σ' το σημείο εκείνο της έπιστολής, όπου κατηγορεί τον άντρα της έπειδή προτιμά από τις ταβέρνες, τα θέαματα και τα ξενύχτια, το σπίτι του.

«Ενώ η δική της έπιθυμία είναι να βγαίνουν κάθε μέρα έξω. 'Οχι πως την έχει καταδικάσει σε λσθήα κάθειρξη μέσα στο σπίτι. «... Δεν λέω, βγαίνουν συχνά, πηγαίνουμε σε συναλίες, σε θέατρα, σε πάρτυ που μάς καλούν. 'Επίσης δεχόμαστε και έμεις στο σπίτι. 'Εγώ όμως θέλω να βγαίνουμε συχνότερα. 'Αν ήταν τρόπος, κάθε βράδυ, Αισθάνομαι φυσικά άσχημα, όταν μένουμε μέσα. 'Εχω τον κύκλο μου, τις φιλενάδες μου, παίρνουμε και κανένα χαρτάκι. 'Η 'Αθηνά όμως πληθεί δεν περιγράφεται...».

«'Ονομάζει πληθεί όταν δεν είναι έσπερα έξωδου και ύστερ από τους προίους και έσπερινους περιπάτους της, κάθεται να κοινοενιάσει με τον άντρα της, να παίξει με τα παιδιά της. Νά, τότε με το όποιο δεν μπορεί να συμπεριλάβει και έπανασταχνά σιωπής στον άντρα της. Θεωρεί τον έαυτό της άδικημένο».

«... 'Εγώ είμαι για μεγάλη ζωή. Νιώθω τόσες ανησυχίες μέσα μου... 'Όπου κι' αν πάω, με προσέχουν και με φλερτάρουν. Δεν μπορώ να πω ότι δεν κοιμώμαι. Τους κάθω,

στην ώρα. Και στο σινεμά να πάω, θα ξενυχτήσω. Τελειώνει η προβολή και συρρέουν σε κοσμικά ζαχαροπλαστεία, για να πάρουν παγωτό και να σκατώσουν με τον πιο ήλιθο τρόπο τις ώρες τους. 'Αφήνω τις ταβέρνες, αφήνω τις χαρτοπαζιτικές συγκεντρώσεις σε σπίνια που έχουν μεταβληθεί σε λέσχες. Πόσες φορές, που πίνω δυο βότρες από το άπογευμα και τους βρίσκουν οι πρωινές ώρες στο χαρτί».

Από τέτοιο ρυθμό ζωής, δεν μπορεί να προκύψει καλό, ούτε γι' αυτούς που τη ζουν, ούτε για τον τόπο. 'Εργαζόμενοι είναι οι περισσότεροι από τους «μυετογλεντζέδες». Τι δουλειά θα σου βγάλουν οι άνθρωποι αυτοί, που περιπολίζουν στο ελάχιστο τις ώρες του ύπνου τους και σηκώνονται το πρωί να πάνε στις δουλειές τους νυσταγμένοι, τσακισμένοι, με σπασιμένη τα νευρά;

Πώς μπορούν να αποδώσουν στην εργασία, δική τους ή ξένη όταν δεν έχουν άναπαυση όσο πρέπει;

«Ανοιχτήκαμε όμως πολύ σ' γενικές κόττες. 'Η ρέμπελη ζωή είναι η έπιθυμία της γυναίκας. Τόσο δε κατέστη από τη μακία αυτή, ώστε ν' αντιμετωπίζει και περιπαύει διαζυγίου. 'Αντί να έθουασαθώ μ' ένα άντρα, 'Αντί να τσιπώτα να ο σύζυγο μου, χωρίς το άφωτισμένο στερεό, είναι ο πόθος της κυβερνήσεως, γιατί ο κ. Παπαφύδρου είναι άδύνατο ν' άντεξή στη σιωπή».

«Εκτός όμως απ' αυτήν την έπιθυμία έξαρσης, καμείς άλλος δεν θα έπιδρεύεται να μιλά. 'Ατά αλήματα των πολιτών;» θα πη. Πώς θα δια-

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα της έποχής

"ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΙΩΠΗΣ"

Η «ΕΒΔΟΜΑΔΑ της Σιωπής», που σκέφθηκε να έγκαινιάσει η Τροχαία, ήταν σπουδαία έμπνευση. 'Η σιωπή είναι κάτι άπαραίτητο για τη νευρική μας έποχή. Δεν είναι άστυνομικό μέτρο. Είναι... φάρμακο! Φάρμακο, που θα θεραπεύσει τα ταιτωμένα νευρά μας και τον υπεραμικό έγκέφαλό μας. Φάρμακο, που θα ξεκουράσει τη γλώσσα μας και το λαϊμό μας από την υπερεκπασι της φλυαρίας και του κραυγαλέου ύβρεολογίου. 'Αλλά κι' όλα τα μέλη του σώματός μας. Μιλώντας, ξάπτεσαι! Κι' έξαπτόμενος, κινείσαι! Χειρονομείς συνεχώς, και κουράζεσαι. Σ' την τροχαία ζωή μας, παράδειγμα τής χάριτος, όταν φωνάζεις στον άλλον άδηνό να ρέ! νά!... στραβομάρα έβρεις! Άνάγνης συγχρόνως και το δέξι σου χέρι και τα πόδια σου πέντε σου δαχτυλά. Συνεπώς... καταναλωτικές δυνάμεις! Ταλαιπώρεις τά νευρά σου! Κουράζεσαι!

'Αλλά ο σκοπός που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν είναι να κριθεί και να έπιδιομασθή η έφαρμογή της σιωπής. Είναι να γίνει μιά νέα πρόστασις: Νά έπεκτασθί το μέτρον! Μάλιστα! Νά έπεκτασθί σε όλες τις έιδότητες της δημοσίας και της ιδιωτικής μας ζωής. Νά έχουμε μιά φορά το μήνα «Εβδομάδα σιωπής». Νά άναγορεύεται ασηνηρά, ο άόρυβος και η ήμελια. Και έξαρσιν μερικά μονούλλαδά η διούλλαδά, που δεν έκφράζονται με κινήσεις της κεφαλής ή των χεριών, μπορεί να έπιπρατούν. Π.χ., ένα «έχι!» σε ώρα έρωτικής εξομολογισέως. Πού κι' αυτό δηλαδή, το έξωτερικεύεις με την έκφραση, με τα μάτια, ή με το χέρι! 'Οχι! 'Ούτε μονοούλλαδά, ούτε διούλλαδά χρειάζονται. 'Η άρνησι και η κατάφασι «έχι», «ναί» γίνονται με το κεφάλι. Οι άγορές με το δείκτη. Οι τιμές γράφονται έπάνω, στα έιδη. Τι χρειάζεται ο διάλογος; Τι χρειάζεται η φλυαρία; Για να ραπτήεις τον πληθύνει δεν είναι καλό; Τι θα σου πη; 'Οτι είναι άσχημο; 'Οτι είναι μπανάλικο;

Τά ζώα είναι σοφά, που δεν μιλούν. Μόνον οι άνθρωποι μιλούν, σ' αυτόν τον πλανήτη. Μιλούν και θορυβούν! και από τους ανθρώπους, μιλούν, φωνάζουν, θορυβούν, κραυγάζουν, άρδονται, στριγγλίζουν και ρητορεύουν συνεχώς από το πρωί ως τη νύχτα, οι 'Ελληνες!... Και τί λέω από το πρωί ως τη νύχτα; Και τη νύχτα συνεχίζουν. 'Η λέξις «ερεθισμοσυμμορμύρας» είναι καθάρα λέξις έλληνική! Δεν μεταφράζεται! Άπλησθί δεν μεταφράζεται η έννοιά της. Γυναίκα, «αυλάνας! 'Η «σκασιός». 'Αναλόγως της άνατροφής σας. Δεν άκούει κι' έξακολουθεί να μιλά; Θα φωνάζετε την «'Αμεσο Δράση!»... 'Αραία πράγματα!

Σωτήρια και εύεργετική θα είναι η έφαρμογή της «Εβδομάδας γενικής Σιωπής! Φίμωτρο οι πέρες! Φίμωτρο και οι πολιτικοί. Μόνο που θα πρέπει να γίνει σαφής έξαφρασις για τον κ. Πρόδρο της Κυβερνήσεως, γιατί ο κ. Παπαφύδρου είναι άδύνατο ν' άντεξή στη σιωπή!

«Εκτός όμως απ' αυτήν την έπιθυμία έξαρσης, καμείς άλλος δεν θα έπιδρεύεται να μιλά. 'Ατά αλήματα των πολιτών;» θα πη. Πώς θα δια-

τυπώνονται; Γραπτώς! Τά πάντα γραπτώς και δια παντομίας!... 'Ούτε κουέντες, ούτε θόρυβοι! Και θα περπατάμε στα νύχια. Κάποτε ένας ύπουργός κόλλησε στους διαδρόμους του ύπουργείου του την έξής πινακίδα:

«Βαδίζετε άθόρυβως. 'Ομιλείτε χαμηλοφώνως».

Τά άποτελέσματα ήταν έκπληκτικά! Τάξις, ήσυχία, ευγένεια, οικονομία χρόνου, καλύτερη συνεννόησις και περισσότερη άπόδοσις. Φαντασθήτε τώρα που οι πινακίδες θα ύπνευθιμούν:

«Μή μιμώλετε!»

«Όλα θα πηγαίνουν ρολόι! Γιατί, έξηγησε μου, παρακαλώ, σε τί χρειάζεται η άμιλία; 'Ο,τι έχεις να πης, γράφετο στην αίτησί σου. ή στο ύπόμνημά σου. Και ο χαιρετισμός άκόμα γίνεται άόρότατος και τυπικώτατος με μιά έλαφρά κλίσι της κεφαλής. Και άν τον θέλετε και πιο έγκάρδιο, ύπαρχει και η χειραψία! 'Η φλυαρία, τί χρειάζεται! Για ν' άρχήσεις:

— 'Εμείς κόρι έπουργέ, στην οικογένειά μας, είμαστε δεκάξι νομστέοι. Κι' όλοι πάντα μονοκούκι έσας ψηφίζουμε».

Δυσανόχητεί ο ύπουργός:

— Σας εύχαριστώ. 'Ελάτε, παρακαλώ, στο αίτημά σας. Τι θέλετε; —Θά σας πούμε. Συμβάινει μιά μεγάλη άδικία. 'Ελευθερία, Δημοκρατία και Δικαιοσύνη», δεν είπατε;

— Μάλιστα.

—Το λοιπόν, να την έφαρμόσετε! 'Εγώ, με τη σπιτονοκυρία μου, θα φάσω να έγκλημασθή... 'Ακούστε, παρακαλώ...

Αυτό θέλει ο «αίτών! Νά μιλήσει, να φλυαρήσει, ν' άγορεύσει... περ σπιτονοκυρίας στον ύπουργό και να πάη συνέχεια στο καφενείο, να τά διηγήσθί με «σαλτσόν» να κοιπάσει ότι «του τά είπα από την κολή» και τά τραθήσει προς ένεύρεσιν άλλου πρόθυμου άκροστηρίου!

«Ε, όχι, κύριε! 'Εβδομάς Σιωπής! Γράφτε. 'Καλημέρα» να πης, θα πληρώνης δέκα δροχμές πρόστιμο! 'Αγέρολη, θά πητε. Καθόλου! 'Υπερβολή χρειάζεται, για να βάσουμε μυαλό! Φίμωτρο στη λαϊκή εύφρόδεια. 'Απαγορεύσι ασηνηρή στη γυναικεία ρητορική. Σκασιός στην πεθερά!

Αλλά ο Ρωμύς έχει γλώσσα που τον γαργαλάει! Θέλει να μιλήσει, να γκαρβίσει, να βραχνιάσει!... Θέλει να συζητήσει (να θυμάται, να διεθνή προσέληματα), να θυμάται, να φωνάξει, να βρσπί, να βλαστήσει, να φρυάξει! 'Η γυναικεία θέλει να κοινοενιάσει! 'Ο άντρας στην ταβέρνα και στον καφενείο, ασηνηρή στην αλή, στο μοναδείο, στο πεζοδρόμιο, στο τηλέφωνο! Οι 'Ελληνες μιλούν, μιλούν, μιλούν! Δεν κάνουν τίποτ' άλλο! 'Ακόμα κι' όταν τρώνε, μιλούν. Και πηλύνονται! Κι' όταν κοιμούνται, μιλούν! Παραμύθια!

Μιάς πολύ, βρε παιδιά! Δεν βάζουμε γλώσσα μέσα μας. Και κάνουν με θόρυβο, σπολύ θόρυβο και τό τιπότες. Βρόντοι, χτύποι, φωνές, στριγγλίες, τραγούδια, μπουζούκια... 'Αλήθεια, τί θα γίνει με το ραδιόφωνο; 'Εξή! 'Εξή! 'Εξή! 'Εξή! Βεβαίως! Γιατί τότε! Νά άναπαυθόν τά νευρά μας, βρε άδερφέ! Και στο ποδόσφαιρο θα έκφραζόταν μόνο... και στο «σούτ»!

Αυτό είναι! 'Εβδομάς γενικής Σιωπής! Κι' άν δεν λάβη τά ένδευκροτήματα μέτρα το Κρότος, θα συγκεντρωθούν σιωπηλά συλλαβήτριο με «πακακά»: «Θέλωμε ήσυχία», «Θέλωμε σιωπή», «Κάτω ο θόρυβος»!

— Μήπως δέ σ' άρέσει το χρώμα, Ζαχαρία;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙ»	ΣΕΛ. 4
ΊΗ τελευταία μεγάλη έπιτυχία της Μπιρζιτ Μπαρντό.	
180 ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΣΕΣ ΣΤΑ ΑΙΜΑΝΙΑ ΤΗΣ Μ. Α. ΝΑΤΟΛΗΣ	» 9
Κορίτσια, προσοχή! 'Ο κίνδυνος ένεδρεύει.	
ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΤΟΥ ΔΕΝ ΉΞΕΡΕ ΠΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ	» 19
ΊΗ παράξενη περίπτωση ένος παιδιού από την 'Αγγλί	
ΡΩΣΙΑ — ΚΙΝΑ : ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ	» 20
'Αλλά ο διάλογος συνεχίζεται.	
Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	» 22
Οι συχνότερες αίτίες των διαζυγίων.	
ΕΦΗ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ	» 36
Τά άστέρι των Καλλιτεστών.	
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΕΙΛΗΝΟΣ	» 37
ΊΗ τρίτη «έψη».	
ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ	» 40
'Αληθινές και ψεύτικες καρδιοπάθειες.	
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΟΥΣ	» 41
Πώς γίνονται άλλοτε οι έγχειρήσεις.	
ΝΕΑΝΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ	» 44
'Απλό στη γραμμή, ζεστό στα χρώματα, χαρίζει στο πρόσωπο λάμψη και δροσιά.	
ΠΛΟΙΑ — ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ	» 60
Αινίγματα και μυστήρια των θαλασσών.	
Η ΑΠΑΓΓΓΗ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ	» 61
Πλήρωσε για Νύκτα 4.000 λίρες.	
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΚΑΛΑΙΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ	» 64
Μιά έρευνα για τις αίτίες, που προκαλούν την έπιθυμία του τσιγάρου στη γυναίκα.	
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ	» 67
Το πρακτικό άμνηγιέ ντύσιμο. — Γούνες για τσέπη. — Γούνινες φόρες. — Φορέματα για τη γούνα σας. — Φορέματα με κομψή. — Σπορ τσιγάρ. — Μοντέρνα παλτά. — Ένα μοντέλο, δυο ροχα. — Φοστές της μόδας. — Σύγχρονη λενζερύ κ.ά.	
ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ	» 82
Τά περιποροειδή.	
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ	» 90
'Ηρωϊσμοί και συγκινητικές άποφάσεις.	

«Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙ»

«Η Μπριζίτ Μπαρντό κι' ο Μισέλ Πίκολι, οι δύο πρωταγωνιστές του νέου φιλμ του Ζαν Λου Γκοντάρ».

1. Ο Τζέρεμι Πρόκοσκ (Τζάκ Πάλανς) είναι ένας παραγωγός, που περνάει τον καιρό του στην Τσινεσιτά. Η εργασία, που επιβάλλει στον εαυτό του, δεν είναι εύκολη. Η αλαζονική ιδιοσυγκρασία του, η δίψα του για κέρδη, τον παραινούν να ελέγχει επίμονα τους συνεργάτες του, ιδιαίτερα τους σεναριογράφους και τους σκηνοθέτες, εκείνους δηλαδή, από τους οποίους εξαρτάται η επιτυχία των φιλμ, που, κατά τον Πρόκοσκ, δεν πρέπει να είναι τέχνη, αλλά εμπόριο.

2. Ο Φρίτζ Λάνγκ, ο περίφημος σκηνοθέτης (ο οποίος παίζει το ρόλο του εαυτού του) έχει ετοιμάσει μια μεταφορά της «Οδύσσειας» στον κινηματογράφο, κι' έχει επιφορτίσει το σεναριογράφο Πάβλ Ζαβάλ (Μισέλ Πίκολι) να μετατρέψει πολλές λεπτομέρειες, για να γίνει το φιλμ περισσότερο εμπορικό, στο μεγάλο κοινό. Ο Πάβλ γράφει στον κινηματογράφο, με την ελπίδα πως κάποτε θα μπορέσει να αποφασίσει, χωρίς οικονομικές ανησυχίες, στην καρδιά του δραματουργού. Στο μεταξύ, είναι διατεθειμένος να ακολουθήσει τις υποδείξεις του παραγωγού, αν και κατά βάθος είναι σύμφωνος με την τοποθέτησή, που ο Λάνγκ έδωσε στο φιλμ. Μπροστά από σκηνοθέτη, ο Πάβλ δέχεται το τσέκ, που του υπογράφει ο Πρόκοσκ, χρησιμοποιώντας σαν τραπεζάκι τη ράχη της ιδιαίτερας του.

3. Στην έξοδο του γραφείου του Ζαβάλ, ο Πάβλ βρίσκει να τον περιμένει η σύζυγός του. Η Καμίλ (Μπριζίτ Μπαρντό) είναι πολύ όμορφη και πολύ άπλη. Προέρχεται από μια ταπεινή άσπικη οικογένεια. Οι φιλοδοξίες της είναι πολύ περιορισμένες και λογικές. Θέλει να έχει ένα όμορφο σπίτι, για να το κρατά περιποιημένο. Οι ήθικες πεποιθήσεις της είναι σταθερές, χωρίς διακυμάνσεις. Όταν ο Πρόκοσκ τους προσκαλεί να δειπνήσουν στο σπίτι του, η Καμίλ δεν αρνείται και δέχεται με απλόχερη να ανεβεί στο σπίτι αυτόκινητο του παραγωγού, που έχει μόνο δύο θέσεις. Η σκέψη της Καμίλ είναι η εξής: «Ο άντρας μου θέλει να ευχαριστήσει τον Πρόκοσκ, για να του προσφέρει εκείνος κι' άλλες ευκαιρίες εργασίας».

ΓΙΑΤΙ η Καμίλ περιφρονεί τον άντρα της, που τον παντρεύτηκε από έρωτα; Γιατί ο Πάβλ δεν καταλαβαίνει τη σύζυγό του και δεν κατορθώνει να εξηγήσει τις αιτίες της μνησικακίας της; Έτσι, ανάμεσα σε αμφιβολίες, σε υποψίες και σε μνησικακίες, ένα τείχος από ψυχρότητα και μίσος χωρίζει κάθε μέρα και περισσότερο δυο πλάσματα, που ήταν κατά βάθος γεννημένα για να ζήσουν μαζί. Πρόκειται για το δράμα πολλών σημερινών ζευγαριών.

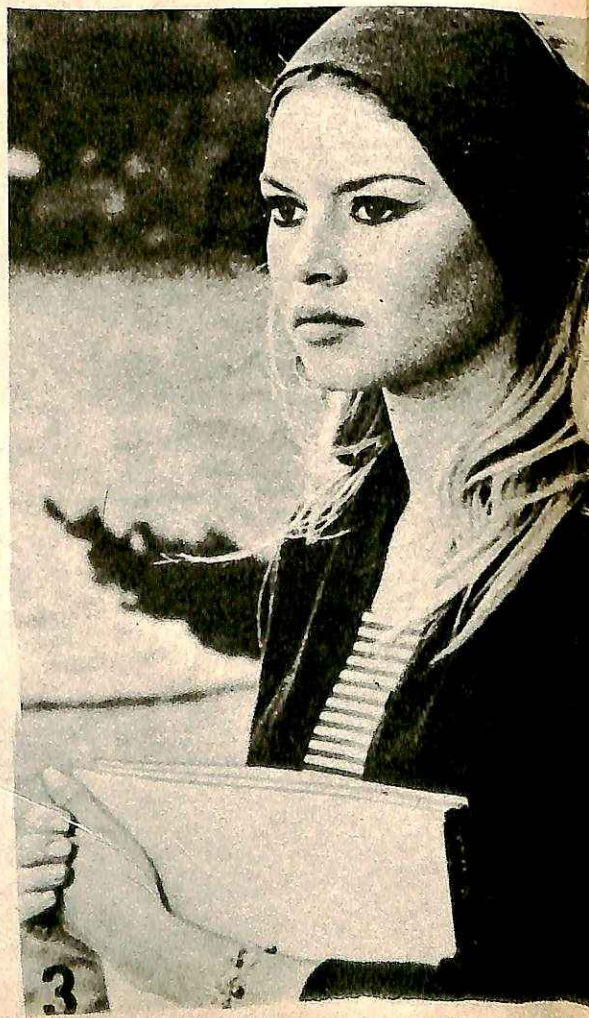
Το φιλμ «Η περιφρόνησι», που θα δούμε σε λίγο στους αθηναϊκούς κινηματογράφους, είναι η κινηματογραφική μεταφορά του όμνυμου μυθιστορήματος του Μοράβια.

Τον τελευταίο καιρό και ιδιαίτερα ύστερα από το «Όσκαρ», που κέρδισε η Σοφία Λόρεν με το φιλμ «Η άτιμασμένη», πολλά βιβλία του Μοράβια μεταφέρονται στον κινηματογράφο.

Μα ο λόγος, που παραινέσει το Γάλλο σκηνοθέτη Ζαν Λου Γκοντάρ, να κινηματογραφήσει το μυθιστόρημα «Η περιφρόνησι», διαλέγοντας σαν πρωταγωνιστές τη Μπριζίτ Μπαρντό, τον Τζάκ Πάλανς, το Φρίτζ Λάνγκ και το Μισέλ Πίκολι, δεν ήταν ακριβώς αυτός.

«Η περιφρόνησι» είναι η ιστορία ενός γάμου, που τελειώνει άσχημα, από υπερβολική εύτυχία. Έρχεται κι αυτό να προστεθεί στον εκπληκτικό αριθμό των φιλμ, που γυρίστηκαν τα τελευταία χρόνια και που έχουν σα θέμα τους το γάμο. Πρόκειται για φιλμ, που εκφράζουν ένα τεράστιο πρόβλημα, που αντιμετωπίζει σήμερα η κοινωνία.

Το ότι ο γάμος βρίσκεται σε κρίση, το λένε από καιρό οι στατιστικές, οι κοινωνιολόγοι, οι έρευνες. Ο κινηματογράφος προσπαθεί να δώσει μια εξήγηση σ' αυτό το φαινόμενο. Κάθε φιλμ το αντιμετωπίζει με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με την ευαισθησία του σκηνοθέτη, που

Η ιστορία ενός γάμου που τελειώνει άσχημα από υπερβολική εύτυχία

προσπαθεί να το ξεκαθαρίσει και να το επεξηγήσει.

Ο Καγιάτ, που, όταν ήταν δικηγόρος, είχε ειδικευθεί στις δίκες διαζυγίων, γύρισε κι' αυτός ένα φιλμ με επεισόδια γύρω από τους ανικανοποίητους του γάμου και φρόντισε να διαλέξει σαν πρωταγωνιστές ήθοποιους, που είχαν αποτύχει στη συζυγική τους ζωή. Αυτό, το έκανε λίγο για διαφήμιση, αλλά περισσότερο για να πετύχει μια απόδοση όσο το δυνατόν πιο πιστική. Ανάμεσα στους ήθοποιους, που χρησιμοποίησε, είναι και ο Ζάκ Σαρριέ, ο τώως σύζυγος της Μπριζίτ Μπαρντό.

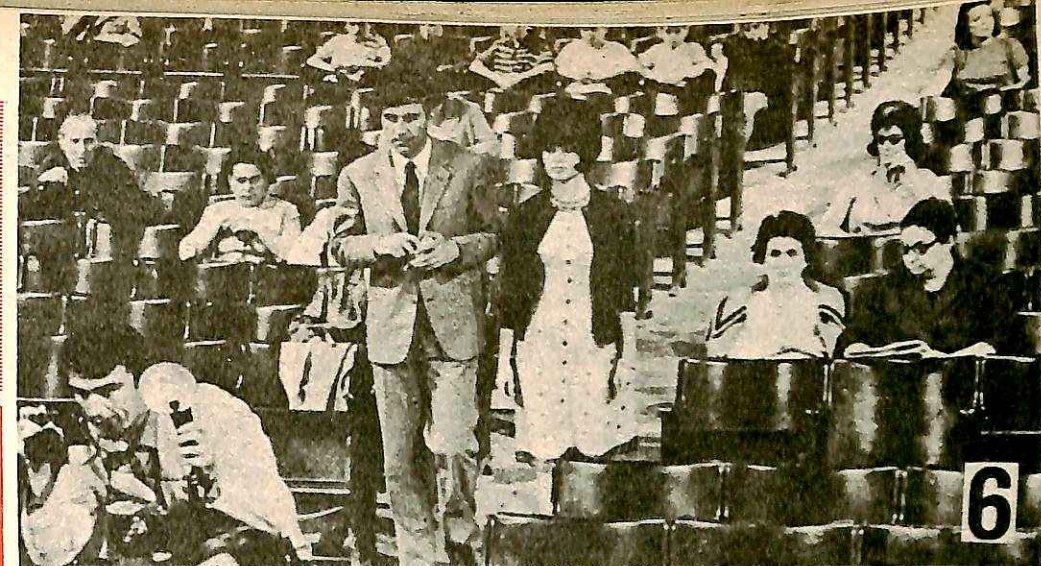
Με τη σειρά της, η Μπε-Μπε έπαιξε το ρόλο της Αιμιλίας (αυτό ήταν το όνομα της Καμίλ στο βιβλίο του Μοράβια) στο φιλμ «Η περιφρόνησι». Η εικόνα της πρωταγωνίστριας της ιστορίας του Μοράβια, αποτελεί ένα πιστότατο πορτραίτο της Μπριζίτ Μπαρντό, παρ' όλο που είναι αδύνατο να του το ενέπνευσε αυτή. Το 1954, όταν ο Μοράβια τελείωσε το βιβλίο του, η Μπε-Μπε έκανε τα πρώτα της βήματα στον κινηματογράφο, μαζί μ' ένα σπάρεμα από άλλες κομπάρσες.

Ο Ζαν Λου Γκοντάρ, διαβάζοντας το βιβλίο, σκέφτηκε άμεσα πως η μοναδική ήθοποιός, που θα μπορούσε να ενσαρκώσει το ρόλο της Καμίλ, ήταν η Μπε-Μπε.

— «Η φάσι «Εγώ σε περιφρονώ!», εξήγησε ο Γκοντάρ σε μια συνέντευξή του, στα χείλη μιας άλλης γυναίκας ίσως να μην έλεγε τίποτα. Μα στα χείλη της Μπε-Μπε φαίνεται να παίρνει ακριβώς εκείνη τη σημασία, που θέλησε να δώσει ο Μοράβια στα λόγια της πρωταγωνίστριας του. Τώρα, όμως, για να μπούμε καλύτερα στην ατμόσφαιρα της υποθέσεως, ας ρίξουμε μια ματιά σε μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες σκηνές του φιλμ.

5. Η Καμίλ αρνείται επίμονα να ακολουθήσει τον Πάβλ στο Κάπρι. Η αιτία; Δε θέλει. Αυτό είναι όλο! Μα ο Πάβλ επιμένει να μάθει το λόγο. Τη ρωτάει μήπως πειράχτηκε, έπειδή, λίγο πιο πριν, από σπίτι του Πρόκοσκ, τον βρήκε να παρηγορηθεί με κάπως υπερβολική τρυφερότητα τη Φραντσέσκα, την ιδιαίτερα του παραγωγού (Τζιόρτζια Μάλ). Η Καμίλ του απαντάει πως δεν έδωσε καιμιά σημασία στη σκηνή εκείνη και ο Πάβλ καταλαβαίνει, από το τόνο της φωνής της, πως του λέει την αλήθεια. Μιλώντας, η Καμίλ πηγαίνει μέσα στο δωμάτιο, που χρησιμοποιεί για κρεβατοκάμαρα και σαλόνι. Σε μια στιγμή, ο Πάβλ τη βλέπει να βγαίνει από το δωμάτιο μ' ένα μαξιλάρι στο χέρι. «Θα κοιμηθώ στο ντιβάνι» του λέει. «Πότε, άποψε;», ρωτάει ο Πάβλ, παραγμένος. Η Καμίλ αποφεύγει να τον κυττάξει στο πρόσωπο: «Όχι, για πάντα. Ξέρεις πως δε μ' αρέσει να κοιμάμαι με το πορτάθυρο ανοιχτό. Γι' αυτό μόνο».

4. Το επεισόδιο είναι πολύ άσχημο για να δημιουργήσει υποψίες στην Καμίλ. Από καιρό, όμως, η νεαρή γυναίκα έχει αρχίσει να παρατηρεί και να κρίνει τη συμπεριφορά του συζύγου της. Η Καμίλ και ο Πρόκοσκ, οτάνουν στη Βίλλα. Από στιγμή σε στιγμή, πρέπει να φτάσει και ο Πάβλ, αλλά εκείνος άργεί να εξηγήσει. Όταν φάνη, επί τέλους, διηγείται πως το ταξί, που τον έφερε στη Βίλλα, έπαθε κάποιο ατύχημα και προχωρεί σε λεπτομέρειες, που έχουν σα μοναδικό αποτέλεσμα να ενισχύσουν τις υποψίες της Καμίλ. Όταν γυρίζουν από σπίτι, η Καμίλ και ο Πάβλ συζητούν για τη πρόταση, που τους έκανε ο Πρόκοσκ, να πάνε δηλαδή να μείνουν λίγο καιρό σε μια βίλλα του, στο Κάπρι, για να μπορέσει ο Πάβλ να γράψει με ησυχία το σενάριο της «Οδύσσειας».

6. Ο Πάβλ ετοιμάζεται να διαμαρτυρηθεί, αλλά τον διακόπτει το τηλέφωνο. Είναι ο Πρόκοσκ, που προσκαλεί τον Πάβλ και την Καμίλ να πάνε σ' ένα συνολικό κινηματογράφο, στον οποίο παρουσιάζεται μια τρυφερότητα, που, κατά τη γνώμη του, έχει όλα τα προσόντα για να παίξει το ρόλο της Ναυσικάς στο φιλμ. Το τηλέφωνο κάνει πιο έντονη τη φιλονεικία ανάμεσα στους δύο συζύγους. Η Καμίλ, ενώ δοκιμάζει στον καθρέφτη

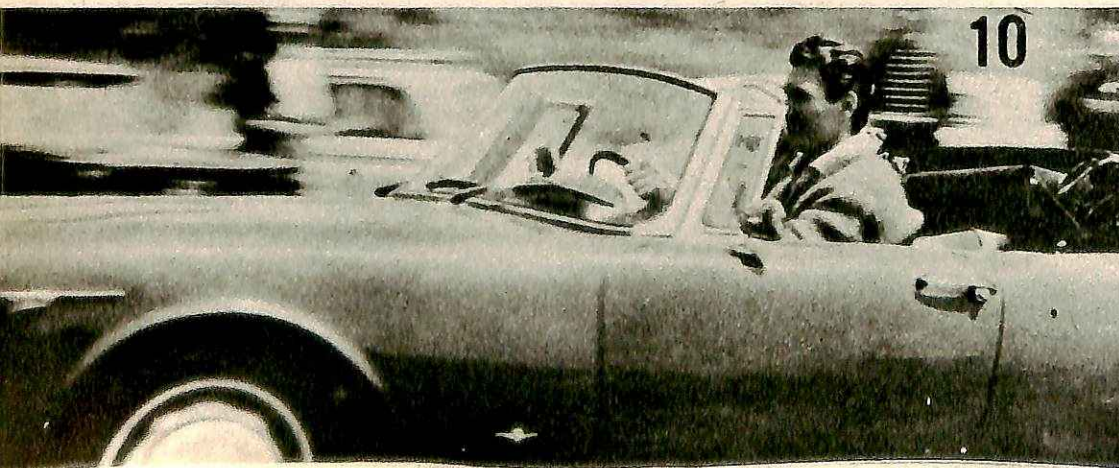
μια μαύρη περρούκα, κατηγορεί τον άντρα της για την αναποφασιστικότητά του: Πριν από λίγο, της είχε πη πως δεν είχε σκοπό να εργασθεί πια για τον Πρόκοσκ. Και τώρα... «Μα εγώ νόμιζα πως δε μ' αγαπάς πια!», φωνάζει ο Πάβλ, τρανάζοντας με θυμό την Καμίλ. Εκείνη αποτραβιέται και, επί τέλους, η αλήθεια βγαίνει από το στόμα της: «Σε περιφρονώ» να τι νιώθω για σένα. Γι' αυτό δε σ' αγαπώ πια!».

7. Στόν κινηματογράφο, είναι κιόλας ο Πρόκοσκ, ο Λάνγκ, ο σκηνοθέτης κι' ένα σπράτσμα από φωτογράφους, άππολολημένους να άπαθανάτίζουν τη αύριανή «στάρ», που έκεινη τη σπιγμή χορεύει ένα τρελλό τουίστ πάνω στο παλκοσάβικο. 'Ο παραγωγός είναι ένθουσιασμένος από την άποκαλύμψι του και περιμένει την έπιδοκιμασία του σκηνοθέτη, μα έκείνος άρκείται να κυττάη τις έπιδείξεις της κοπέλλας, με ύφος γεμάτο πλήξει. 'Ο Πάλλ και η Καμίλ κάθονται κοντά στους φίλους τους. Προσπαθώντας να μη τ' καταλάβουν οι άλλοι, η Καμίλ άποφεύγει να καθήση κοντά στον Πρόκοσκ, ο άποιος τη ρωτά άμέσως αν θα πάη στο Κάμπρι. «'Ισως» είναι η άπάντησι.

8. 'Η Καμίλ άποφασίζει να άκολουθήση τον Πάλλ στο Κάμπρι, για να μη μείνη μόνη στο διαμέρισμά τους. Στο διάστημα του γυρισματος του φίλμ, γίνεται ένα έπεισάδιο, που μεγαλώνει στην καρδιά της Καμίλ την περιφρόνησί της για τον Πάλλ. 'Ενα τηλεφώνημα άναγκάζει τον Πρόκοσκ να έπιστρέψη στη βίλλα και αυτός, λέγοντας πως δεν του άρέσει να ταξίδευη μόνος, τραβάει την Καμίλ προς το σπιτό αυτοκίνητό του, που έχει μόνο δυο θέσεις. 'Ακόμα μιά φορά, η Καμίλ περιμένει πως ο Πάλλ θα άρνηθή, μα δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο. 'Η Καμίλ άκολουθεί τον Πρόκοσκ, ενώ ο Πάλλ καθυστερεί με το Λάνγκ,

για να του έξηγήση μια προσωπική θεωρία του πάνω στον 'Ομηρο. 'Ο Λάνγκ, τον ρωτάει για ποιο λόγο κυκλοφορεί πάντα μ' ένα ρεβάλδερ στην τσέπη και ο Πάλλ, κάπως ταραγμένος, του έξηγει πως η σκοποβολή είναι το χόμπι του.

9. Τίποτα πιά σπών κόσμο δε μπορεί να βγάλη από το μυαλό της Καμίλ τη σκέψι πως ο σύζυγός της την σπρώχνει άδίσταχτα στην άγκαλιά του Πρόκοσκ, για να του άνοθήση εκείνος περισσότερα σενάρια. 'Ετσι, όταν ο παραγωγός την πλησιάζη και την άγκαλιάζη, η Καμίλ δεν αντίδρά. 'Ο Πάλλ, από τον κήπο, τους βλέπει. 'Όταν μπαίνει στο σπίτι, άντιμετωπίζει τον παραγωγό, αλλά με τον τρόπο του. Του λέει, δηλαδή, πως άρνείται να γράψη το σενάριο της «'Οδύσσειας», προσθέτοντας πως συμφωνεί με την τοποθέτησι, που έδωσε κατ' άρχην στο φίλμ ο Λάνγκ. 'Όταν μένουν μόνοι, η Καμίλ κατηγορεί τον Πάλλ για την άρνησί του. Τότε ο Πάλλ της άποκαλύπτει πως το έκανε εξ αίτίας της, αλλά η Καμίλ διαμαρτύρεται: «Το λες για ν' άποδώσης σε μένα την ευθύνη γι' αυτή την ώραία ευκαιρία που άφησες να πάη χαμένη!». «Γιατί δε μ' αγαπάς πιά;», τη ρωτάει ο Πάλλ άπελπισμένα. «'Ετσι είναι η ζωή», άπαντά η Καμίλ.

10. 'Ο Πάλλ έπιστρέφει στην άκρογιαλιά, για να σκεφθή ήσυχος, και άποκοιμιέται. 'Όταν ευπνάν — έχει κιόλας βραδυάσει — βρίσκει δίπλα του ένα γράμμα της Καμίλ: «'Αγαπητέ Πάλλ, του γράφει, Φεύγω. 'Ο Τζερεμία Πρόκοσκ, έπιστρέφει στην Ρώμη και τον παρακαλέσω να με πάη μαζί του. 'Όταν θα φτάσουμε εκεί, δε θα τον ξαναδώ πιά. Θα εργασθώ και πάλι σ' άδοκτυλογράφος. Καμίλ». Μά, σε λίγο, φτάνει ένα τηλεγράφημα, που άναγγέλλει στον Πάλλ το θάνατο της Καμίλ, από ένα άυτοκινητικό δυστύχημα, που συνέβηκε κοντά στη Τερεσιόνα, εξ αίτίας της μεγάλης ταχύτητας, με την όποια ο παραγωγός άδηγούσε το άυτοκίνητο. Κι' ο Πάλλ μένει πάντα με το έρωτηματικό: Για ποιο λόγο η Καμίλ τον περιφρόνυσε τόσο;

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΟΤΕ στη ζωή μου, δεν ύπήρξα εγωίστης και σκληρός με τους συνανθρώπους μου. Πάντα, τους έδωσα όλους με πνεύμα κατανόησης και άγάπης. Και μάλιστα, απ' όσο θυμάμαι τουλάχιστον, δεν ύπάρχει άνθρωπος που να τον έχω κακοκαρδίσει. Γενικά, θα μπορούσα να σας αναφέρω χίλια δυο παραδείγματα σχετικά μ' αυτόν τον πρσω και καλόβολο χαρακτήρα μου, αλλά έπειδη φοβάμαι ότι δε τ'ο χαρακτηρίσετε εγωιστικό, θα σας αναφέρω ένα και μοναδικό.

Κάποτε, είχα ένα φίλο, που τον έλεγαν Πάτροκλο. Κάποια φορά λοιπόν, ο Πάτροκλος παρουσίασε πέτρα στα νεφρά κι' άνάμεσα στα άλλα του γιατροσόφια, έπινε και άγριάδα. "Αν δεν έχετε πιή απ' αυτό το ποτό, σας πληροφορώ ότι έχει μι' α γεύσι άπαισία. Με το δικίο του λοιπόν ο φουκαράς ο Πάτροκλος, κάθε φορά που έπινε από δαυτή, ένωθε τόσο άηδία, που γούρλωνε τα μάτια του. "Ήτανε όμως τόσο άναγκη να την πιή, που την κουβάλαγε μαζί του σε παγούρι. Κάποιο βράδυ όμως — θυμάμαι οτι καθύμαστε σε μι' α ταβέρνα — μόλις κατέβασε το συνθιγμένο του ποτήρι της άγριάδας, τον πήρανε τα κλάματα.

— Άμάν, ρε Γιαννάκη, φώναξε. Πώς τ'ο άντέχει η καρδιά σου να πίνης μύρα κι' εγώ άγριάδα; Φίλος είσαι εσύ;

— Έμεινα κατάπληκτος απ' το παράπονό του.

— Και τί θέλεις να κάνω; ρώτησα.

— Δεν ξέρω, άπάντησε. 'Εγώ πάντως δεν την νιώθω έτσι τη φίλια... 'Ενα χρόνο συνέχεια γυρίζω μ' αυτό το παγούρι στο ζωνάρι μου. Σιχάθηκα τη ζωή μου πιά. Θα πάω να κάνω καμιά τρέλλα.

— Δηλαδή;

— Μπορεί και ν' ατύκουνήσω! Σηκώθηκε, πήρε το παγούρι του και, πριν φωνάσω το γκαρσόνι να πληρώσω, μπήκε σ' ένα ταξί κι' έφυγε. 'Εδώ ασφαλώς θα νομίζετε ότι σταμάτησε η φίλια μου με τον Πάτροκλο. Κι' όμως δεν σταμάτησε, γιατί το άλλο πρωί κι' όλας, άγόρασα ένα κιλό άγριάδα, οκονόμησα κι' ένα παγούρι, το γέμισα και παρουσιάστηκα στο γραφείο του, γεμάτος ίκανοποίησι. Γούρλωσε τα μάτια του, μόλις με είδε.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε.

— Παγούρι γεμάτο άγριάδα.

— Για μένα;

— Όχι, για μένα. 'Αφού πίνεις εσύ, θα πίνω κι' εγώ.

'Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε κατασυγκινημένοι. 'Επί ένα όλοκληρο χρόνο, γυρίζαμε με τα παγούρια στο ζωνάρι και, κατά τους πιο μέτριους ύπολογισμούς, θα ήπια πάνω από ένα βαρέλι άγριάδα. 'Η φίλια μου με τον Πάτροκλο τελείωσε κάποια φορά που συναχώθηκα και φτερινίστηκα, στο μοντήλι μου.

— Σιγά, ρε Γιαννάκη, μου είπε. Πότε συναχώθηκες;

— Μάλλον χθές, άπάντησα, γιατί προχθές δεν φτερινίζομουν.

— Τότε να σταματήσουμε την παρέα μας, για κανένα μήνα. Δεν έχω όρεξι να κολλήσω κι' εγώ... 'Αρκετά ύφερα απ' τα νεφρά μου... 'Αντε, γεια σου...

'Από τότε δεν τον ξανάδα, αλλά αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Ούτε για ένα δευτερόλεπτο δεν του κράτησα κακία. Δεν μου τ'ο επέτρεψε ο ύπερχος χαρακτήρας μου. 'Αλλά εδώ πρέπει να τελειώσω με τον Πάτροκλο και να προχωρήσω σε μι' α άλλη, πολύ πιο σπουδαία περίπτωσι που μου έτυχε και που δείχνει πιο καθαρά την καλόβολη ψυχούσθησί μου.

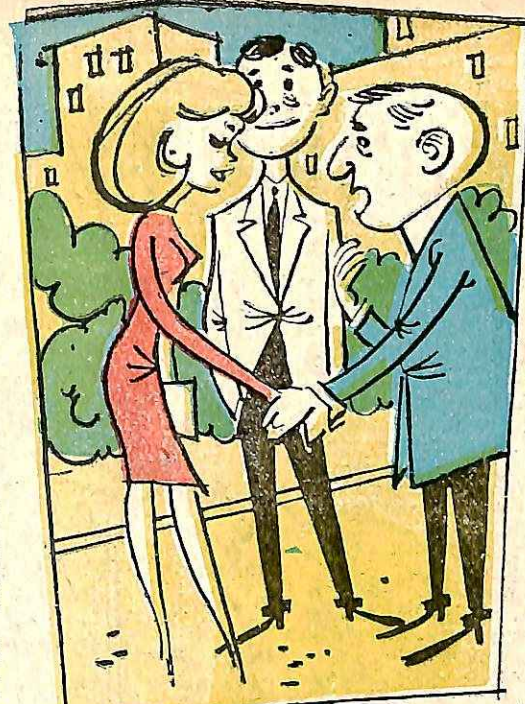
★

— Ένα μεσημέρι, εκεί που γυρίζα στο σπίτι μου, ύστερα από το συνθιγμένο μου ραντεβού με την Κάτια, με σταμάτησε, ένας κοντόχυτρος τύπος, γύρω στα 45, με προχούλια και κοιλίτσα.

— 'Αγαπητέ μου κύριε, είπε, αν δεν με άπατά η μνήμη μου, είμαστε συγκατοικοι στην ίδια πολυκατοικία. Δεν μένετε στον πέμπτο όροφο;

— Μάλιστα.

— 'Εγώ κρατώ τ'ο ρετιρέ. 'Ονομάζομαι Νέστωρ Μοντρίδης.

— Γιάννης 'Αφελίδης, άπάντησα. Μου χαμογέλασε, χάρηκε πάρα πολύ για την γνωριμία και, μόλις μπήκαμε στο άσανσέρ, με παρακάλεσε πολύ ευγενικά ν' ανέσω στο ρετιρέ του, γιατί ήθελε να μου μιλήση για κάποιο σοβαρό θέμα. Φυσικά, λόγω χαρακτήρος, δέχθηκα και τον άκολουθήσα. 'Η άλήθεια είναι ότι τον είχα συναντήσει δυο τρεις φορές στην είσοδο της πολυκατοικίας, αλλά έπειδη δεν είμαι παρατηρητικός τύπος, ούτε καν τον θυμόμουν. Τέλος, μόλις μπήκαμε στο ρετιρέ του, μου προσέφερε ποτό, πολυρόνα, και κάθισε άπέναντί μου, με ένα τόσο καλοκάγαθο ύφος που σ'ο συγκινούσε.

— 'Αγαπητέ μου κύριε, είπε, φοβούμαι ότι θα σας φανούν παράξενα αυτά που θα σας πω. Πάντως, ένα πράγμα μ' ενδιαφέρει να ξεκαθαρίσετε στο μυαλό σας. 'Ότι δηλαδή, η πρότασί μου, είναι τιμία...

— Δηλαδή, ποιά πρότασι;

— Σηκώθηκε, γέμισε τα ποτηράκια μας ποτό και συνέχισε:

— 'Ακούστε κύριε 'Αφελίδη. Κατ' άρχην, πρέπει να ξέρετε πως είμαι ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, που ζή μέσα σε μι' α φοριχτή έρημια.

Κύτταξα γύρω μου, το εύρωχο μεγάλο ρετιρέ, και διεπίστωνα ότι πραγματι αυτός ο άνθρωπος, ζούσε έρημος. 'Εκτός από μας τους δυο, δεν ύπήρχε άλλος εκεί μέσα.

Και γιατί δεν παντρεύαστε; ρώτησα. Δόξα τ'ο Θεώ, από τα λίγα που ξέρω για σας, είσαστε μάλλον πλούσιος.

Χαμογέλασε.

— 'Εδώ είναι τ'ο πρόβλημά μου και η μεγάλη μου, έπιθυμία, είπε. Δεν άντεχω άλλο. Πρέπει να παντρευτώ το συντομότερο. Το δύσκολο όμως είναι πως είμαι εκ φύσεως δειλός άνθρωπος. Μόλις αντίκρυσω γυναίκα, παθαίνω «τράκ».

Δηλαδή τραυλίζω.

— Τότε χρειάζεσθε, δόθησια, είπα. Είμαι στη διάθεσί σας.

Σηκώθηκε και μούσιφισε το χέρι τόσο δυνατά απ' την συγκίνησι, που πόνεσα.

Αυτό περίμενα να μου πείτε, έκανε δακρυσιμένος. Πραγματικά, όπως πολύ σωστά είποτε, χρειάζομαι δόθησια. Ποιά ήταν η άεσποινις που συνοδεύατε εδώ πιο κάτω, πριν από λίγο;

Σαφηνίστηκε, αλλά θυμήθηκα άμέσως ότι η κοπέλλα που συνοδεύα, ήταν η Κάτια, που την άφησα στη γωνία του σπιτιού της.

Δηλαδή αισθηματάκι; ρώτησε.

— Μάλλον, άπάντησα.

Κούνησε το κεφάλι του περίλυπα.

— Τι κρίμα, είπε. Νομίζα ότι σας συνέδεε μάλλον καμιά συγγένεια και είχα σκοπό να σας ζητήσω να μεσολαβήσετε για να την παντρευτώ. 'Εγχε να σας συναντήσω μαζί της μερικές φορές στο λεωφορείο κι' όμολογώ ότι με συγκινεί άρτιστα. Τι μισθό παίρνετε;

— Πολύ λίγα, άπάντησα.

— Έμεινε για μι' α στιγμή, ακίνητος, με κύτταξε ίσια στα μάτια και είπε:

— 'Ισως είναι παράλογο αυτό που θα σας πω, αλλά θα πρέπει να με νιώσετε.

— Ασφαλώς και θα σας νιώσω, είπα. Μιλάτε ελεύθερα.

Τα λόγια του ήτανε κοφτά:

— 'Αν πραγματικά ενδιαφέρεσθε γι' αυτήν την κοπέλλα, αν θέλετε το καλό της, πρέπει να της μιλήσετε για μένα. Δηλαδή για τας άγάθας μου προθέσεις.

Πεταχτήκα δρόμος.

— Σοβαρά μιλάτε; φώναξε. Θέλετε να σας δώσω την κοπέλλα που σκοπεύω να παντρευτώ;

Και τί ζωή μπορείτε να της προσφέρετε έσείς, με τα λίγα που παίρνετε; Θα έλασθημύστε την ώρα και την στιγμή που άποφασίσате να παντρευτήτε. 'Εκτός αυτού όμως, πρέπει να σκεφθήτε την έρημιά μου και τ'ο «τράκ» που παθαίνω.

Μόλις έφασε στο «τράκ», τον πήρανε τα κλάματα.

★

Η συζήτησις με τον κύριο Νέστορα, κράτησε δυο ώρες περίπου και στο τέλος έβγαλα τ'ο συμπέρασμα ότι είχε δικίο. 'Η ζωή του ήτανε πολύ άχαρη. 'Η καρδιά μου γέμισε από συμπαθηκα και στο επόμενο ραντεβού κι' όλας το είπα στην Κάτια. Της μίλησα με σπαρογμό, αλλά και πολύ τιμία. 'Επιπλέον, γέμισα τον κύριο Νέστορα με τα πιο άξιολάτρευτα προτερήματά.

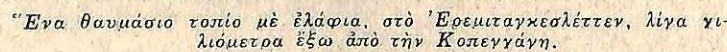
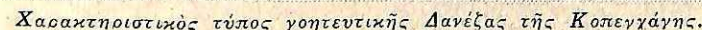
— Σοβαρά, Γιαννάκη; ρώτησε η Κάτια. Είναι καλός κι' έχει και λεφτά;

— Πολλά λεφτά.

— Τότε, άγάπη μου, πρέπει να διαστώ. 'Όπως καταλαβαίνεις όμως, εμένα δεν πρόκειται να σ'ο ξεχάσω ποτέ.

Συγκινηθήκα, αλλά μι' α και τ'ο είχα ύποσχεθί, τους κανόνιας ένα ραντεβού τόσο πετυχη-

— Πρέπει να φτιάσουμε, μου
με ύφος δραματιστή, ένα καινού-
ριο κόσμο, ένα ελεύθερο κι ειρηνι-
κό, που να ενώσει όλους τα
λαούς, ανεξαρτήτως φυλής και θ-
ρησκείας, σε μία ιδανική κο-
σμοπολίτεια.

— Ἄς πάρουμε παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον. Ἦ κατέλλαν μὲ τὴν σιταρῖαν ἐπι-
δερμίδα καὶ οὐ γέλασε. Ὁ ἐμπνευσμέ-
νος Ἀνατολίτης συνέχισε:

ῥᾱς. — Ὁ παιδικὸς κόσμος.

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Τί ἀχάριστοι ἄνθρωποι!..

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΥΡΙΟΣ ΖΙΒΕΡΝΤΕ, ΚΥΡΙΑ ΖΙΒΕΡΝΤΕ, ΖΕΛΑ-
ΤΕΝ γιατρός, ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝΗΣ.

μολόγησε πως το πράγμα ήταν
εύκολωτατο...

Σημ. Διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ
τρόπου.

ΝΕΑ ΜΕΣΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Σημ. Διὰ τὴν ἄξίαν τοῦ PR AGENT OH

Διότι, πού είναι 334 ως σημεί
δημιούργησαν ποτέ θύματα ανά...

στους περσικούς.

κουσε, την άλλη μέρα το πορτί, όταν ξύπνησε, η Χριστίνα. Τα μάτια αυτά της έφεραν άμεσως στο νου όλη την τραγική πραγματικότητα.

— Ο Μιζέ; ρώτησε άχνά, άμέσως.
— Τά ίδια, άποκοιήθηκε ή μάνα.

— Ζή;
— Ναι, ναι, έκανε γοήγορα ή δύστυχη 'Ηλέκτρα, τρομοκρατημένη, μη τυχόν πάλι την κόρη της.

— Τόν είδες;
— Ναι, δεν καταλαβαίνει ακόμα, αλλά θα συνέλθω.
— Είδες τη Ζέτα, μαμά;
— Της τηλεφώνησα, Χριστίνα μου. 'Ηθελε νάρθει σήμερα. Οι γιατροί όμως άπαγορεύουν και για σήμερα, άλλη επίσκεψη, εκτός από μένα.

Η Χριστίνα άνασπώθηκε στο κρεβάτι της.

— Μα πρέπει να την δω. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για μένα, να την δω.

— Τό έρω, παιδί μου. Δεν επιτρέπεται όμως με κανένα τρόπο ό γιατρός. 'Αν μείνης ήσυχη σήμερα, αύριο θα είσαι καλά, έτσι μου είπαν.

Έγειρε πίσω στά μαξιλάρια της ή άρρωστη, βαρυσανστενάζοντας.

— Τι σου είπε έσένα, μαμά; ρώτησε άχνά.

— Δε θέλησε να μου πη τίποτε, άναστένανε ή μάνα. Τό ύφος της είναι πολύ παρόμοιο, παιδί μου. Δεν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει.

Μιά δδυνήρη σύσταση πέρασε στο πρόσωπο της άρρωστης. 'Ηθελε να ρωτήσει, ή ερώτησι της έκαμνε τα χείλη, αλλά φοβόταν. Στο τέλος, πάντως, τ' άποφάσισε.

— Ο Τάσος; Τόν είδες;
— Όχι, άναστένανε ή μάνα. Δεν ξέρω πού είναι.

— Τά παιδιά;
— Δεν έχω ιδέα, Χριστίνα μου. Δάγκωσε τα χείλη της ή δύστυχη γυναίκα. Θάθελε να κλάψει, να σκοτωθή πάλι στο κλάμα.

Συγκρατήθηκε όμως, επειδή φοβόταν μή της έλθω πάλι κοίσι και την κοιμήσουν. Δεν ήθελε να κοιμηθή πιά. Έπρεπε ν' άντιμετωπί-

ση την πραγματικότητα. Έπρεπε με κάθε τρόπο να δη τη Ζέτα.

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ...»

Έβαλε όλη της τη δύναμη να φωνή ήρεση τό άλλο πορτί ή Χριστίνα, για να της επιτρέψουν οι γιατροί να δεχθή τη φίλη της. Κι όταν επι τέλους την είδε να μπαίνει στο θάλαμο, είχε την εντύπωση πως έρχόταν ή σωτηρία.

Η Ζέτα ήλθε κοντά της, τη φίλησε.

— Χορή μου! Τι κακό ήταν αυτό! Πώς είσαι;

— Καλά, άποκοιήθηκε ή Χριστίνα, βιαστικά. Πές μου, Ζέτα...

— Αγορεύσε να μάθω για, τον Τάσο. 'Η Ζέτα όμως άναστένανε βαρειά.

— Αχ, τί συμφορά ήταν αυτή με τό Μιζέ!

— Φοβερό! Έκανε πένθιμα ή Χριστίνα κι ένοιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν.

Μέσα της πάλεναν οι δυό πόνοι: ό πόνος για την τραγική κατάσταση του εξαδέλφου της κι ό πόνος της για τη στάσι του άντρός της. Για τό πρώτο πάντως, δεν μπορούσε να γίνη τίποτε. 'Ο Μιζές βρισκόταν στά χείρια του Θεού και της επιστήμης. Αυτή δεν μπορούσε να παίζει ρόλο άποφασιστικό.

— Πές μου, Ζέτα μου... είδες τον Τάσο... Τι συμβαίνει; Κοντεύω να τοελλαθώ, τό καταλαβαίνεις;

— Δεν σε καταλαβαίνω; άποκοιήθηκε ή φίλη της κοιτώντας τό κεφάλι της. Πώς δεν σε καταλαβαίνω, Χριστίνα μου.

— Πές μου, αν είδες τον Τάσο; φώναξε άνετόμονα ή Χριστίνα.

— Φυσικά, τον είδα.
— Που μένει; Πού είναι τα παιδιά;

Δεν άποκοιήθηκε άμέσως ή Ζέτα. Στο τέλος, άνάμεσα από βαρυσανστενάζματα, πρόφερε με φωνή σιγανή:

— Χριστίνα μου, θα σε στενοχωρήσω αν στά πω. 'Η υπέρτα σου μου είπε ότι δεν είσαι σε θέση ν' άκούσης δυσάρεστα.

— Ζέτα, φώναξε μ' έξαιψη ή δύστυχη γυναίκα. 'Αν δεν μου πης την αλήθεια άμέσως, θα τοελλαθώ. Στο λέω αλήθεια, νομίζω

πως θα μου στρίψει. Πές μου τα από την άρχή!

— Από την άρχή! άναστένανε ή Ζέτα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

— Είδες πούτρεξα πίσω του, στο 'αυτοκίνητο. Τι να σου πω, Χριστίνα μου; Έτσι πού τον είδα, έβγαλε τό χειρότερο στο μυαλό μου. Σκέφθηκα λοιπόν, πως τό μόνο πού έπρεπε να κάνω, ήταν να τον άποκοιήσω.

— Πές μου, Ζέτα, τη διέσωσε ή Χριστίνα. Γιατί ήλθε έτσι φρεσισμένη και μ'άς είπες να κοιμηθούμε; Δεν είχαμε συμφωνήσει άλλα;

— Πώς; Έκανε άρημονιένη τάχα ή Ζέτα... 'Α, ναι... Είχαμε συμφωνήσει, να τον άρήσουμε να σ'άς δη...

— 'Ησυχα-ήσυχα στο τραπέζι...

— Έτσι πού μ'άς φόβισες μ'άς βοήξε μέσα στο σεπάρ...

Χτύπησε τα χείρια της με άπελπισία ή γυναίκα.

— Πού να πανταστώ πως θα κρυβόσαστε στο σεπάρ;

— Πού ήθελες να κοιμηθούμε; Σάστισα κι' εγώ, τρέμαξα, Χριστίνα μου. Άχου πως έγινε.

Έγώ τινύρινα εκεί κοντά, γύρω να παρουσιαστώ όταν θάπρεπε. Δεν είναι έτσι;

— Ναι, και να τού φανερώσης την αλήθεια.

— Έχει πού τινύρινα λοιπόν, είδα την κόρη σου να σταματάει λίγο παρέχει. Έπειτα... τό αίμα πάγωσε στις φλέβες μου. Βγήκε από την κόρη σου ό Τάσος, κι' έβγαλε ένα πιστόλι από την τσέπη του.

— Πιστόλι; επανέλαβε ή Χριστίνα κροανοχητιμπιμένη.

— Πιστόλι, μάλιστα! Τό μυαλό μου σταμάτησε. Είπα να τρέξω, να τον συγκρατήσω. Έπειτα όμως σκέφθηκα πως θα τον εξαγριώσω χειρότερα. Τι άλλο μούμινε να κάνω; 'Ηλθα σε σ'ας, για να προλάβω καμιά τραγωδία.

Ήταν τό μόνο πού μπορούσα να κάνω, έκείνη τη στιγμή.

— 'Ηθελες να μ'άς σκοτώσης, ρώτησε ή Χριστίνα με χείλη άσπρα.

— Για να πάρω τό πιστόλι μαζί του, σίγουρα ήθελε να σ'άς σκοτώσης.

— Γιατί λοιπόν δεν μ'άς χτύ-

πησε, όταν μ'άς είδε στο δωμάτιο; Σήκωσε τους ώμους της ή Ζέτα.

— Δεν καταλαβαίνεις; 'Η παρουσία μου τον έπληκσε. Δεν φαντάσθηκε πως θα ξεφύτρωνα έχω μπροστά του.

— Γιατί δεν τού εξήγησες;

— Νόμισα πως θα σ'άς έσωζα καλύτερα, αν σ'άς έκοψα, άποκοιήθηκε ένοχη ή Ζέτα. Να εξήγηση κανείς σ' έναν άντρα έξαλλο άπό λύπη, είναι τρέλλα. Θα μ' άκούγες; Αυτός είχε έλθει άποφασισμένος να σκοτώσει. Τα λόγια λογικά πού άνταλλάξαμε όμως, σ'άς έσωσαν. Μόλις με άντίκρινε από μακριά, έκοψε τό πιστόλι στην τσέπη του. Φαίνεται, καταλάβε πως δεν ήταν δυνατόν να κάνει τό μόνο μπροστά στα μάτια μου.

Έκλεισε τα μάτια της ή Χριστίνα. 'Η εικόνα του Τάσου, να κρατάει στο χέρι του τό πιστόλι, την έκανε να άνατοχίσιση σε όλο της τό κορμί. Είθε με τα μάτια της φαντασίας της τό χέρι του έπληκμένο. Τό χέρι, πού την είχε γαϊδώνει άπαισε φονές, τό χέρι πού την είχε συγκρατήσει σε όρεσι δυσκολίας, τό χέρι του πού τ' αγαπούσε, τό λάτρευε.

Δάγκωσε τα χείλη της, τα μάτωσε, για να μη έσπασή σε κλάμα.

— Έπειτα; ρώτησε με φωνή θρανή.

— Έπειτα... άνοιξε την πόρτα, σ'άς είδε... έφυγε. Πήγα μαζι του...

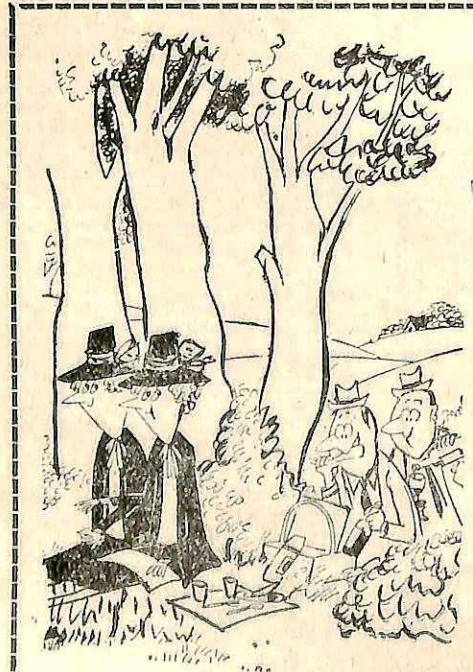
— Δεν τού εξήγησες;

— Στό αυτοκίνητο, δεν μ' άφισε να μιλήσω. Άκούσα να τού λέω, κι' αυτός γύρισε και μου φώναξε άγρια:

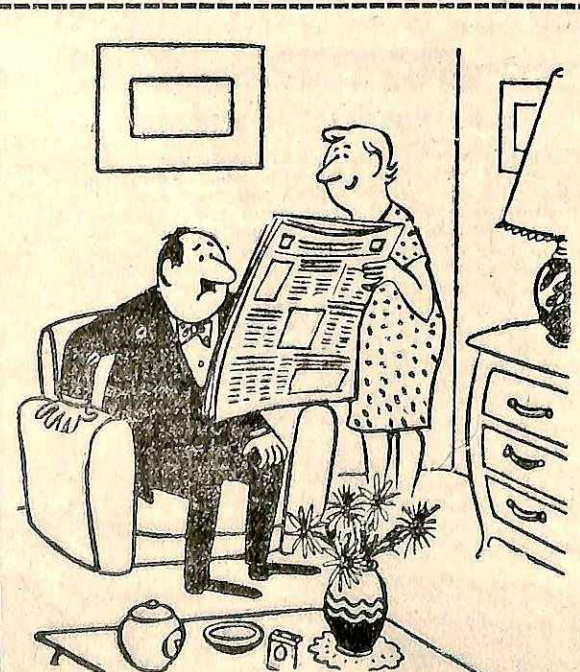
— Σώπα! 'Αν πης μια λέξη, όργνω τό αυτοκίνητο άπάνω σε κανένα στύλο.

— Όταν φθάσατε σπίτι μου, γιατί δεν ανέβηκες κι' εσύ, να τού εξήγησης με ημερομηνία;

— Μ' άφησε; διαμαρτυρήθηκε ή γυναίκα. 'Αχ, δεν τόν έχεις δη σε τέτοια κατάσταση εσύ, Χριστίνα μου! Ήταν μανιακός, καταλαβαίνεις; Φοβήθηκα μη έσπασή σε ένένα. Έγώ έκεινα κάτω και σε περιμένα. Έλεγα πως, από στιγμή σε στιγμή, θαρχόσουν και θα σουλέγα να προσέξης, να φυ-

— Μη γυρίσης να κιντάρεις... Είναι δυό πού διασώζονται, φαίνεται, κι κάνουν την εκλογή τους!

— Διάβασα στην εφημερίδα πως θα πληρώνης πού λίγους φόρους και παρήγγειλα ένα γούνινο παλτό!

— Μη μου πής πως δεν έχει και ή βροχή την καλή της όρυ!

Επίμαχοι Θίχοι

ΠΑΣΤΡΑ ΚΑΙ... ΞΕΠΑΣΤΡΕΜΑ

Τα πλυσίματα των δούμων, των παρόδων και στενών, σε μπλεδες έχουν βάλει τό ταλαιπωρο κοινόν, γιατί άνθρωποι κι' άδιάδια, καθ' έκάστην, ολισθαίνουν και τα θύματα της 'γλυύστρας' δλο αυξάνουν και πληθαίνουν!

Κάθε μέρα, μ' άλλους λόγους, και περίπου κάθε ώρα, αχρηστεύονται άδέριτα και πέρι και τρογοφόρα και την ίδια τακτική του, αν ό δήμαρχος τηρήσει, ώρισμένοι την 'Αθήνα θα την... άποσυμμοσήσουν!

ΘΕΑΜΑΤΑ ΚΑΙ... ΑΡΤΟΣ

Οί των κινηματογράφων τεχνικοί, μηχανικοί, έκαστην και τις άλλες σε άπεργία γενική, γιατί γίνονται οι συνθήκες της ζωής τους έλεεινές, κι' ώρισμένοι ιδιοκτενται τους δουλεύουν... μηχανές!

Την βελτίωση των όρων, έπομένως, άπαιτούν και ύψώνουν τη φωνή τους και τό πόδι τους πατούν, γιατί άλλοις θα συντηρούνται με άδοσια λιμά και θα σέφουν και θα γίνουν, σάν... 'σκίες του σινεμά'!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...

'Ο Καρούμπαλης τ' ήπιε στην ταβέρνα, μια βοσδνά, και για να εχαρακτήσει τις παρές τα παιδιά, κάποια ξένη λιμουζίνα πήγε κι' έκλεψε στα ίσια κι' είπε: 'Κόσμε, πέρα βρέχει' και 'φυγή μου στά Πα- (τήσια)!

'Αλλά στην Είσαγγελία τού έμείλετο να πάν και για μέρα να τραβήξω, με τους φίλους του τους άλλους, όπου για πέντ' έξη μίνες τό κεφάλι θα γυπαί κι' ό Καρούμπαλης, μοιραίως, θα βρεθή με... καρουμπάλους!

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Πλήν των άλλων ιδρυμάτων, των λαμπρών και των σπαγιών, μέγα ίδρυμα θα γίνη και στην πόλη των Χανίων, πού θα συγκεντρώνει όλες τις μοντέρνες τις άνεσεις και... Ψυχιατρείον θάνα, με πολλές δεκάδες θέσεις!

Δηλαδή, τρελλοκομίων άποκαί ό τόπος κι' άλλο και σημαίνει, ώρισμένοι, τέτοιο ίδρυμα μεγάλο, ότι ό βίος μας θ' αλλάξη τόν αριθμό του, όπου νάναι και στην ψωροκωμική μας όλοι... 'τρέλλα' θα περνάνε!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

Τών φτωχών σπογγαλιών ή πολυπαθής ή τάξι με χαράν της υπερέχον ώρισμένες διατάξεις, γιατί γίνεται με δαύτες στο συνάφι τους άπάντα και τα χρέη τα παλιά τους διαγράφονται για πάντα!

Την χαρά τους έκδηλώνουν, δηλαδή με δυό άοάδες και σχεδόν πανηγυρίζουν οι καμένοι σφουγγαράδες, γιατί έγινε, επί τέλους, κάτι πού τους άδαντάρει και στα χρέη τα παλιά τους μπήκε, πράγματι... σφουγγάρι!

ΝΕΟΤΗΣ... ΧΡΥΣΗ

'Ο Χρυσάφης ήταν νέος υπερμέτρος τομηρός, πού έδουλε τις νύγτες άντικειδεί ευχερώς και για νάναι ή δουλειά του 'επιχειρησις τελεία', έτηρούσε ό προκομμένος και... 'λογιστικά βιβλία'!

Είχε κέντρα της 'Αθήνας και πρόστα ταράζει κι' είχε άπάνω από τούαντα διαρρήξεις διαπράξει πράγμα πού είχε θαιπώσει των κλεπτιών κάθε συνάφι, γιατί ύπηρξε ό Χρυσάφης νέος, πράγματι... χρυσάφι!

ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ...

Τών τσιμέντων οι έργάτες άπεργήσανε κι' αυτοί, γιατί έχουν πλειστάκις, μέχρι σήμερα, 'κλαστή', αλλά 'θα' μονάχα παίρνουν κι' ύποσχέσεις τακτικές και ποτέ δεν βλέπουν λύσεις... έτοιμοδομητικές!

Μά και πάλιν, ύποθέτω, δεν θα τυχουν προσοχής, γιατί, λόγω τρισθλίας κι' άσυνότου έποχής, σπαταράζονται τα πάντα αθωρεί και τό μωμέντο και, στην κυριολεξία, όλα γίνονται... τσιμέντο!

ΜΙΑ, ΚΑΠΟΙΑ ΛΥΣΙΣ...

'Αναγγέλλεται επισήμως υπό ξένων ειδικών, ότι εδρέθη—σάν τοις άλλοις—και άντιεπιαιών, πού ταχέως θεοαπέυη ποικίλιαν νοσημάτων κι' είναι ιδίως ένα κι' ένα εναντίον έκζεμάτων!

Στά έκζεματα, τουτέστιν, κάνει θραύσι ιδιαιτέρως και θερμοπαρεκαλούμε να σταλή κι' έδω εγκρίτως, γιατί οι φόροι μ'ας ταραζουν οι παναθενιαίοι κι' είμαστε από τους εφόρους συνεχώς... ζεματισμένοι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Και τούς έχες σπίτι τώρα; ούτως, αν ή άρρωστη.

— Εύτυχος. Τα παιδιά σου είναι μια χαρά. Άναστένανε μου. Να τάβλεπες γ'ες πως έπαίξαν μαζί μου. Θα χαρώσουν. Βλέπεις, έρω νάκοιμω κοντά στα παιδιά, τό λέει κι' ό Τάσος αυτό. Χθές μου μίλησε με μάτια βορυσκομένα περ ό εγγονοκοιήσε και κατι τέτοιες κουτάρδες. Τόν άποτήρα. Δε θέλω να μού μιλήσει έτσι. Έγώ, ό,τι κάνω, τό κάνω για σένα, πού γνωρίζωσαστε από παιδιά. Και τώρα, έκανα αυτή τη... θυσία...

— Τι σου είπα, να τους φιλο-ένησω σπίτι μου, επειδή είμαι σίγουρη πως θα συνέλθω ό Τάσος, θα θέλωση κάποτε ν' άκούση την αλήθεια και όταν τόν έρω στα χείρια μου, θα τόν πείσω μια ώρα λογιτέρα.

— Η καρδιά της Χριστίνας γνι-πούσε να σπάσει, τό αλμα ανέβαινε στο κεφάλι της.

— Δεν μ' άρέσει, αυτό, πρό-φερε σε λίγο.

— Τι δεν σ' άρέσει;

— Να τούς έχω σπίτι σου.

— Η Ζέτα σούφρωσε τα φρύδια της.

— Δηλαδή; Έξήγησέ μου, να καταλάβω τό πνεύμα σου.

— Δεν είναι δύσκολο να τό καταλάβω, Ζέτα. Δεν μ' άρέσει... πως να στο πω.

— Στήλωσε ή Ζέτα τα μικρά, στεγνά της μάτια προκλητικά στά μάτια της φίλης της:

— Δηλαδή; Μίλα μου καθαρά. Δεν θα μού ζωοκατανή. Ζηλεύεις; Γέλασε ή Χριστίνα νευρικά.

— Τρελλάθηκες;

— Τότε λοιπόν;

— Να... αν έμεναν στο έξνο-δοχείο, θα επιθυμούσε μια ώρα αργότερα τό σπίτι του ο Τάσος.

— Ένω είσι, κονιά σου...

— Δεν πούσεσες αυτό πού σου είπα, αγαπητή μου. 'Αν έμενε α-κούμ στο έξνοδοχείο, δεν έπρεπε τό να έλασθαι ούτε τον αυτιό σου, ούτε τα παμια σου... Καλα όμως τό σκεφθήκα... 'Η αγαπούσια είναι το πιο συνήθειο νοσημάτων στις συνάλλατες των ανθρώπων.

— Αντί να μου πης ευχαριστώ, αντί να μου φιλήσεις τα χείρια, πού λέει ό λόγος, έχεις και παμπα... Τι σκεφες έχω έχω απ' ολη αυτή την υπόθεση; Φασορία σπίτι μου. Λογω κοινολογίας τό διαμερισμα-τικό μου, ζεις. Νομίζεις πως ε-μεινε κοινολογικό, όλο τη στιγμή πού πάτησαν τό ποδοσώλι τους τα δυό θηρία σου; Είπα να δης και τα καταλάβεις.

— Ακούωσες ή Χριστίνα τό γέ-μι της στο χέρι της φίλης της;

— Μη τό παύνησ στουδά, Ζέτα μου. Σ' ευχαριστώ... σ' ευ-γνωμονώ...

— Δε θέλω να μού τό λές, να μού τό δείγνης μονάχα.

— Και στο λέω και στο δεί-χνω. Προεπει όμως να καταλάβω, Ζέτα μου, πως είμαι άπαιτήσια ουσιαστικώς.

— Τα χείλη της τοεμύλιασαν και τα δάκρυα κούσαν γοργά στα μά-γουλά της.

— Μη κλάις! Έκανε ή Ζέτα βιαστικά. 'Αν σε δούνε να κλάις, θα με διώξουν.

— Σούτισε ή Χριστίνα με μια έ-νοχη κίνηση τα δάκρυα από τα μάτια της και κατέπεσε τους λυ-γμούς πού την έπληγαν.

— Όχι! Δεν κλάις, Είμαι έ-μεινε δυστυχισμένη, όσο δεν παί-νω άλλο... Και σαν να μην έφθα-νε ή δική μου ή δυστυχία, είναι κι' ό Μιζές... 'Αν πεθάνη κι' ό Μιζές...

— Στιμάτουμε πάλι, επειδή αν έ-λεγε άλλη μια λέξη, θα έσπασες σε αναφιλητά.

— Την κίτταζε ή Ζέτα με μάτια στεγνά με χείλη σιγνά.

— Φοβερό! Πούσεσ άδιάφορα, Φοβερό...

Σήκωσε η Χριστίνα τα μάτια της. Ικετευτικά:

— Ζέτα μου... Θέλω να τον κάνεις να γυρίσει γρήγορα σπίτι. Σήμερα μόλις. Νάομαι εδώ να με δει. Πες του ότι θα πεθάνω, αν δεν έλθει. Άκου; Έτσι να του πεις. Οι γιατροί τρέχουν μη ταραχτώ. Εγώ ταράσσομαι κάθε στιγμή της ημέρας, όσο δεν βλέπω τον άντρα μου κοντά μου. Αυτό να του πεις.

— Θα του τα πω! Έκανε η Ζέτα, κουνώντας το κεφάλι της, με ύφος πούδαιχνε πως συμπεριόταν απόλυτα τον πόνο της αϊλης της. Φθάνει να θελήσει ν' άκουση.

Το κυριότερο είναι ν' άκούση πως έγιναν όλα. Να μη φοβηθεί. Ζέτα μου, να του πεις πως ήταν δική σου ιδέα να μου φέρες το γράμμα του Μιζέ... πως ήταν δική σου ιδέα να τον κάνω να έλθει.

— Χίλιες φορές προσπάθησα να του τα εξηγήσω όλα, είτε άναστενάζοντας ή Ζέτα. Κάθε φορά, μόλις άρχισα να μιλάω, γονιόλωνε τα μάτια του, άγριωνει, με άποστομώνει.

— Θα συνέλθω. Πρέπει να τον άναγκάσεις να σ' άκουση. Σηκώθηκε η Ζέτα.

— Φεύγω, γουσή μου. Μην άνησυχείς και μη ταραξείσαι. Όταν άρχω κανένα εγχείριστο, θαρθώ να στο πω. Όσο δεν με βλέπεις νάχορωνα, πρέπει να καταλάβεις πως δεν άλλαξε η κατάσταση... Πόσες ημέρες θα μείνεις εδώ;

— Δεν ξέρω. Οι γιατροί λένε πως δεν μπορούν να πούνε άπό-
μα.

— Μη βιάζεσαι! Έκανε η Ζέτα ζωηρά. Το καλό που σου θέλω, είναι να μείνεις όσο γίνεται περισσότερο. Τι θα κάνεις σπίτι σου; Θα στενοχωριέσαι να το βλέπεις άδειο. Τι να σου κάνω και η υπέ-
τέρα σου; Πιο πολύ θα λησάω να λέτε και να ξαναλέτε τα ίδια.

— Μα άχρη γουσή! Ο Τάσος σπίτι, άσπου να βγω εγώ από το νοσοκομείο, πρόφερε η Χριστίνα ικετευτικά.

— Μακάρι! άποκοίθηκε η Ζέτα με μισό στόμα.

— Φίλησε τη φίλη της και στά δυο μάγουλα.

— Γειά σου, γουσή μου. Πρωσι-
τικά. Και να κοιμάσαι. Άσε τις έγνοιες. Να μη σε νοιάζει γιό τίποτε. Έγώ είμαι εδώ... Τ' ά-
κου;.

— Εύχαριστώ, άποκοίθηκε με φωνή σθησιμένη η άδυστηχη γυναί-
κα.

ΖΑΛΗ

Το άπόγευμα, ήλθε η 'Ηλέκτρα. 'Ηταν κι αυτή σε κακή κατάσταση. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν ο Τάσος με τα παιδιά. Όταν άκουσε τα νέα από τη Χριστίνα, έ-
μεινε άποληθισμένη:

— Στο σπίτι της Ζέτας; Αυτό που φαντάστηκα. Αυτό που φοβό-
μουνα από την άρχη.

— Τι βάζεις στο νου σου, μα-
μά;

— Όλα αυτά είναι έργο της Ζέτας, φώναξε η μάνα με πάθος. Σοφρώσε τα φουδία της η Χριστίνα.

— Μαμά, μη με ταραξής, σε παρακαλώ πάρα πολύ. Τι φαντα-
σιολογίες είναι αυτές πάλι!

— Μα τα βλέπω τα πράγματα καθαρά και ξεάστερα. 'Η Ζέτα το δημιουργήσε όλα. Δεν το καταλα-
βαίνεις; Από την άρχη, όλα. Το γράμμα... τη συμβουλή να τ' ά-
φ' σης να το δει ο Τάσος... 'Επει-
τα, τώρα τοβδείξε συμπίπναι, πε-
ριοριζείται τα παιδιά, τα παύοναι
κι' αυτά με το μένος της. Άκόμα
δεν πήρες είδησι; Άδελφή σοι
τόν άποαξε τον άντρα σου, Χρι-
στίνα...

— Άχ!...

Σάν βογγητό σπαγιμένου έδω-
κονόστηνε η φωνή της άδωσστης.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Συνεχίζοντας την περιόδεα του σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, το χορευτικό — άκροβατικό ζευγάρι Λίνο και Λίνα βρίσκεται τώρα στη Γερμανία, όπου εμφανίζεται με άπτιχία στο νυχτερινό κέντρο «Κα-
ζινό ντε Παρί». Εκτός από τους ελληνικούς χορούς, οι δυο καλλιτέ-
χνες έχουν συμπεριλάβει στο πρόγραμμά τους άρχαίους αί-
γυπτιακούς και νεγρικούς χορούς. Στη φωτογραφία μας, ο Λίνο
και η Λίνα σε μία φιγούρα νεγρικού χορού.

— Έπειτα έφερε η Χριστίνα το
χέρι της στο κεφάλι της.

— Πάνε... Μαμά... Πονάω...
Ζαλίζομαι... Πεθαίνω...

— Έτρεξαν πάλι οι άδελφές, ο
γιατρός κι' έβγαλαν τη δύστηνη
'Ηλέκτρα άρον-άρον από το δω-
μάτιο της άρρωστης. 'Ο γιατρός
τήν κεραινοβόλησε:

— Κυρία μου... σας άπαγορεύω
να μπείτε στο δωμάτιο τής κόρη-
ς σας, τουλάχιστον επί δέκα ημέρες.
Με καταλαβαίνετε;

— Μά... γιατί μου...
— Δεν άκούω τίποτα! Έκανε
έξαλλος αυτός. Βλέπω ότι οι έπι-
σκέψεις σας την ταραξύν. Δεν

γνωρίζω τα οικογενειακά σας.
Κρίνω από τ' άποτελέσματα. Σας
άπαγορεύω λοιπόν να την έπισκε-
ψθείτε ξανά, χωρίς την άδειά μου.

— Έφυγε η δύστηνη μάνα, με το
θάνατο στην καρδιά.

Στην άρχη του διαδρόμου βοι-
σκόταν ο θάλαμος του Μιζέ. Μπή-
κε μέσα η 'Ηλέκτρα κι' έβριζε μια
ματιά στον τρικυμιατό.

— Ό διατυλισμένος ο γέος κει-
τόταν άνασθητός και το κεφάλι
του ήταν πνιγμένο στους επιδέ-
σμους.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

— Πώς είναι; ρώτησε η 'Η-
λέκτρα σιγανά την άδελφή.

Κούνησε εκείνη το κεφάλι της:

— Χάλα!

— Έξω σφύρη!

— Παλεύουν οι γιατροί, άπο-
κοίθηκε με ύφος άμείβοιο η Ζο-
έλλα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Από την πόρτα, άκουσε τις χα-
ρούμενες φωνές των παιδιών κα-
θώς γυλπησε το κοινόβιο, έκείνο
το βράδυ, ο Τάσος, στο διαμέρι-
σμα της Ζέτας.

— Έτρεξαν κι' οι τρεις, η Ζέτα
και τα δυο παιδιά, και τούξαναν
υπόδοξη. 'Η Ροζίνα σκαρφάλωσε
άπάνω του, άσως το στήθηκε, κι'
ο Κωστής τούδωσε με μια κομ-
μάκη χιμπί το χέρι. 'Ηταν και
τα δυο ξαναμμένα, τα ματάκια
τους έλουπαν και τα μαλλιά τους
ήταν άνάστατα.

— Πιζέμε τους κλέφτες! έ-
πε σβυρά ο Κωστής. Έγώ εί-
μαι ο κλέφτης, η Ροζίνα η κοι-
τή γουδία, που δεν παίρνει εί-
δησι πως την κλέβουνε, κι' η θεία
Ζέτα ο άστυφύλακας. Δεν υπο-
ρεί όμως να με βοηθί.

— Βιάζεσαι με τα παιδιά!
έκανε ο Τάσος, φιτώντας τα παι-
δάκια του και σιχόντας μια μα-
τιά στη Ζέτα.

Τούτπαιε αυτή το χέρι, τον
τραβήξε μέσα. Κι' έκει, έκλεισε
πίσω τους την πόρτα και κοιμά-
στηκε στο λαμίο του:

— Είμαι εύτυχημένη! τού εί-
πε. Δεν το καταλαβαίνεις πως εί-
μαι εύτυχημένη; Γι' αυτό έδω-
ρεξί να κάνω τόσο χαρούμενη την
άτιμόσμητα για τα παιδιά μου.

Σκούπισε ο Τάσος τον ιδρώτα
από το μέτωπό του κι' άναστενά-
ξε βαρετά.

— Πήγες; Την είδες; ρώτησε
γρήγορα.

— Ναί...

— Τι νέα;

— Αισθάνεται κάπως ζάλη, κα-
τά τα άλλα είναι καλά.

— Έκείνος;

Κούνησε η Ζέτα το κεφάλι
της.

— Καταδικασμένος! άποκοίθη-
κε κι' ο τόνος της φωνής της έ-
δειχνε μια άναπόκριτη χαρά.

Μια σύσπαισι πόνου πέρασε στο
πρόσωπο του Τάσου.

— Έ... ποιος τού φταίει; φώ-
ναξε η Ζέτα. Άφου είναι τρελ-
λός, ποιος τού φταίει;

— Έσφιξε ο Τάσος τις γροθιές
του κι' η στιγμιαία ανθρώπινη
συνείδηση πονούσε για τον άγ-
θρωπο που κινδύνευε, πνίγνκε με-
σα στο θύο.

— Δεν μπορεί να το χωρέση ά-
ζωμια το μυαλό μου! μοιροψόφει
άνάμεσα στα δόντια του. 'Η Χρι-
στίνα κι' ο Μιζέ...

— Ήσουν τόσο άσελγής, πρό-
φερε γαλβρίζα η γυναίκα, γαι-
δεωντάς του με μια τρυφερή κί-
νησι τα μαλλιά. Ήσουν τόσο ά-
σελγής, Τάσο μου...

Με μια άπότομη κίνησι, την έ-
σφιξε στην άγκαλιά του.

— Ζέτα, σ' εύχαριστώ που μου
στάθηκες. Χωρίς εσένα, δεν ξέρω
τί θάκανα.

— Άκούμπησε το μάγουλό της στο
μάγουλό του. 'Η φωνή της άκού-
στηκε μόλις, σάν ψήθρος;

— Σ' αγαπώ, Τάσο. Θέλω να
σε κάνω πάλι εύτυχημένο.

— Θ' άνιγγείλω τους άρρα-
βώνες μας, Ζέτα.

Μια κραγή τρέμου έσφυγγε ά-
πό τα γόνα της.

— Τρελλάθηκε;

— Είναι η υμνή άπάντησι και
στούς δυο.

— Δεν είσαι στά καλά σου, Τά-
σο, έλεε η Ζέτα.

Τα μάγουλά της είχαν γίνει ή-
μως άλκιρα και στά μάτια της έ-
λαμπε η γαυιά του θανάτου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; 'Η συνέχεια.

ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΤΟΥ δέν ήξερε πια να μιλήσει

Παράξενη περίπτωση ενός παιδιού από την Άγγλία

ΜΕ βλέμμα γεμάτο συγκίνηση, η
κυρία Μπέττυ Κρούτκλεβ πα-
ρακολούθη τα παιχνίδια του γιου
της, του Πόρκυ, που, στη μικρή
αυλή του σπιτιού, διασκεδάζει
σκαρφάλωνοντας στη ράχη ενός
μεγάλου τσοπανόσκυλου. «Τοξέε,
Ποίνε!» φωνάζει ο μικρός, και το
σκύλι ύπακούει.

Τότε ο Πόρκυ γλιστράει ά-
πό τη ράχη του σκυλιού και πέ-
φτει. Μα δεν έχει χτυπήσει. Γε-
λάει και σκαρφαλώνει πάλι στη
ράχη του Ποίνε για να συνεχίσει
το παιχνίδι του.

Και η κυρία Μπέττυ γελάει.
Τώρα ο μεγάλος φόβος έχει πε-
ράσει. Το παιδί ξανάρχισε να μι-
λά, να παίζει, να χαμογελά. Μά-
ζε έφύλατσε κράτσης έξη έβδομω-
τους μήνες...

Ο μικρός Πόρκυ, που, στα δυο
τον χρόνια, καθόρθωνε να εκφρά-
ζεται πολύ καλά, γοητευμένος με
τη γλυκιά φροντίδα των γονε-
ις του, είχε χάσει ξαφνικά τη
μιλιά του.

Με τα μεγάλα γαλάζια μάτια
τον θάμμενα και το στομα επι-
μονα κλειστό, δεν άπαντουμε πιά
στο μυαλό του και τη μαμα του
και συχνά άρνιόταν άζωμα και να
φάει, κάτι είχε συμβεί στο παιδί,
μια μεγάλη συγγάνη το είχε
τραυματίσει ψυχικά.

Ναί, επρόκειτο πραγματικά για
μια μεγάλη συγγάνη. Το έπιβε-
βαιώσε ένας νευροψυχίατρος, που
έξέτασε προσεχτικά τον Πόρκυ
και υπέβαλε πολλές έρωτήσεις
στους γονείς του παιδιού.

Έτσι, ο γιατρός άνακάληξε
πως το παιδί είχε πάψει να μιλά,
από την ημέρα που οι γονείς του
είχαν πουλήσει τον Ρέμπελ, ένα
μεγάλο γερομάνο τσοπανόσκυλο,
που ήταν ο άγαπημένος του. Το
παιδί ήταν πολύ ευαίσθητο και η
άπομάκρυνσι του Ρέμπελ του προ-
κάλεσε ένα βαθύ ψυχικό κλονι-
σμό, που προσέβαλε το νευρικό έγ-
κεφαλικό κέντρο της όμιλίας.

Ο Ρέμπελ ήταν για τον Πόρκυ
ο άγαπημένος σύντροφος των παι-
χνιδιών του, πάντα έτοιμος να κλι-
ματίσει μαζί του πάνω στο χορτάρι,
να τον άφιση να του τραβήξει τα
αυτιά, να κοινοποιήσει στα πό-
δια του.

Το σκύλι αυτό, το είχε άγορά-
σει ο κύριος Κρούτκλεβ, όταν ο
Πόρκυ ήταν έξη μηνών. Και ά-
μέσως το παιδί είχε συνιθίσει
στην παρουσία του. Πολλές φο-
ρές, η κυρία Μπέττυ είχε βοηθί
τον Ρέμπελ καθισμένο κοντά στην κου-
βιά του μικρού, και όταν το δω-
μάτιο που κοιμόταν ο Πόρκυ έ-
μενε κλειστό, ο σκύλος γαύριζε
και γοατούσε την πόρτα για να
τον άνοιξαν.

Όταν το παιδί άρχισε να κινή
τα πρώτα άδύναμα βήματά του,
στηρίχονταν με τα χεράκια του στη
ράχη του Ρέμπελ, που έμενε πάν-
τα κοντά του. άφοσιωμένος και ή-
πομονετικός. Και όταν ο μικρός
άρχισε να περπατά τα πρώτα λο-
γάκια του, έμαθε ποιν άπ' όλα να
κλείη το σκύλι με το όνομά του.

Όταν ο Πόρκυ έρωγε ένα μα-
γάρι.

σκότο, ήθελε να το μοιραστή με
τον Ρέμπελ. Όταν η μητέρα του
τον πήγαινε περίπατο, άπαιτούσε
να πάρουν το σκύλο μαζί τους.
Στο δωμάτιό του, είχαν άναγκα-
στή να τοποθετήσουν ένα μικρό
στρώμα για το σκύλι και ο Πόρκυ
άποκοιμόταν ήσυχος, όταν έβλεπε
πως ο τετράποδος φίλος του ήταν
έκει κοντά του.

Μα και το σκύλι, είχε άφοσιω-
θή πολύ στον Πόρκυ. Άλλά σ'
αυτή την άγάπη του έπληξε μια
ένστικτωδής έλξη, που πολύ γρή-
γορα άρχισε να γίνεται επικίνδυ-
νη. Γαύριζε άπειλητικά, όταν κά-
ποιος ξένος, έκτός από τη μητέρα
και τον πατέρα του παιδιού, δοκί-
μαζε να πλησιάσει τον Πόρκυ. Μια
μέρα, έφτασε στο σημείο να διαγ-
κώσει τη γιαγιά του Πόρκυ, όταν
δοκίμασε να άγκαλιάσει το έγγο-
νάκι της.

Ο κύριος και η κυρία Κρούτ-
κλεβ άρχισαν να άνησυχούν και,
όταν ο Ρέμπελ δάγκωσε κάποιον
γειτόνά τους, που σταμάτησε για
να χαϊδέψει τον Πόρκυ, άποφάσι-
σαν να διώξουν το σκύλι από το
σπίτι.

Θά έπιθυμούσαν να το έμψι-
στεύουν σε μια πασιόν για ζώα,
μα οι οικονομικές τους δυνατότη-
τες ήταν περιορισμένες, κι' έτσι
άναγκάστηκαν να πουλήσουν τον
Ρέμπελ. 'Ο άγοραστής τον πήρε,
σε κάποια στιγμή που ο Πόρκυ
κοιμόταν.

«Κότταξε, Πόρκυ», τού έλεε η
μητέρα του. «Ο Ρέμπελ ξαναγύ-
ρισε». Το παιδί κούταξε για μερι-
κές στιγμές το σκύλο. Τότερα
κούνησε το ξανθό κεφάλι του
και, για πρώτη φορά, ύστερα από
πολλούς μήνες, τα χείλη του άνοι-
ξαν, για να προσφέρουν δυο λέ-
ξεις: «Όχι, όχι...».

Όταν ο Πόρκυ έδτηνε, φώ-
ναξε άμέσως το μεγάλο του φίλο
κι' όταν κατάλαβε πως ο Ρέμπελ
δεν βρισκόταν στο σπίτι, άρχισε
να κλαίει άπελπισμένα. Τού χάχον
η μητέρα του προσπάθησε να τον
παραγορήσει, λέγοντάς του πως ο

Ρέμπελ θα γύριζε πολύ γρήγορα.
'Ο Πόρκυ ήθελε το σκύλι του
Κλαίγοντας με λυγμούς, μαζεύτη-
κε σε μια γωνιά και σιγά-σιγά
ήσυχασε.

Μά, από εκείνη τη στιγμή, δεν
είπε πια ούτε λέξη. Δεν ήθελε να
φάει, άρνιόταν να βγεί έξω και γι-
νόταν όλο και πιο μελαγχολικός.
'Ο νευροψυχίατρος, που τον εξέ-
τασε, έλεε στους γονείς του πως
μόνο η έπιστροφή του Ρέμπελ θά
έστανδινε στο παιδί τη μιλιά του.

Οι γονείς του Πόρκυ άναζητι-
σαν το σκύλο, μα στάθηκε άδύνα-
το να τον βρουν. Έκείνος που τον
είχε άγοράσει άπ' αυτούς, τον έ-
χε πουλήσει άμέσως σε κάποιον
άλλον και ήταν άγνωστη η διεύ-
θυνσι γιαγιά του Πόρκυ, όταν
δοκίμασε να άγκαλιάσει το έγγο-
νάκι της.

Ο κύριος και η κυρία Κρούτ-
κλεβ άρχισαν να άνησυχούν και,
όταν ο Ρέμπελ δάγκωσε κάποιον
γειτόνά τους, που σταμάτησε για
να χαϊδέψει τον Πόρκυ, άποφάσι-
σαν να διώξουν το σκύλι από το
σπίτι.

Θά έπιθυμούσαν να το έμψι-
στεύουν σε μια πασιόν για ζώα,
μα οι οικονομικές τους δυνατότη-
τες ήταν περιορισμένες, κι' έτσι
άναγκάστηκαν να πουλήσουν τον
Ρέμπελ. 'Ο άγοραστής τον πήρε,
σε κάποια στιγμή που ο Πόρκυ
κοιμόταν.

«Κότταξε, Πόρκυ», τού έλεε η
μητέρα του. «Ο Ρέμπελ ξαναγύ-
ρισε». Το παιδί κούταξε για μερι-
κές στιγμές το σκύλο. Τότερα
κούνησε το ξανθό κεφάλι του
και, για πρώτη φορά, ύστερα από
πολλούς μήνες, τα χείλη του άνοι-
ξαν, για να προσφέρουν δυο λέ-
ξεις: «Όχι, όχι...».

Όταν ο Πόρκυ έδτηνε, φώ-
ναξε άμέσως το μεγάλο του φίλο
κι' όταν κατάλαβε πως ο Ρέμπελ
δεν βρισκόταν στο σπίτι, άρχισε
να κλαίει άπελπισμένα. Τού χάχον
η μητέρα του προσπάθησε να τον
παραγορήσει, λέγοντάς του πως ο

Ρέμπελ θα γύριζε πολύ γρήγορα.
'Ο

Πονγκόροβ, Μπρέζνιεφ, Μικιογιάν, Κουσύγκιν, Σουζλόφ, στην παρέλαση της Κόκκινης Πλατείας: Πού είναι ο Κρούτσεφ;

ΓΙΑ τον έρτασμό της 47ης επέτειου της κομμουνιστικής επανάστασης, 6.000 εκπρόσωποι των 15 δημοκρατιών της Σοβιετικής Ένώσεως και επίσημες πολυπληθείς αντιπροσωπείες όλων σχεδόν των κομμουνιστικών κομμάτων του κόσμου, συγκεντρώθηκαν στην τεράστια αίθουσα του «Μεγάλου των Συνεδρίων», που εγκαινιάστηκε πριν από τέσσερα χρόνια, πλάι στο Κρεμλίνο.

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ, ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Στις έξη χιλιάδες κόκκινες πολυθρόνες του μεγάλου αμφιθεάτρου των τελετών, Ρώσοι, Ούκρανοί, Λεττόνοι, Τάταροι ή Γεωργιανοί, άκουσε ήσυχ-ήσυχους τους λόγους του Μπρέζνιεφ και του Κουσύγκιν. Την εορταστική αυτή εκδήλωση, βαρύνει ένα όνομα και σκιάζει βαριά μια ανάμνηση: Το όνομα του Νικήτα Κρούτσεφ και η ανάμνηση της δυναμικής, της ζωηρής παρουσίας του.

Στις πιο επίσημες θέσεις του μεγάλου αμφιθεάτρου, έχουν τοποθετηθεί οι αντιπροσωπείες των ξένων κομμουνιστικών κομμάτων κι' ανάμεσα στους «μεγάλους» ηγέτες, ένας, που κανείς δε θα τον περίμενε εδώ και μερικές ημέρες ακόμα: ο πρωθυπουργός της Λαϊκής Κίνας Τσου-Έν-Λάι...

Ο Μπρέζνιεφ και ο Κουσύγκιν μιλάνε, χωρίς ούτε μία φορά ν' αναφέρουν το όνομα του μεγάλου «απόντος». Οι λέξεις, οι φράσεις, είναι δυνατές, αλλά άοριστες, ρευστές, «αφηρημένες». Το κατηγορητήριο εναντίον του Νικήτα Κρούτσεφ είναι έμμεσο και προσεκτικό.

Οι σιωπηλοί άκροατές χειροκροτούν με ένθουσιασμό, όταν οι ρήτορες καταδικάζουν «για πάντα» τη «λατρεία της προσωπικότητας». Τον ίδιο ένθουσιασμό είχε προκαλέσει και ο Νικήτας Κρούτσεφ, όταν, εδώ και δέκα χρόνια, είχε καταδικάσει με πόθος τη «λατρεία του Στάλιν».

Αλλά, τα τελευταία χρόνια της «βασιλείας» του, οι φωτογραφίες και τα τεράστια πορτραίτα του Νικήτα βρισκόντουσαν παντού και ο λήθαργος των ύμνων τον περιέβαλλε σαν ένας πολύτιμος και ισχυρός θώρακας.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙ. ΚΟ ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ

Τώρα ο θώρακας έσπασε και

«Ο Μάο-Τσέ-Τουνγκ με τον Λίου-Σάο-Σι χειροκροτούν»
Την πτώση του Κρούτσεφ...

ΡΟΣΙΑ-ΚΙΝΑ: Τò σχίσμα

Αλλά ο διάλογος συνεχίζεται

οι καινούργιοι ηγέτες, μπροστά στον αινιγματικό Τσου-Έν-Λάι, κλωσάνε — με πολλή βέβαια προσοχή — το πολιτικό πτώμα του «αρχηγού», που ανέτρεξαν.

Ο Τσου-Έν-Λάι, πρώτος συνεργάτης του «Μεγάλου» Μάο-Τσέ-Τουνγκ, άκουει με προσοχή...

με ένα σχεδόν αδιόρατο παίξιμο των βλεφάρων, το κατηγορητήριο των νέων ηγετών, εναντίον του «έχθρου» της Κίνας, εναντίον του Νικήτα Κρούτσεφ.

Αλλά ο Κινέζος πρωθυπουργός άκουει πολλά, εκτός από εκείνα ακριβώς, που θέλει ν' ακούσει...

Γι' αυτό και το ύφος του γίνεται όλο και πιο αινιγματικό και το βλέμμα του σκοτεινιάζει όλο και περισσότερο.

ΕΝΑ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ

«Οχι — λέει το κατηγορητήριο εναντίον του Κρούτσεφ — ο πρώην ηγέτης της Σοβιετικής Ένώσεως, δεν είχε το δικαίωμα να στέλνει το γαμπρό του Άλεξη Άτζουμπέι σε επίσημες και εξαιρετικά λεπτές αποστολές στο εξωτερικό. «Οχι, δεν είχε το δικαίωμα να αυτοσχεδιάζει με προχειρότητα πάνω σε ζωτικά θέματα της σοβιετικής οικονομίας. «Οχι, δεν είχε το δικαίωμα, με τις προσωπικές του παρορμήσεις, να θέτει σε κίνδυνο την ενότητα του παγκοσμίου κομμουνιστικού κινήματος.

Μ' αυτή την τελευταία φράση, τα βλέφαρα του Τσου-Έν-Λάι έπαιξαν πιο γρήγορα και το σκυμμένο του κεφάλι άνασκαθόκε έλαφρά...

Αλλά η φράση αυτή — μακρινός αντίλαλος του σοβιετοκινεζικού σχίσματος — είναι τόσο αόριστη και γενική, που όχι μόνο δεν ικανοποιεί τον Κινέζο πρωθυπουργό, αλλά σίγουρα τον έκνευριζει και τον προκαλεί...

ΣΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΛΑΤΕΙΑ

Την επομένη, στη μεγάλη παρέλαση των σοβιετικών ενόπλων δυνάμεων, στην Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας, ο Τσου-Έν-Λάι έχει ένα ύφος ακόμα πιο σκοτεινό και δυσχερής.

Πίσω του ακριβώς, άπλωσε στην εξέδρα των επισήμων, στέκεται ο ένθεος Σοβιετικός κοσμοναύτης. Και ο Κινέζος πρωθυπουργός δε γύρισε να τους ρίξει ούτε μία ματιά...

Η αινιγματική μάσκα του Τσου-Έν-Λάι σπάει, σε ώρισμένες μεριές, από τις αυτίδες της ανησυχίας και του θυμού.

Δεν του έχουν δώσει την τιμητική θέση, αλλά απλώς τον τοποθέτησαν μετά τον Πολωνό ηγέτη Γκουμούκα και το Γερμανό Ούλμπριχτ.

Όταν αναστέθηκαν επίσημα οι νέες κομμουνιστικές χώρες, η Κίνα ακούστηκε μετά τη Βουλγαρία, την Ούγγαρία, το Νότιο Βιε-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

νάμ και την Ανατολική Γερμανία...

Μιά φράση του Μπρέζνιεφ, προκάλεσε μάλιστα, πολύ καθαρά, τη ζωηρή δυσάρεσκεια του Κινέζου πρωθυπουργού: «Η Σοβιετική Ένωση είναι υπερήφανη, που έχει 47 χρόνια κομμουνιστικού καθεστώτος. Η Κίνα έχει 15 χρόνια...».

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ...

Οι συνομιλίες, βέβαια, του Τσου-Έν-Λάι με τους Σοβιετικούς ηγέτες είναι τυλιγμένες στο πιο βαθύ μυστήριο.

Αλλά, μόλις ο Κινέζος πρωθυπουργός γύρισε στο Πεκίνο, από τα σχόλια των εφημερίδων των δύο χωρών, φάνηκε αμέσως, ότι οι συνομιλίες είχαν μόνο διερηνητικό χαρακτήρα και ουσιαστικά δεν απέδωσαν τίποτα.

Τίποτα; «Οχι, απόλυτως... Γιατί, πάν-

ρουν τις θέσεις τους.

Η ανατροπή του Νικήτα Κρούτσεφ έφερε μόνο μία έκχειρία στη σφοδρή διαμάχη των δύο χωρών και των δύο κομμάτων, αλλά η βαθύτερη κρίση του κομμουνιστικού κόσμου συνεχίζεται.

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Η πτώση, άλλωστε, του Κρούτσεφ συνέπεσε — και ίσως αυτό δεν είναι τυχαίο — με την έκρηξη της πρώτης κινεζικής ατομικής βόμβας.

Και η κινεζική βόμβα, όσο κι' αν είναι πρωτόγονη, προκάλεσε πολύ μεγαλύτερη αίσθηση στη Σοβιετική Ένωση, παρά στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Οι Κινέζοι ηγέτες, που έλεγχοι, βέβαια, με σύστημα και πολύ αυστηρά, κάθε λαϊκή εκδήλωση δεν επέτρεψαν κανένα μαζικό ένθουσιασμό για την έκρηξη της ατομικής τους βόμβας, αλλά μόνο μία — κι' αυτή συγκρατημένη — υπερφάνεια. Μόνο αφού πέρασαν κάμποσες ημέρες, το επίση-

παραμένει

τως, ο διάλογος των δύο γιγάντων του κομμουνισμού συνεχίζεται και, στα μέσα Ιανουαρίου, θα συνέλθω στο Πεκίνο ένα επίσημο συνέδριο των δύο κομμάτων.

Σ' όλα, πάντως, τα βασικά ιδεολογικά και πολιτικά προβλήματα, Ρώσοι και Κινέζοι διατη-

μο όργανο του κινεζικού κομμουνιστικού κόμματος έγραψε ένα άρθρο, που σίγουρα απέυθυνόταν κυρίως στους «σχισματικούς» της Μόσχας: «Η Κίνα κατέχει πολύ ισχυρότερα όπλα από την ατομική της βόμβα. Είναι οι σκέψεις του Μάο-Τσέ-Τουνγκ, που σπάνε

Μια άποψη του Κρεμλίνου: Παραμένει κέντρο του διεθνούς κομμουνισμού

Ο Νικήτας Κρούτσεφ έγινε συνταξιούχος: Αλλά η συμφιλίωση Μόσχας και Πεκίνου δεν είναι για αύριο...

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Όλα τα εμπόδια, είναι ή μεγαλειώδης ή ένδοξη και σωστή γραμμή του κόμματός μας, που ενώνει εξακόσια εκατομμύρια λαούς σε μία πολιτική συνείδηση, που αγωνίζεται να οικοδομήσει έναν ανώτερο σοσιαλισμό.

Είναι αναμφίβολο πάντως, ότι η έκρηξη της κινεζικής βόμβας αποτέλεσε κυρίως διπλωματική επιτυχία για το Πεκίνο και ήττα — σχετική, έστω, ήττα — για τη Μόσχα.

Αλλά το Πεκίνο, προσπαθεί συστηματικά να τονίσει, ότι το μεγάλο του όπλο είναι η «όρεξη», η σωστή πολιτική σκέψη του Μάο-Τσέ-Τουνγκ, σε αντίθεση με τις «παρεκκλίσεις» της Μόσχας.

ΠΡΟ-ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ

Δεν αποκλείεται, βέβαια, καθόλου, η Σοβιετική Ένωση και η Κίνα — και γενικότερα το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα — να ξαναβρούν τη χαμένη τους ενότητα.

Αλλά, αυτό μπορεί ν' γίνει — και σίγουρα θα γίνει — μόνο σε περίπτωση «εξωτερικού» κινδύνου, δηλαδή σοβαρής διεθνούς κρίσεως με τη Δύση.

Τότε, σίγουρα, το σχίσμα και οι διαμάχες, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, θα εξαφανισθούν.

Όσο πάντως δε θα υπάρχει ένας άμεσος «εξωτερικός» κίνδυνος, το σοβιετοκινεζικό σχίσμα θα αποτελέσει μία πραγματικότητα, μία βασική και έκρηκτική πραγματικότητα, της διεθνούς πολιτικής.

Οι Ρώσοι και οι Κινέζοι, αυτή τη στιγμή, παρά την πτώση του Κρούτσεφ, εξακολουθούν να είναι αντίπολοι...

Πίσω από τα ιδεολογικά και πολιτικά θέματα, που τους χωρίζουν, υπάρχουν και τεράστια εθνικά προβλήματα των δύο χωρών, όπως οι απέραντες εκτάσεις της Μογγολίας, που διεκδικούν οι Κινέζοι.

Οι Ρώσοι παραμένουν βασικά πιστοί στην κρουστική γραμμή της ειρηνικής συνύπαρξης και της απροστίλυντοποίησης, και δεν είναι διατεθειμένοι να πάρουν μαθήματα από τους Κινέζους.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΦΛΟΓΑ...

Το Πεκίνο εξακολουθεί να κατέχεται από τη ζωηρή επαναστατική φλόγα ενός καθεστώτος, που έχει πίσω του 15 μόνο χρόνια, ενώ η Μόσχα έχει 47...

Την επαναστατική αυτή φλόγα, οι Ρώσοι θα θελήσουν σίγουρα να ελαττώσουν με μερικές υποχωρήσεις: οικονομική, τεχνική και γενικότερα επιστημονική βοήθεια και κατάπαυση κάθε ιδεολογικής πολεμικής.

Αλλά, αυτό, που περίμενε ο Μάο-Τσέ-Τουνγκ μετά την πτώση του Κρούτσεφ, δεν έγινε: «Η έπαυση των στελεχικών έπαιστών κενό... Το Πεκίνο περιμένει και η Μόσχα άγρυπνει...

ΕΠ. ΜΕΤ.

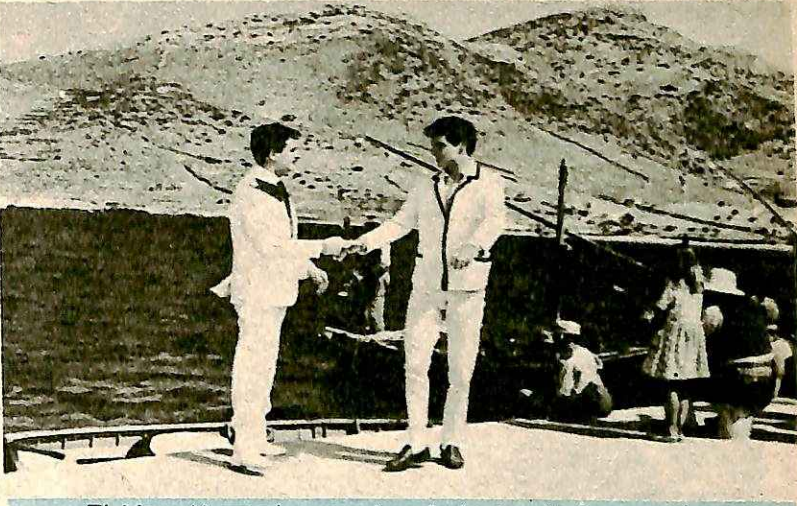
...ο Παστρούδης παίρνει θάρρος και, επωφελούμενος απ' την αναταραχή, κάνει να φιλήσει την Άλίκη. Εκείνη αντιστέκεται με νάζι και τότε ο Παστρούδης, σε μία στιγμή εξάλλου ένδουσισσμού, τη αρπάζει και τη σπρώχνει στα γέρα του μπράτσα.
Ο Μπάρρυ παρακολουθεί τη σκηνή και θέλει ν' αντιδράσει, ν' κάνει κάτι, μα δε τού το επιτρέπουν ούτε οι δυνάμεις του, ούτε το μυαλό του, που έχει βολώσει από το πολύ οινόπνευμα.
Η Άλίκη, που περιμένει μία επέμβασή του...

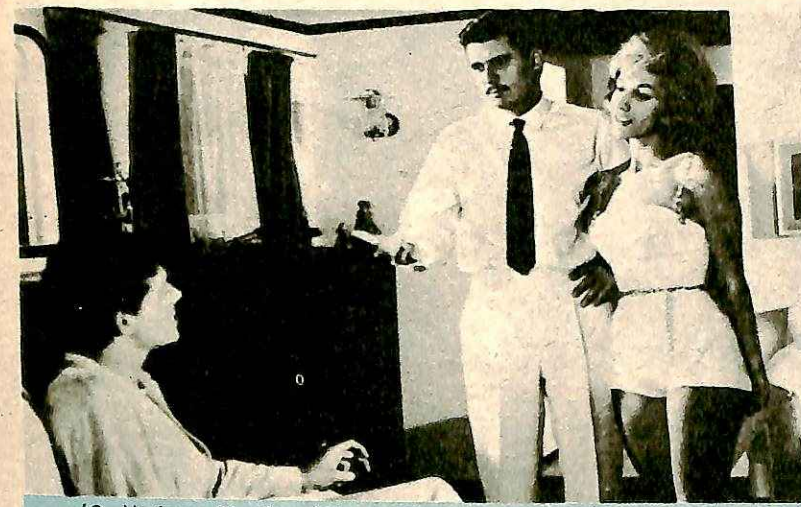
...μέ τη οποία θα προδώσει το ενδιαφέρον του γι' αυτήν, γίνεται όλο και περισσότερο προκλητική.
Στο τέλος, ο Μπάρρυ προχωρεί τρικλίζοντας προς τον Παστρούδη, με μία καινούργια μπουκάλια στο χέρι. Πριν όμως προφτάσει να προσφέρει λέξι απ' όσα είναι αποφασισμένος, να πη, σωριάζεται α ναίσθητος στο πάτωμα. Η προσπάθεια του Παστρούδη να τον συγκρατήσει, αποδεικνύεται μάταιη. Όλες οι κοπέλλες σκύδουν από πάνω του, μα η Άλίκη δείχνει ξεχωριστό ενδιαφέρον γι' αυτόν.

Τα λόγια αυτά ξαφνιάζουν τον Μπάρρυ. Κάθεται σε μία πολυθρόνα και ο Παστρούδης, που κάτι καταλαβαίνει, τού λέει:
— Αν αυτό σας στενοχωρή, να μου το πητε. Μου προσφέρουν και μία άλλη, εξ ίσου καλή τοποθεσία. Πρέπει ν' αποφασίσω σήμερα.
ΜΠΑΡΡΥ: Σήμερα είναι η γιορτή του νησιού. Η μέρα δε μου φαίνεται κατάλληλη, για να τα πούμε όλα αυτά στους κατοίκους.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Είμαι αισθηματίας και ρεαλιστής. Η πρόεδρος, ναί μεν καταστρέφει μερικούς, αλλά ωφελεί περισσότερους...

...Τί λέτε; Δε πηγαίνουμε στο νησί να το συζητήσουμε και με το δικηγόρο σας; Απ' ό,τι έχω ακούσει, είναι πολύ εξυπνος άνθρωπος και πολύ ασκητικός τύπος. Έτσι;
ΜΠΑΡΡΥ: Αλήθεια, πού είναι η Άλίκη;
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Βγήκε στην θρόνα... Τί χαριτωμένη υπάρχει!
Υστερα από λίγο, οι δυο άντρες βγαίνουν στη σπαρτιά. Οι βάρκες, τα καΐκια, τα πάντα είναι στολισμένα με χάρτινες σημαϊούλες και λουλούδια... Η παραλία είναι σχεδόν έρημη...

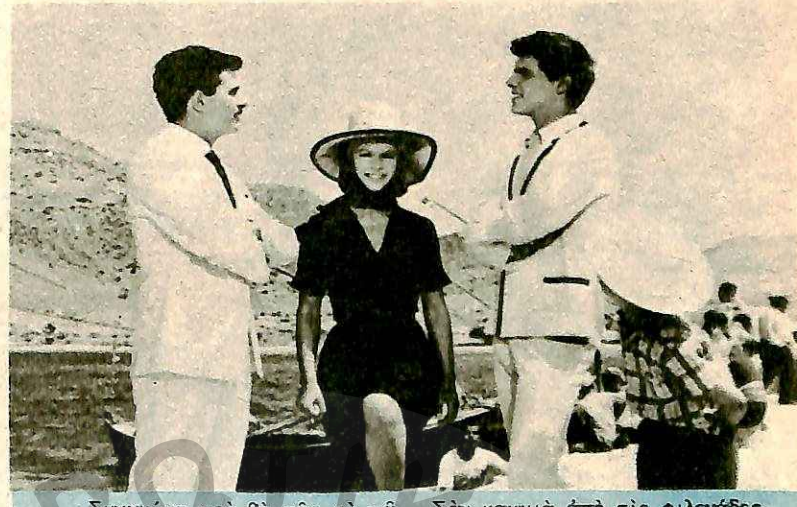
Ο Μπάρρυ δεν ξαναδύσκει τις αισθήσεις του, παρά ύστερα ε πὸ 24 ώρες. Το κόττερο του Παστρούδη είναι τώρα άγκυροβολημένο στο μικρό λιμανάκι της Εύτυχίας και από το χωριό ακούγεται ο ήχος μίας καμπάνας.
Μόλις ο Μπάρρυ ανοίγει τα μάτια, ρίχνει μία ματιά στα τσαλακωμένα ρούχα του και κυττάζει παραδενεμένος γύρω του, σαν να προσπαθού να εξακριβώσει πού βρίσκεται.
Την ίδια στιγμή, μπαίνει στην καμπίνα του ο Παστρούδης.

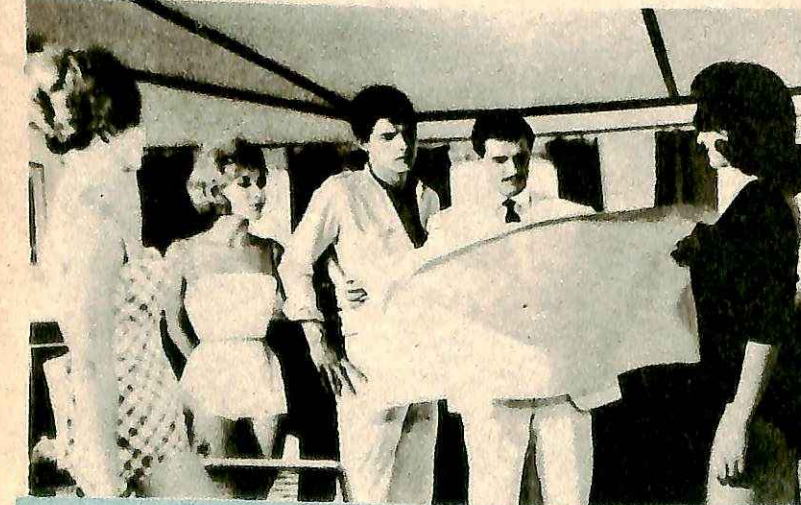
Τον συνοδεύει μία από τις νέες, που φιλοξενεί στο κόττερό του. Και οι δυο καλημερίζουν το Μπάρρυ.
Υστερα ο Παστρούδης, φρεσκοδυρισμένος και κομψός μέσα στο κατάλευκο κοστούμι του, τον παρσούρει στο γραφείο του, όπου τούς περιμένουν οι δυο άλλες νέες της συντροφιάς.
— Ξυπνήσατε επί τέλους; τον ρωτάει η μία. Είστε πολύ ώχρος κύριε Ουίλσον. Τὸ ξέρετε;
Ο Μπάρρυ προσπαθεί να διορθώσει τα μαλλιά του...

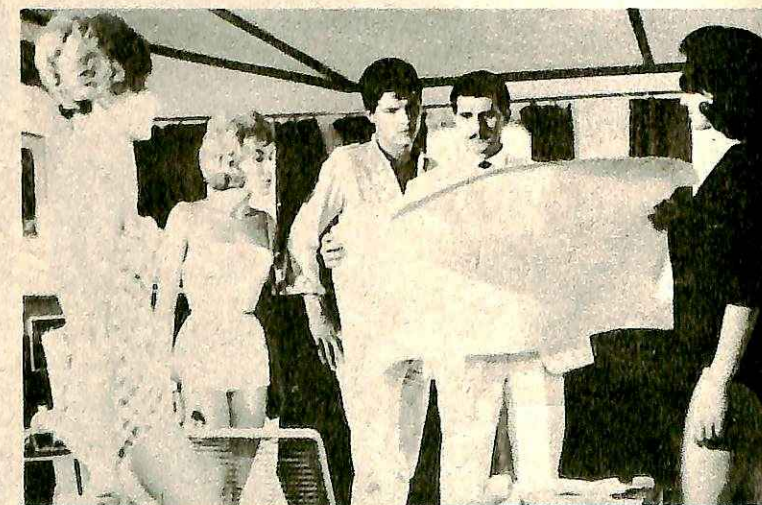
...γιατί όλοι έχουν πάει στην εκκλησία.
Η Άλίκη, που βλέπει από μακριά τους δυο άντρες, τρέχει προς το μέρος τους. Φοράει ένα απόλο μαύρο φόρεμα και κρατάει κάτω από τη μασχάλη της ένα δέμα.
ΑΛΙΚΗ (ανταλλάσσοντας χειραψία με τον Παστρούδη, που της δίνει το χέρι του): Καλημέρα σας... Γεια σας!... (Τού δίνει το δέμα): Σας επιστρέφω το φόρεμα που μου δανείσατε χθές. Η μαμά άρχιζε τη γκρίνια, μόλις με είδε μ' αυτό... Είπε πως έμοιαζα...

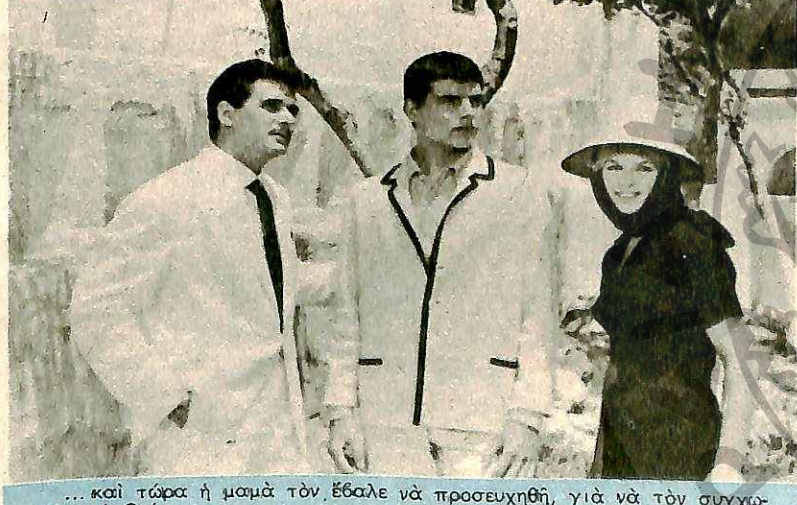
...Συγγνώμη που θα σας τὸ πῶ... Σὰν καμμιὰ από τις φιλενάδες τού κυρίου Παστρούδη.
Τὰ γεμάτα ειλκρινείνα λόγια της δεν ενθουσιάζουν βέβαια τον Παστρούδη και ο Μπάρρυ σπενδει να διακόψει τη σιαπή:
— Πού είναι ο κ. Καραγουαίη;
ΑΛΙΚΗ: Στην εκκλησία... Προσεύχεται...
ΜΠΑΡΡΥ: Ρώτησα για τον κ. Καραγουαίη, το δικηγόρο μου.
ΑΛΙΚΗ: Κι' εγώ αυτόν έννοῶ. Χθες τὸ βράδυ ἀμάρτησε...

...μέ μία κίνηση τού χεριού του και λέει:
— Γεια σας!... Αισθάνομαι πολύ άσχημα...
Υστερα ρίχνει μία ματιά σε κάτι μεγάλα χαρτιά, που έχει άνοίξει μπροστά στα μάτια του ο Παστρούδης.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Όταν πρέπει κανείς να εργάζεται, μπορεί να εργαστή καλύτερα μέσα σ' ένα εύχριστο περιβάλλον... Ρίχτε μία ματιά, κύριε Ουίλσον, να δῃτε πὸς θα είναι η Εύτυχία στο μέλλον... Πολύ σύντομα, θέλω να πῶ...

Ο Μπάρρυ ρίχνει μία ματιά στο καλοσχεδιασμένο αρχιτεκτονικό σχέδιο, που παρουσιάζει ένα συγκρότημα από μεγάλα κάτασπρα μοντέρνα κτίρια και μερικά γιὰτ άγκυροβολημένα στο μικρό λιμάνι.
ΜΠΑΡΡΥ: Αυτό όμως δε δείχνει τὸ χωριό.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Το χωριό θα γκεμιστή και οι άνθρωποι, θα φύγουν.
ΜΠΑΡΡΥ: Μα' έχουν ζήσει χιλιάδες χρόνια ἐδῶ...
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Τὸ ίδιο έγινε και με τους δεινόσαυρους.

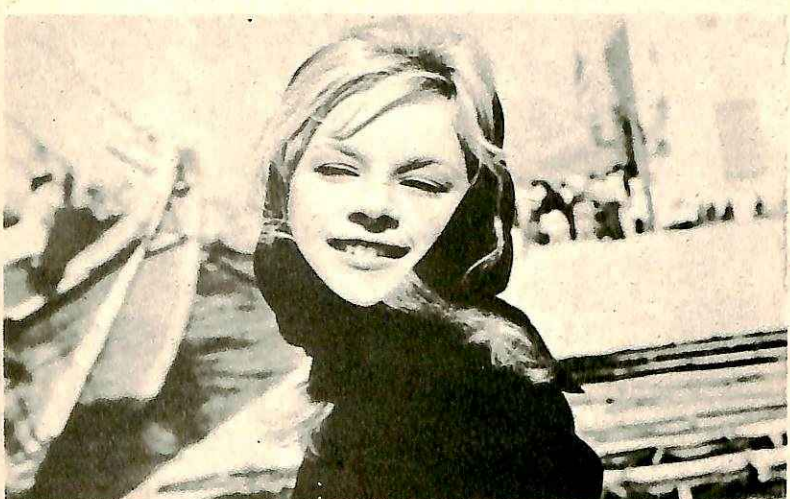
...και τώρα η μαμά τον έβαλε να προσευχηθή, για να τον συγχωρήσει ο Θεός.
ΜΠΑΡΡΥ: Τί ἀμάρτημα έκανε;
ΑΛΙΚΗ: Ψάρεψε γουρουνόπουλο;
ΑΛΙΚΗ: Ναί, με τὸ καλάμι τού Σακράτη... και τῶφαγε. Έλα τώρα να στὸν δείξω...
Η Άλίκη ξεκινά πηδώντας σαν κατσίκι και κατευθύνεται στην πλατεία τού χωριού.

...Ο Μπάρρυ και ο Παστρούδης την ακολουθούν, δείχνοντας και οι δυο την ανησυχία τους.
Υστερα από λίγο, στοματούν έξω από την εκκλησία τού Αγίου Σπυριδωνά. Πολλοί χωρικοί έχουν μείνει έξω από τὸ καὸ και ακούνε τις ψαλμωδίες που έρχονται από τὸ εσωτερικό. Η Άλίκη ανοίγει ὁρμό ἀνάμειά τους και κάνει νόημα στους δυο άντρες να την ακολουθήσουν.
Η μικρή εκκλησία είναι μισοσκότεινη...

...Τό εσωτερικό της φατίζον μόνο τὰ κερὰ πού τρεμοσβήνουν. 'Ο πάτερ Πλάτων λειτουργεί με συγκινητική κατανύξη, χαμένος μέσα σ'ε κάπνους από λιβάνι. Μπροστά στο ιερό, ο Καραγουαίη παρακολουθεί με κατανύξη, έχοντας πλάι του την Άννα, που του ρίχνει κάθε τόσο λοξές ματιές και φαίνεται Ικανοποιημένη. Η Άλίκη, ο Μπάρι και ο Παστρούδης παρακολουθούν τη σκηνή και, ενώ η Άλίκη φαίνεται συγκινημένη, οι δύο άντρες δεν κρύβουν την κατάπληξή τους.

...Θα παραθέσει γεύμα... 'Ο Καραγουαίη, χωρίς φηφάρτες πιά, θα αισθάνεται σαν άγγελουδάκι και θα φάει σαν λύκος. Έξω, έ; ΜΠΑΡΡΥ: Αυτό είναι το πιο απίθανο πράγμα, που άκουσα ποτέ. ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Όχι, κύριε Ουίλσον, είναι υπέροχο. Ουμώρμαι, όταν ήμουν μικρό παιδί, πόσο άγνός αισθανόμουν ύστερα, από κάθε κοινωνία. Σχεδόν άυλος. (Με απότομη αλλαγή φωνής): Επιστρέφω στο κόττερό μου. Έχω πολλή δουλειά να τελειώσω. Όταν θα είστε έτοιμος, έλάτε να με συναντήσετε εκεί. Θα σ'ας περιμένω...

...Ούτε για δέκα εκατομμύρια δολάρια. Αυτό, ποτέ. ΜΠΑΡΡΥ: Παίξε πιά!... Άφσε με ήσυχο. Όλα αυτά μ' έχουν αηδιάσει... Δέ θέλω να βλέπω κανένα. 'Ο Μπάρι άπομακρύνεται. Η Άλίκη μένει για λίγο σκεπτική νεται ψυχικά και σωματικά έδουθενάμενος. Περπατά κακόκερος κατά μήκος της παραλίας. Τέλος, σταματά σ' ένα σημείο και κутτάζει γύρω του το άγριο τοπίο.

ΜΠΑΡΡΥ: Δεν καταλαβαίνω... Έλάτε μαζί μου... 'Ο Παστρούδης και η Άλίκη κάνουν διάστικά το σταυρό τους και ακολουθούν τον Μπάρι. Άφου άπομακρύνονται αρκετά, ο Μπάρι σταματά και λέει στον Παστρούδη: — Πρέπει να σ'ας εξηγήσω, κύριε Παστρούδη... Αυτό που είδα με άνασπάτασε... Κατι σοδάρθ θα συνέβη στον κ. Καραγουαίη. (Στην Άλίκη): Πόσο θα κρατήσει αυτή η λειτουργία; ΑΛΙΚΗ: Όταν θα τελειώσει η έκκλησία, ή μαμά...

...Σ'ας υπενθυμίζω μόνο ότι εγώ φεύγω άπόψε... Γειά σας. ('Ανταλλάσσουν χειραψία). Γειά σου, Άλίκη!... 'Ο Παστρούδης παίρνει το δέμα με το φόρεμα και φεύγει. Η Άλίκη, που τον παρακολουθεί με το βλέμμα, λέει στον Μπάρι: — Ψυχή ελληνική. ΜΠΑΡΡΥ: Σοχλαμάρες!... Αυτός είναι Ικανός να πουλήσει και την ίδια του τη γυναίκα στο παζάρι, για μερικά δολάρια. ΑΛΙΚΗ: Δέ θα πουλούσε όμως το σπίτι της μάνας του.

Η Άλίκη τον πλησιάζει άδάρυθα και στέκει πίσω του. — Θαυμάσιο, έ; του λέει σ'ε μια στιγμή. ΜΠΑΡΡΥ (εμφανίζεται): Σοφ είπα να μ' αφήσης ήσυχο. Χάσου από τα μάτια μου! Άκούς! ΑΛΙΚΗ: Από τα μάτια σου... Δεν καταλαβαίνω. ΜΠΑΡΡΥ: Καταλαβαίνεις μόνο ό,τι σ'ε συμφέρε. Κατάρυθες να μ'ας φέρης έμπόδια, κάθε φορά που προσπαθούσαμε να φύγουμε από το νησί σας. Είσαι μια εγωίστρια!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥ'Ι'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μάρθα βοηθάει το Βίντερ να ξεφύγει από τους ανθρώπους του Γίν, που παραμονεύουν έξω απ' το ξενοδοχείο. Σκοτώνεται μονάχα η γριά Σόμ-Ντό. 'Ο Βίντερ ηγαίνει στο σπίτι του στρατηγού Χουάγκ, που το πολιορκούν οι άντάρτες του Κίντο. Εισχωρεί μέσα και παρουσιάζεται στο στρατηγό. Βρίσκει εκεί τη Μάρθα και το Γίν. 'Ο Γίν τον απειλεί με το περιστρεφόμενο και προσπαθεί να κινήσει τη δυσπιστία του Χουάγκ εναντίον του Βίντερ και της Μάρθας.

16ον 'Ο Χουάγκ γύρισε την πολυθρόνα του και κούτταξε τον Βίντερ.

— Γιατί ο Κίντο μου έπιθεται; τον ρώτησε.

'Ο Βίντερ άρχισε ν' απαντήσει, για να μπορούσε στο μεταξύ να ηρεμήσει τα νεύρα του και να μελετήσει καλύτερα αυτό τον Κίντο Γαργαγούρα. Ήταν βέβαιος τώρα πως ο Χουάγκ ήταν ένας άνθρωπος συνετός, περισσότερο συνετός παρά θαρραλέος, χωρίς ήθικες άσυχες και έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα για το συμφέρον του. Δέ θα μπορούσε, λοιπόν, να γίνη επικίνδυνος, παρά μόνον στην περίπτωση που θα βρισκόταν στην ανάγκη να πιάσει το τελευταίο του άτου. Διαφορετικά, θα έκανε τα πάντα για να βοηθούσαν τοπο συμβιβασμού. Κι' αυτή τη φορά, το δρόμο που παιζόταν γύρω του, μπορούσε να τον κάνει επικίνδυνο.

'Ο Βίντερ έπρεπε, λοιπόν, ν' αλλάξει με κάθε θυσία την άποψή του. 'Ο Γίν, από την άποψη αυτή, βρισκόταν σε μειονεκτική θέση, γιατί έπρεπε να τελειώσει την άποστολή του, προτού οι άντάρτες μπειν στο σπίτι. Άπ' αυτό το μειονέκτημα έφαιε να έπωφεληθή ο Άγγλος.

— Για να σ'ς γλιτώσει από την περιπέτεια της «Κίτρινης Σφίγγας», απάντησε. Καί πρόσθεσε, ύστερα από μια στιγμή: — Κι' από τους Γιαπωνέζους συμβιάχους της. — Από τους Γιαπωνέζους; είπε ο Χουάγκ. — Ναι. Ένα τάγμα έφυγε από το Τάινφου, κατευθυνόμενο στο Πάο-Λάι. Βρίσκονται τώρα στη μικρή γροαμή. Άλλ' οι κάτοικοι του Βουτάι, σύμφωνα με τις διαταγές του Τένγκ-Φά, τους αντιμετώπιζον θαρραλέα.

Το πρόσωπο του Χουάγκ σκαθρόπασε. Η πολυθρόνα του έτριξε, καθώς έσκυβε προς τα εμπρός. 'Ος εκείνη τη στιγμή, τους εξαπατούσε όλους. Άλλά τώρα καταλάβαινε πως η «Κίτρινη Σφίγγα» κι' οι Γιαπωνέζοι ήθελαν να τον βγάλουν από τη μέση. Έπρεπε, λοιπόν, να εμπιστευθή τη στήληρά του στον Τένγκ-Φά; Άλλ' αν ήταν έτσι, τότε γιατί συνεχίζονταν ο αγώνας έξω από το σπίτι; Δεν ήταν προτιμότερο ν' άνοίξει την πόρτα του στους άντάρτες, που θα τον προστατεύαν από την «Κίτρινη Σφίγγα» και τους Γιαπωνέζους;

'Ο Βίντερ χαμογέλασε, μα-

τεύοντας τις σκέψεις του στρατηγού.

— Όλα αυτά είναι φημες, είπε ο Γίν.

Αυτή τη στιγμή, έγινε μια άπροσπετη παρέμβασι της Μάρθας Ρήντ.

— Δεν είναι φημες, είπε.

'Ο Χουάγκ σήκωσε τα χοντρά φρύδια του, κούτταζοντας παντοχρόνα τον Βίντερ και τη Μάρθα Ρήντ.

— Είμαι δόσιπτος, είπε.

'Ο Τένγκ-Φά έφερε πάντοτε τί κάνει, απάντησε ο Βίντερ. Δεν θα άρχισε αυτή την επίθεση χωρίς λόγο... Δεν έχει τίποτα μαζί σας. Άλλά θέλει να χτυπήσει την «Κίτρινη Σφίγγα» και τους Γιαπωνέζους, που είναι κι' οι δύο έχθροι της Κίνας.

'Ο Χουάγκ αναδεινόταν πάνω στην πολυθρόνα του. 'Ο Βίντερ κατάλαβε πως η αμφιβολία είχε χαθεί μέσα στο μυαλό του. Καί τότε αποφάσισε να καταφέρει το τελευταίο χτύπημα.

'Ο Γίν είναι προδότης, είπε. Βοήσεται εδώ για να σ'ς κατασκοπεύη. Άνήκει στην «Κίτρινη Σφίγγα».

'Ο Χουάγκ κούτταξε τρομαγμένος τον Γίν.

— 'Ο Γίν είναι πιστός και τίμος φίλος, απάντησε. Τα συμφέροντά μου είναι και διλά του.

'Ο Βίντερ χαμογέλασε και πάλι.

— Εισάγετε ηρώνη στην ελεύθερη Κίνα, είπε. Η ηρώνη πη-

γαίνει από χει πιο μακρόν, στην Ερώνη και την Άμερική... Διεύγετε αυτό το έμποριο για λογαριασμό της «Κίτρινης Σφίγγας», φροντίζοντας, βέβαια, να περνούν τα μεγαλύτερα κέρδη σ'ε σας.

Άλλ' αυτό δεν άρρσει στην «Κίτρινη Σφίγγα», που θέλει να μάθι το δίκτυο των πρακτόρων σας. Αυτό είναι το μεγάλο σας μυστικό, που της το κούψατε ως τώρα. Άλλά τώρα θέλει να το μάθι. Δεν σ'ς έχει πιά εμπιστοσύνη. Κανένας δεν σ'ς έχει πιά εμπιστοσύνη. Η «Κίτρινη Σφίγγα» σ'ς έχει διαβάσει και στους Γιαπωνέζους. Γι' αυτό ξεκίνησαν από το Σιαγκου. Χωρίς τον Τένγκ-Φά, θα ήσαστε τώρα χαμένος.

— Ψέματα! βουγκήθηκε ο Γίν.

'Ο Χουάγκ γούλωσε τα μάτια του.

— 'Ο άνθρωπος αυτός έφερε πολλά, είπε. Σκοτώστε τον! Δεν πρέπει να φύγη από το Πάο-Λάι... Κι' η γυναίκα αυτή συνεργάζεται μαζί του!... Μου είπαν ότι ήταν φίλη μας...

— Μας πρόδωσε, τον πληροφόρησε ο Γίν.

Η Μάρθα Ρήντ στεκόταν ακίνητη.

— Δεν έχω έξουσία πάνω της, είπε μελαγχολικά ο Χουάγκ.

'Ο Γίν μάντευε στην Μάρθα Ρήντ έναν άδυσωπτο έχθρο κι' ήθελε να προκαλέσει την όργη του Χουάγκ πάνω της.

— Η Μάρθα Ρήντ προδότησε μόνι της, είπε. Χτες το βράδυ έπρεπε να σκοτώσει τον Βίντερ, όταν πήγε μαζί του. Άλλά δεν το έκανε. Τι σημαίνει αυτό; 'Οτι πέσασε με το μέρος των έχθρων μας.

Η νεαρή γυναίκα είχε άκουμπήσει άδυσωπτα το χέρι της πάνω στο μπράτσο του Βίντερ. Ήταν σαν να του έπαιρσε βοήθεια. 'Ο Άγγλος καταλάβαινε τώρα γιατί η Μάρθα φοβόταν τόσο πο-

λύ, το περασμένο βράδυ, τους ανθρώπους που παραμόνευαν έξω από το ξενοδοχείο. Ήξερε ότι ο Γίν την ύποπτευόταν.

— Μας πρόδωσε, ξαναείπε ο Γίν. Ήθελε εδω για να σ'ς δολοφονήσει.

'Ο Χουάγκ πήρε, τέλος, την άποφάσι του.

— Πρέπει να πεθάνη κι' αυτή, είπε. Κι' οι δύο θα πεθάνουν.

'Ο Βίντερ πρόσεξε. Ξαφνικά, ότι οι ρητές του πυροβόλου είχαν σταματήσει και προσπάθησε να διακοινησει κατά πρόσωπα του Χουάγκ και του Γίν ποιά έντύπωση τους είχε κίσει αυτό το σταμάτημα.

'Ο Γίν πήγε στο παράθυρο, σκούπισε με το μανίκι του την πάχη που σκέπαζε το τζάμι, και κούτταξε έξω. Έλειπα ξαναγύρισε στο κέντρο του δωματίου, κρατώντας το περιστρεφόμενο, με τρόπο ώστε ν' απειλή ταυτόχρονα τον Βίντερ, τον Χουάγκ και τη Μάρθα. Ή έφρασε του προσώπου του έδειχνε ότι είχε πάρει την απόφασι να πιάσει το τελευταίο του χαρτί. Το σταμάτημα του πολυβόλου έδειχνε ότι οι άντάρτες θα φθαναν ύστερα από μερικά λεπτά. Στο μεταξύ έπρεπε να πάρη τον κατάλογο και να φύγη.

'Ο Βίντερ, που μάντευε την άποφασί του, προσπάθησε να κερδίση καιρό.

— Καί σεις επίσης θα πεθάνετε, Χουάγκ, είπε.

'Ο Κινέζος τον κούτταξε, τρομαγμένος.

— Πώς το έζορετε; ρώτησε.

— Γι' αυτό το σκοπό ο Γίν βόσκειται εδώ, απάντησε ο Βίντερ. Άλλά προηγουμένως θέλει να του δώσετε τον περιφημο κατάλογο... Καταλαβαίνετε τώρα; Η «Κίτρινη Σφίγγα» σ'ς θεωρεί πιά ένοχλητικό κι' αποφάσισε να άπαλλάξη από τις υπηρεσίες σας.

— Έτσι, είπε ο Γίν πετώντας τη μάσκα. Θέλω τον κατάλογο των έμπόρων και των χωριών.

— Αν μου τον δώσετε, δεν θα πάθετε τίποτα. Διαφορετικά...

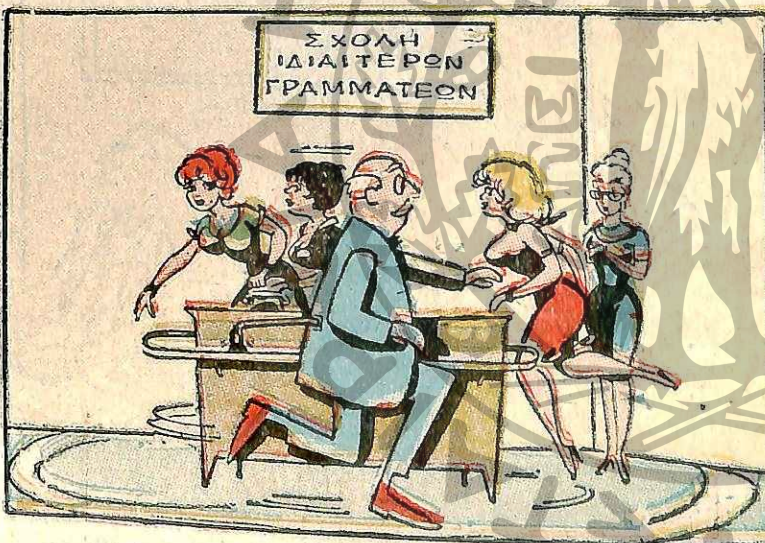
'Ο Χουάγκ φαινόταν άναποφάσιος.

— Αν του τον δώσετε, θα σ'ς σκοτώσει άμέσως, του είπε ο Βίντερ. Η «Κίτρινη Σφίγγα» θα σ'ς είχε σκοτώσει από καιρό, αν είχε στην κατοχή της αυτό τον κατάλογο. 'Ο κατάλογος ήταν το μεγάλο σας άτου. Μπορείτε να ποντάρετε άποψη πάνω σ' αυτόν.

— Κι' ο Τένγκ-Φά θέλει επίσης τον κατάλογο; ρώτησε ο Χουάγκ.

— Όχι, απάντησε ο Βίντερ. Δεν του χρειάζεται ο κατάλογός σας, γιατί έχει τους ανθρώπους του παντού. Το μόνο που θέλει, είναι να μην τον δώσετε στο Γίν.

Η φαισγγομμία του Χουάγκ άλλάξε από τη μια στιγμή στην άλλη. Έμεινε σαν τον άνθρωπο που πατάει τα πόδια του σ'ε δ'γες ενός χαμάρρου και που, ενώ είναι βέβαιος πως τον έξουσιάζει, αισθάνεται, ξαφνικά, ότι το έδα-

... .

φορ γλιστρούει κάτω από τα πόδια του.

Ο Χουάνγκ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και διευθετήθηκε προς το παράθυρο. Βρισκόταν τώρα στη διασταύρωση δυο δρόμων, που οι πινακίδες με τις οδηγίες τους είχαν σπάσει και δεν ήξερε πού να γυρίσει... Το τεραστιό ζουμί του ταλαντούσαν δεξιά-αριστερά, όπως ένας κοιμισμένος ελέφαντας. Η φριζογυμνία του, άγρια τη μία στιγμή, γινόταν φροβισμένη την άλλη.

Η ανάπαυλα συνεχίζονταν πάντα κι αυτό ήταν που τον δυσκόλευε να πάρει την απόφασή του.

Αλλά, ξαφνικά, η σιωπή διακόπηκε από την έξοχη μιας χειροβομβίδας. Οι πυροβολισμοί εξαγρύλιαν άμέσως. Αυτό έσημαινε ότι οι άνθρωποι του κρατούσαν άγρια τις θέσεις τους. Μπορούσε τώρα να πάρει την απόφασή του. Ξαναγύρισε στην πολυθρόνα του και γύρισε τρεις φορές τα χέρια του.

Ήταν μία πρόσκληση για τους φρουρούς του.

Θα έπρεπε να έλθουν, είπε, συμπεισματικά και τον Γιν στην απόφασή του.

Ο Γιν έβριζε τα δόντια.

Δεν έχετε πια φρουρούς, Χουάνγκ, είπε. Τους εξαγόρασα. Είσατε ολόκληροί μόνοι.

Δεν ενδιαφερόταν πια για τον Βίντεο και τη Μάρθα Ρήντ. Είχε γυρίσει τώρα το όπλο του προς το μέρος της φαρδιάς ζώνης του στρατηγού και ταυτόχρονα έβγαλε από την τσέπη του ένα τετραόδιο κι ένα στιλν και τα έδωσε στο Χουάνγκ.

Γράψτε γρήγορα τα ονόματα των χωριών και των πρακτόρων, του είπε. Ξέρω ότι τα συγκολλάτε όλα στο μυαλό σας... Κάθε όνομα που θα γράψετε, θα λέτε δυνατά... Είναι προτιμότερο να προσπαθήσετε να ξεφύγετε. Όταν μου δώσετε αυτό τον κατάλογο, δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα. Θα σας αφήσουμε να φύγετε από το Πάο-Λάι και να πάτε όπου θελήσετε. Έμπρός, μην χάνουμε καιρό... Σε λίγο θα είναι άνοιξη.

Ο Χουάνγκ φάνηκε πως πήρε την απόφασή του.

Θάθελα να πάω στη Μογγολία, είπε.

Στη Μογγολία κι' όποιον άλλο θέλετε, απάντησε ο Γιν. Άλλα γράψετε, λοιπόν!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Ο Χουάνγκ έγειρε το κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε να ξεχωρίσει το θόρυβο της μάχης που συνεχιζόταν έξω. Ο θόρυβος εξακόταν τώρα από το ανατολικό μέρος. Η αντίστασις στη βόρεια πύλη είχε σταματήσει.

— Είσατε άνοητος, Χουάνγκ, του είπε ο Βίντεο. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως ο Γιν, μόλις πάρει τον κατάλογο, θα σας σκοτώσει;

— Τα δόντια! ούρλιαξε ο Γιν.

Η άναυδη του Χουάνγκ είχε γίνει λαχανιασμένη. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο μέτωπό του και το βλέμμα του φαινόταν σβημένο.

— Έστω, είπε στο τέλος. Άρχίζω από το Σιανφού.

— Όχι από το Σιανφού, φώναξε ο Γιν. Ξέρουμε ότι αλλάξετε εκεί κάθε φορά τον πρακτόρα σας.

Ο Χουάνγκ κατάλαβε ότι το τέχνασμα του είχε αποτύχει.

— Ας αρχίσουμε τότε από την άλλη άκρη, είπε. Ο πρακτορας λέγεται Χαν Φού-Τσού.

— Σε ποιά χωριά; ρώτησε ο Γιν.

Ο Χουάνγκ δεν πρόφτασε να απαντήσει. Η πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή και το «Όρος της Αρετής» μπήκε, με το χαμόγελο στα χείλη. Την ακολουθούσε ο Κίντο.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

μα που κυριαρχούσε μέσα στην ψυχή του, ήταν ο τρόμος. Δεν ήξερε τίποτα, τη νύχτα έπρεπε να εμψυχώ, τον Βίντεο ή τον Γιν.

Όταν όλα τελειώσαν, είπε ταπεινά:

— Αν θέλετε, μπορώ να σας δώσω τον κατάλογο όλων των χωριών κι' όλων των πρακτόρων μου.

Αλλά κανείς δεν του έδωσε απάντηση. Ο Κίντο συζητούσε με τον Βίντεο και το «Όρος της Αρετής». Πιο πέρα, σε μία γωνιά, ο Φερδινάνδος Γιν βογγούσε άγρια από τον πόνο. Η Μάρθα Ρήντ στεκόταν πλάι στο τραπέζι του Χουάνγκ.

— Σώστε με! την παρακάλεσε ο στρατηγός.

— Από ποιόν; ρώτησε η νέα κι' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

— Από ποιόν; Ξαναείπε ο Χουάνγκ.

Ήταν πραγματικά αξιοπληγής. Είχε παύσει να παίζει το παιχνίδι του με όλους με την «Κίτρινη Σφίγγα» και τους Γιαπωνέζους, με την κεντρική κυβέρνηση της Κίνας και τους αντίπαλους. Αλλά τώρα κανείς δεν χρειαζόταν πια τις υπηρεσίες του. Και το χειρότερο ήταν πως κινδύνευε η ζωή του. Αν γλύτωνε από τον Κίντο και τους άντρες, θα πέφτε με δόση λόγω στο Φού-Μάν-Που. Και για να γλυτώσει από την ένδεση του Φού-Μάν-Που, έπρεπε να ζητήσει από τους αντίπαλους να τον προστατέψουν.

Τσούρε δόλημα!

Αλλά δεν του δόθηκε ο καιρός να κάνει την εκλογή του.

Την ίδια στιγμή, το «Όρος της Αρετής» έλεγε στον Κίντο:

— Νομίζω ότι δεν πρέπει να χάνουμε καιρό.

— Έχετε δικήν, απάντησε ο Μεξικανός.

Γύρισε στον Χουάνγκ.

— Τον κατάλογο, του είπε.

Αυτή τη φορά, ο στρατηγός δεν έφερε αντίρρηση.

— Σας δίνω, τι πολυτιμότερο έχω, είπε. Ελπίζω να το εκτιμήσετε.

Κι' άρχισε να γράφει τα ονόματα των πρακτόρων του, εκφωνώντας τα ταυτόχρονα.

Δίνοντας αυτό τον κατάλογο, έκανε και το τελευταίο του αποψύ. Δε μπορούσε πια να ελπίζει, παρά μόνο στη γενναίωσή των νικητών.

Όταν τελειωσε, έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό.

— Σας τα φανέρωσα όλα, είπε με αδύνατη φωνή, σαν αυτή η προσπάθεια να τον είχε ολόκληρα εξαντλήσει.

Λίγο πιο πέρα, ο Φερδινάνδος Γιν λυσσούσε από το κακό του.

Αν ήταν μερικά λεπτά προηγουμένως, αυτός ο κατάλογος θα ήταν δικός του. Αλλά η καταραμένη Μάρθα Ρήντ είχε ματαιώσει τα σχέδιά του.

— Και τώρα το κλειδί, είπε ο Κίντο.

Ο Χουάνγκ γούρλωσε τα μάτια του.

— Ξέρετε, λοιπόν; τραύισε.

— Το κλειδί, ξαναείπε ο Μεξικανός.

Ο Φερδινάνδος Γιν τινάχτηκε σαν βολίδα.

— Μην το δώσετε! βροντήθηκε.

Κι' η Μάρθα Ρήντ φάνηκε επίσης πως ταράχτηκε. Αλλά η ταράχη της δεν κράτησε παραπάνω από μία στιγμή. Τις τελευταίες ημέρες, μία περιεργή μεταβολή είχε γίνει πάνω της. Ήταν τώρα ένας καινούργιος άνθρωπος.

Ο Κίντο παραμέλησε με μία ήρεμη γήνη τον Γιν και, γυρίζοντας στον Χουάνγκ, είπε για τρίτη φορά:

— Το κλειδί!

Ο Κινέζος στρατηγός ήταν πια ένα χάος. Σήκωσε άργα το χέρι του κι' έδειξε τη βιτρίνα με τα κομφοτεχνήματα από φερσίτη.

— Στο τρίτο βάσο από τα δεξιά, είπε.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Σας βεβαιώ ότι δεν έχω καμιά ανάμειξη σ' αυτή την υπόθεση... Δεν ήμουν παρά ένας απλός φράγκας...

Ο Κίντο, χωρίς να προσέξει τα λόγια του, πλησίασε στη βιτρίνα κι' άφου την άνοιξε, έβγαλε το χέρι του από το τρίτο βάσο από τα δεξιά. Το έβγαλε από εκεί, κρατώντας ένα μικρό ολόχρυσο κλειδί.

— Δες, αλήθεια ότι αυτό είναι το κλειδί; τον ρώτησε ο Κίντο.

— Η ζωή μου βρίσκεται στα χέρια σας, τραύισε ο Χουάνγκ. Μπορείτε να δοκιμάσετε και τώρα.

Και, λέγοντας αυτά, έκανε να σηκωθεί από την πολυθρόνα του.

— Είναι προτιμότερο απάντησε ο Κίντο, που αντήλλαξε μία γρήγορη ματιά με το «Όρος της Αρετής».

Αυτή η ματιά σήμαινε: «Μας είναι άχρηστος πια. Ας τελειώνουμε μαζί τους».

Ο Κίντο σήκωσε άργα το π-

στόλι του και σκόπευσε την πελώρια κοιλιά του στρατηγού. Έπειτα τρεις φορές σηκώθηκε να τον είχε ολόκληρα εξαντλήσει.

Ο Χουάνγκ ξαναέπεσε στην πολυθρόνα του. Ήταν πια μία άβυσσος.

Επειτα από τον χροτό των πυροβολισμών, νεκρική σιωπή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα.

Όταν διαλύθηκε ο καπνός, βοίσκονταν όλοι στις ίδιες θέσεις, όπως και πριν.

— Ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε γι' αυτόν, είπε ο Κίντο, σαν να εκφωνούσε τον επιχρήσει του. Από καιρό έδωκε μέσα στο φόβο και την αγωνία.

Αλλά τώρα είναι ήσυχος για πάντα.

Η Μάρθα Ρήντ στεκόταν από το αντίθετο μέρος της πολυθρόνας. Ή σηνή που είχε παρακολουθήσει, δεν φαινόταν πως της έκανε εντύπωση. Το βλέμμα της, πλημμυρισμένο από κακία και μίσος, ήταν στρωμένο πάνω στον Φερδινάνδο Γιν. Θάλεγε πως, τη στιγμή εκείνη, δεν έβλεπε κανένα άλλο.

Ο Κίντο παρακολούθησε αυτό το βλέμμα και κατάλαβε...

— Ο κύριος Γιν θα δικασθεί για το φόνο του Σεργίου Σεγκολόφ και για μερικά άλλα εγκλήματα, είπε. Η δίξη του θα γίνει στο Βουτάι, όταν θα γυρίσουμε εκεί.

Είσατε ευχαριστημένη, πρόσθεσε γυρίζοντας στη Μάρθα Ρήντ.

Αλλά η νέα δεν πρόφτασε να απαντήσει.

Δεν υπάρχε λόγος να γυρίσουμε στο Βουτάι, άκουστηκε μία φωνή από την πόρτα.

Ο Τένγκ — Φά κι' — Πά πηγε με το ζουρλό βήμα του μέσα στο δωμάτιο. Είχε στο κεφάλι ένα λευκό έπίδεσμο, με μία σκούρα κόκκινη κηλίδα στη μέση. Στη μάχη που είχε συγκροτήσει προηγουμένως στους δρόμους του Πάο-Λάι, μία σφαίρα τον είχε πάρει ξυστά. Παρά την πληγή του, ακτινοβολούσε από χαρά. Κιττάζε για μία στιγμή το πρόσωπο του Χουάνγκ κι' ύστερα το βλέμμα του πήγε στον Κίντο, στο «Όρος της Αρετής», στον Βίντεο, στη Μάρθα Ρήντ και σ' όλους τους άλλους.

Αυτό θα γινόταν αναπόφευκτο, μία μέρα, είπε. Πρόκειται να συμπεράνω πως φεύγει κάποιος; πρόσθεσε κυττάζοντας τον Κίντο.

— Και βέβαια, απάντησε ο Μεξικανός. Τον σκότωσα αφού μάς τα έδωσε όλα... Σκεφτήκα πως ο θάνατός ήταν το καλύτερο γι' αυτόν.

— Σωστά, επιδοκίμασε ο Τένγκ — Φά.

— Άλλά τι ήθελες να πής για το Βουτάι;

Έφτιασαν νέα πολύ ευχάριστα, απάντησε ο Τένγκ — Φά. Ο πληθυσμός ενόχθηκε με τους αντίπαλους του δόκτορος Φίς και εξολοθρώθηκε το γιαπωνέζικο τάγμα που προχωρούσε προς τα εδώ. Πότισαν μόνο καμιά πενήντα, που συνέληφθησαν αλχημικοί.

Αλλά δεν νομίζω πως θα βολέωνται άσχημα στη ζωή... Το Πάο — Λάι, έξ' άλλων, βρίσκεται στην εξουσία μας κι' οι κάτοικοι του θέλουν να ενωθούν μαζί μας. Είναι μία μεγάλη επιτυχία.

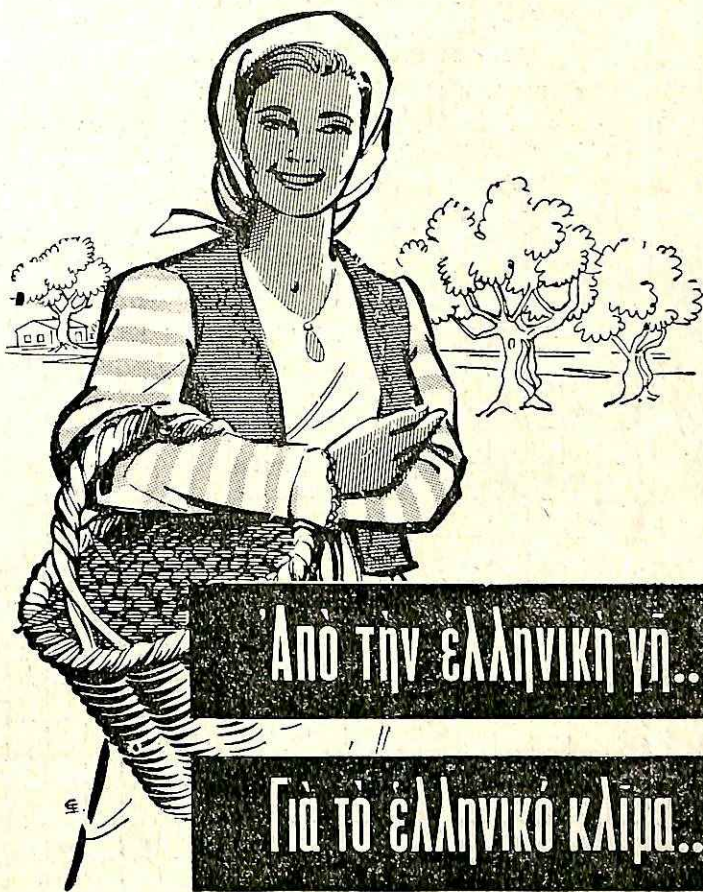
— Απομένει να δικασουμε τον Γιν, είπε ο Κίντο.

Θα γίνει και αυτό, απάντησε ο Τένγκ — Φά.

Τα μάτια του στρωθήκαν πάνω στο «Όρος της Αρετής».

Έγινε να χάνουμε πολλά άχρηστα, έδω κι' το στομάχι μου είναι άδειο από ντες το μεσημέρι, πρόσθεσε. Θα έπρεπε να γυρίσω σπίτι...

Αγαπητή σίλη, θα ήθελε να φροντίσετε γι' αυτό; Δεν νομίζω πως θα δυσκολευθήτε να βρείτε μερικά τρόφιμα εδώ.

Από την ελληνική γη...

Για το ελληνικό κλίμα...

Για την υγεία του Έλληνα!

Εξασφαλίζουν την καλή λειτουργία του οργανισμού σας.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΛΑΪΣ

ΑΠΟ ΑΓΝΟ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Το πρόσωπο της νέας έλαμπε από περηφάνεια. Συνθησμένη να ξηριστεί στους σκληρούς αυτούς πολέμους και να συμπερισταθεί τις περιπέτειες και τους κινδύνους τους, ένοιθε μία ξεχωριστή χαρά, όταν της δινόταν η ευκαιρία να παίξει για λίγες στιγμές το ρόλο της γυναίκας.

Ο μόνος που ανηγομολούσε, ήταν ο Λάντον. Το βλέμμα του πήγε διαδοχικά στον Μπένσον και τον Βίντεο. Το βλέμμα αυτό έσημαινε: «Τι σχέση έχουμε μ' όλα αυτά; Ας πάθουν να μιλούν για τις υποθέσεις τους κι' εγώ μ' εμένα για τις δικές μας. Δεν ήθελα να γίνω η παρακολούθησής τους, εμψυχοποιώντας τους την απάντησή τους, όπως έπρεπε. Όλα θα ξεκαθαρίζον σε λίγο. Ο Τένγκ — Φά κι' ο Κίντο ήξεραν ασφαλώς πολύ περισσότερα απ' αυτούς. Δε μπορούσαν να τους πτάσουν.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝ

Αν οι αντίπαλοι σήκωσαν, όχι χωρίς λόγο, το πτώμα του Χουάνγκ και το έβγαλαν από την αίθουσα.

Ο άερας του δωματίου φάνηκε τότε πιο ανάλαφρος και πιο καθαρός από πριν.

Ο Φερδινάνδος Γιν είχε καθίσει κοντά στο παρά

«Αλλ' αυτός τὰ ἀργήθηκε, ὀχνόντας στη νέα ἀγρία βέλεια.
— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, γουλίμπε.

— Ο κύριος Γίν θά προτιμοῦσε μερικὲς σφαίρες ἀπὸ μολύβι, παρὰ τὴν ὀχνητὴν τὴν Κίντο, ἐνῶ συνέχισε τὸ πρῶτο γινῆμα.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε! φώναξε ὁ Γίν.

— Γιατί; ἀπάντησε ὁ Μεξικανός. Μήπως φαντάζεσαι ὅτι θά τοῦμαι τὸ χέρι μας;

— Δὲν εἶμαι Κινέζος, οὔτε Γιαπωνέζος. Ὁ πόλεμος σας μὲ εἶναι ἀδιάφορος...

— Δὲν θάθελα νῆαυτε αὐταπάτες γιὰ τὴν τύχη σας, ἀπάντησε ὁ Κίντο. Μὰ εἶναι ἀδιάφορο ἀπὸ τοῦ κατὰ γινῆμα. Ἐκεῖνον ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι τὸ τί ἐκάνετε. Μὴν ἀντισταθεῖτε, ὡς, ἡ ζωὴς μας θά εἶναι δίπλα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μπήκε ὁ Λιάγγ.

— Οἱ ἐργάτες τοῦ μικροῦ ἐργοστασίου ρωτᾶνε τί πρέπει νὰ κάνουν, εἶπε. Θέλουν νὰ δουλέψουν γιὰ τὴν ἐλευθέρη Κίνα.

— Πήγαινε νὰ τοὺς ἰδῇς, εἶπε ὁ Τένγκ—Φά στὸν Κίντο.

Ὁ Μεξικανὸς βγήκε στὴν αὐλὴ καὶ διενθύνθηκε στὰ ξύλινα παραπήγματα, ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει ὁ Χουάνγκ. Καμμιά πενήντα ἐργάτες βρισκόνταν ἐκεῖ.

— Ποῖος εἶναι ὁ γεροντότερος ἀπὸ σᾶς; τοὺς ρώτησε.

Ἐνας ἡλικιωμένος ἐργάτης προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

— Λέγομαι Λιντάο, εἶπε. Θέλω νὰ ἐξακολουθήσω νὰ δουλεύω, γιὰ λογαριασμὸ ὅμως τῆς ἐλευθέρης Κίνας.

— Θαυμάσια, ἀπάντησε ὁ Κίντο ὀχνόντας μὴ ματιά ὀλόγυρα. Νομίζω ὅτι θά μπορούσατε νὰ φτιάχνετε πολεμοφόδια, μὲ αὐτοὺς τοὺς τόρους ποὺ ἔχετε ἐδῶ...Γιὰ τὴν στιγμή, συνέχισε τὴ δουλειὰ σας.

Ξαναγύρισε κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ Χουάνγκ.

— Μποροῦμε τώρα νὰ δικάσω με τὸν Φερδινάνδο Γίν, εἶπε. Δὲν θά σᾶς ἀναφέρω ὅλα τὰ κακογινῆματά του, γιατί θά χάναμε πολὺ καιρὸν. Θὰ σᾶς ἐξιστορήσω μόνο σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν δράση του... Τὸ 1927, ὅταν ἔγινε τὸ σχίσμα τῆς Κομμουνιστῆς Γίν.

Ὁ Γίν βρισκόταν στὸ γαλλικὸ τμήμα τῆς Σαγκάης. Πολλοὶ Κινέζοι ἐπαναστάτες, ποὺ ἀνῆκαν τότε στὴν αὐστηρὴ πτέρυγα τῆς Κομμουνιστῆς Γίν, κορόιδωναν σ' αὐτὴ τὴν περίοδον.

Ἀλλὰ κάθε τόσο οἱ ἀντικατοῦ τους ἀνακάλυπταν τοὺς κορυφῶνες τοὺς καὶ τοὺς δολοφονοῦσαν. Ὅλοι κατάλαβαν τότε τί ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσει. Ἀὐτὸς ὁ καταδότης ἦταν ὁ Φερδινάνδος Γίν. Τὸν ἐξέλεγε ὁ Σέργιος Σεργιάκοφ...

Στὰ λόγια αὐτά, τὸ πρόσωπο τῆς Μάρθα Ρήντ ἔγινε κατακλινο καὶ τὰ μάτια τῆς πέταξαν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

— Ὁ Γίν κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ δουλεψτε καὶ κατέβαινε στὴν ἰαπωνία, συνέχισε ὁ Κίντο. Ξαναγύρισε κατόπιν, μαζὶ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καὶ ταυτόχρονα ἔγινε πρῶτος τῆς «Κίτρινης Ἀντίστασης» καὶ τοῦ στρατηγῶν Χουάνγκ.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπαυσε νὰ ὀχνῇ... Χορεύτηκε μὴπως νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο;

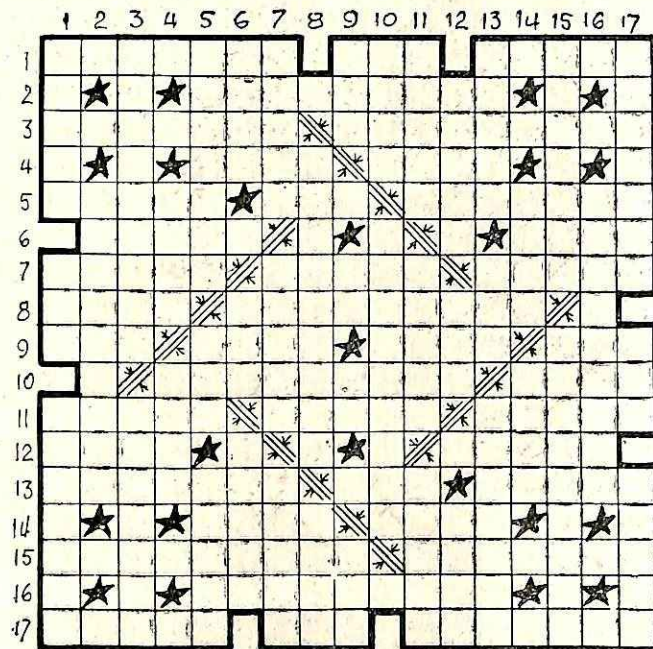
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1034

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Κοντὰ τὴς μεγάλῃς ὁ Ρωμῆος καὶ ὁ Ρώσος. — Ζάν ντ'... — Περὶ τῆς ἡρωϊδῆς. — Ὁνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Νορβηγίας.
- 2) Ἐκτοξεύονται ἀπὸ Ρώσους καὶ Ἀμερικανούς.
- 3) Πλοῖο παλαιότερος ἐποχῆς. — Δῶρα καὶ ἄλλο παρὰ φτωχικά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἐνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. — Πλῆθος σὺν ὁσάκι. — Τρίγωνο μὲ ἄκτινες πλευρές.
- 2) Ἐχει ἀκίνητη περιουσία.
- 3) Μετέωρος. — Τὰ ἄλματα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ τὴν διατήρησις κρεάτων.
- 4) Ὁχυρὰ πόλις τῆς τουρκικῆς Ἀρμενίας. — Ζωοτροφαί (πληθύνει).

- 4) Βοηθὰ τὴς γυναίκες νὰ ἐπιτύχουν ὅτι ἐπιθυμῶνται. — Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα.
- 5) Παιχνίδι. — Τραγοῦδι. — Τὰ παρὰ τὰ αὐτὰ ἔχουν οὐκ ἓνα λιμάνι.
- 6) Ἀπαράτητὴ στὸ ἀνδρικό πανταλόνι. — Ἀνῆκε στὸ ἰσχυρὸ φύλο.
- 7) Ὑπάρχει σὲ ὅλες σχεδὸν τὴς συμφωνίες. — ... Χένου: πρωταθλήτρια, ποὺ ἔγινε στάρ. — Συγγενεῖς μὲ τὰ κρεμμύδια.
- 8) Δικός μου. — Αὐλικὸς τῶν Ρωμίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν.
- 9) Ἀνεστραμμένος χρονικὸς σύνδεσμος. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε δεικνόντας. — Μαζὶ. — Πρέπει.
- 10) Ἐκεῖ ἀναφεῖ ἡ θρυαλλὶς τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου. — Μετρικὴ μόνος ἴση μὲ 30 περίπου ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.
- 11) Κατοικοῦν μὴ χώρα τῆς Ἀσίας. — Ἀνωμαλία τοῦ ὄργανισμῶς μας. — Θὰ φορεθοῦν σὲ λίγο.
- 12) Ἀπαίσιος ἀδελφοκτόνος. — Ἀνατολίτικο γυναικεῖο ὄνομα.
- 13) Εἶναι πάντα ὑποδειγματικὰ ὡ. πλισμένοι. — Ἡ ὑπόμνησις τοῦ τὸν ἔκανε πασίγνωστο. — Μάρκα ὀπτικῶν εἰδῶν.
- 14) Θεὸς τῶν ἀρχαίων, ὁ μόνος ποὺ ἐπέζησε. — Ἡρώς ὁμονόμου μυθιοτήματος.
- 15) Περνᾷ συνήθως μὲ μὴ ἀσπιδί. — Μεθὰ ὅποιον ἐπισκεψθὴ τὴν Ἀθήνα.
- 16) Σχετίζεται μὲ μὴ ἡπειρο.
- 17) Ἀπειρος. — Γάλλος φίλος. — Ὁ κάτοικος μίας ἡπείρου.

— Ὁχι, εἶπε ὁ Τένγκ—Φά. Ἀρκετά.

Γύρισε ταυτόχρονα στὸν Γίν. — ἔχετε νὰ πῆτε τίποτα, γιὰ νὰ ἐλαφρώσετε τὴ θέσι σας; τὸν ρώτησε.

Ὁ Φερδινάνδος Γίν δὲν ἀπάντησε.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχε τρόπος γιὰ νὰ πεθάνῃς τόσες φορές, ὅσα εἶναι τὰ ἐγγυημάτα σου, τοῦ εἶπε. Ἀλλ' ἐμεῖς θά σὲ σκοτώσωμε μόνον μὲ μία. Ἡ ἀπόφασίς θά ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

Γιὰ μὴ στιγμή, τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω στὴν Μάρθα Ρήντ. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε περισσότερα δικαιώματα ἀπ' αὐτήν, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἀπόφασίς. Ἀλλὰ, καθὼς ἦταν ετοιμὸς νὰ τῆς δώσῃ αὐτὴ τὴν ἐντολή, συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ Βίντερ. Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἦταν παρακλητικὸ καὶ ὁ Τένγκ—Φά κατὰλαβε τὴ σημασία του. Γύρισε τότε στὸν Λιάγγ.

— Πάρτε τον, τοῦ εἶπε δεικνόντας τὸν τὸν Γίν.

Ὁ Λιάγγ ὄρθωσε τὸ ἀνάστημά του, σὰν αὐτὴ ἡ ἐντολή νὰ ἦταν ἐξαιρετικὴ τιμητικὴ γι' αὐτόν. Προτεινόντας τὸ περιστροφὸν του, πλησίασε τὸν Γίν.

— Ἐμπρός τοῦ εἶπε.

Ὁ κατὰδικος τὸν ἀκολούθησε, ὀχνόντας ἀγρία βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρισκόνταν μέσα στὴν αἰθούσα.

Στὴν πόρτα, διὰ ἄλλοι ἀντάγκες τὸν ἔβαλαν στὴ μέση. Ὁ μικρὸς ὄμιλος διενθύνθηκε στὴν αὐλὴ, ποὺ βρισκόταν στὸ πλῆθος τοῦ κυρίου.

Ὁ Τένγκ—Φά εἶδε, ξαφνικά, τὴν Μάρθα Ρήντ νὰ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα καὶ κατὰλαβε ὅτι ἡ νέα ἐπιθυμία νὰ παραστή τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Γίν. Γ' αὐτὸ, δὲν τὴν ἐμπόδισε. Τὴν ἀκολούθησε ὡς καὶ ἔγινε καὶ στὸν Κίντο νὰ τὸν συνοδεύει.

Οἱ τρεῖς ἀντάγκες μὲ τὸν Γίν εἶχαν φτάσει τώρα στὴν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς.

Ὁ Λιάγγ ρώτησε τὸν κατὰδικὸ μήπως ἤθελε νὰ γονατίσῃ.

Ὁ Γίν δὲν ἀπάντησε. Δὲν ἤλπιζε τίποτα πιά καὶ αὐτὴ ἡ βεβαιότητα γιὰ τὸ τέλος ποὺ τὸν περίμενε, τὸν ἔκανε ἀδιάφορο. Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία ὡμόρφαινε τὸ θάνατό του.

Ὁ Λιάγγ στήριξε τὴν κνήμην τοῦ περιστροφῶν του στὸν τράχηλό του κατὰδίκον καὶ πῆρε τὴν σκανδαλί. Ὁ Φερδινάνδος Γίν ἔπεσε μπροστὸν, σὰν δέντρο ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὴ ρίζα του.

Ἡ Μάρθα Ρήντ δὲν εἶχε χάσει οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή. Εἶδε ἀκόμη τὸν Λιάγγ νὰ σκῶν καὶ νὰ φρενὴ ἄλλῃ μὴ σφαίρα στὸ κεφάλι τοῦ Γίν.

ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Εἶχαν ξαναγυρίσει τώρα ὅλοι μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Χουάνγκ.

Ὁ Τένγκ—Φά πῆρε τὸν κατὰλογο, ποὺ εἶχε συντάξῃ ὁ στρατηγός, καὶ τὸν ἐξέτασε μὲ προσοχή.

Περιεῖχε ἑκατὸν ὀγδόντα δύο ὀνόματα, εἶπε ἔπειτα. Αὐτοὶ οἱ ἑκατὸν ὀγδόντα δύο ἀνθρώποι εἶναι ἐχθροὶ τῆς Κίνας. Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ γάνουμε μαζί τους. Πρέπει νὰ λείψουν. Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι δὲν μπορούμε νὰ τοὺς βροῦμε ὅλους μαζί... Ὅλα τοὺς ἐπισχερτοῦμε ἐνῶν-ἐναν χωριστά.

Ἐγνεψε στὸν Λιάγγ νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν κατάλογο.

— Πόσος καιρὸς σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κλάμῃς αὐτὴ τὴν περίοδον; τὸν ρώτησε.

— Θὰ χρειαστοῦν τουλάχιστον δύο μῆνες, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀντάγκος.

τῆς. ἀφοῦ συμβουλευθῇ τὸν κατὰλογο.

Ὁ Τένγκ—Φά, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους βρισκόνταν σὲ ἐχθρὸν ἔδαφος καὶ θά δυσκολευτῇ πολὺ γιὰ νὰ κινήθῃ μέσα σ' αὐτό, χωρὶς νὰ λογαριασθῇ τοὺς κινδύνους ποὺ θά διατρέξῃς... Ἀπὸ μὴνῃς εἶναι λίγο γιὰ σένα, ἀλλ' εἶναι πολλοὶ γιὰ μένα. Ἡ ὑπόθεσίς αὐτὴ πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ συντομώτερο.

— Θὰ φύγω ἀμέσως, βίαστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λιάγγ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θά φύγῃς μόνος σου. Θὰ διαλέξῃς ἄλλους τέσσερις συντρόφους σου καὶ θά μοιράσετε μεταξὺ σας τίς... ἐπισχερτοῦς. Καθέννας σας θ' ἀκολουθήσῃ διαφορετικὴ κατεύθυνσις. Θὰ ὀρίσετε, ὅμως, μέση ὅπου νὰ μοιρῆτε νὰ συναντηθῇτε καὶ νὰ βοηθηθῇτε ἀμοιβαίᾳ ἀν' ἐπὶ τὴν ἀνάγκη... Σὲ κάθε μέρος, ὅπου θά πάτε, ἐπὶ τὸν ἀνθρώπων μας. Ὁ Κίντο θά σᾶς δώσῃ τὸν κατάλογο. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θά σᾶς διευκολύνουν στὸ ἔργο σας... Προσέχετε ἀκόμη καὶ κατὰ ἄλλο. Θὰ πρέπει νὰ μεριμνήσετε ὥστε νὰ μπορούτε νὰ μεταμφιεσθῇτε συχνά. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ἀποστολὴν σας.

Ὁ νεαρὸς Λιάγγ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια.

— Ἀκούσε τώρα, συνέχισε ὁ Τένγκ—Φά. Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸν κατάλογο, καθὼς καὶ ἐκεῖνον ποὺ θά σοῦ δώσῃ ὁ Κίντο. Θὰ διαλέξῃς κατόπιν τοὺς ἀνθρώπους σου καὶ θά πάτε νὰ βροῦτε τὸν δόκτορα Φίς. Μαζὶ του θὰ κανονίσετε τὸ πρόγραμμα τῆς διαδρομῆς ποὺ θά κίμετε, καθὼς καὶ τοὺς τομείς ὅπου θά ἐργασθῇ ὁ καθέννας ἀπὸ σᾶς. Ὁ δόκτορ Φίς εἶναι ἀπαράμιλλος στὸ εἶδος αὐτὸ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θά κανονίσῃ τὴν διαδρομὴν ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ ὁ καθέννας, μὲ τὸν καλύτερο τρόπο... Πρῶτο φάγετε, θὰ τοῦ ἀφήσετε τοὺς δύο καταλόγους.

— Ἀλλὰ πῶς θά ἔξομε τὰ ὀνόματα; ἀπάντησε ὁ Λιάγγ.

— Θὰ τὰ ἐντυπώσετε στὸ μυαλό σας, μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ μπορούν νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ὁ Τένγκ—Φά. Ὅταν κινήται κανεὶς σὲ ἐχθρὸν ἔδαφος, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανένα χαρτί πάνω του.

Ὁ Λιάγγ κούνησε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε καταλάβῃ.

— Εἰσάστε ἓνα κινούμενο ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, συνέχισε ὁ Τένγκ—Φά. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε κανένα ἱχνος κατὰ τὴν διαδρομὴν σας. Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μαγεψῇ ποὺ πρὸκειται νὰ πάτε, φρενόντας ἀπὸ τὸ κάθε μέρος. Αὐτὸ εἶναι βασικὸς κανόνας... Θὰ εἰσάτε σὰν κινούμενες οὐδὲς, ποὺ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ξερῇ ἀπὸ ποῦ ἦρθατε οὔτε ποῦ πρόκειται νὰ πάτε.

— ἔχω ἐκτελέσει καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀποστολές, παρατήρησε ὁ Λιάγγ, ποὺ δὲν ἐκρύβε τὴν χαρὰ του.

— Τὸ ξέρω, ἀλλ' ὄχι σὲ τόσο ἔκτασι, ἀπάντησε ὁ Τένγκ—Φά. Καὶ τώρα εἶναι τελευταῖον ζήτημα. Οἱ κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τοὺς συντρόφους σου καὶ σένα, εἶναι μεγάλοι καὶ δὲν θά προσπαθῇς νὰ σᾶς τοὺς κρύψῃς. Ἀν, παρὰ τὴν προφύλαξίν σας, πέσετε στὰ χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μας, πρέπει νὰ γένηται νὰ πεθάνετε σὰν γνήσιοι Κινέζοι. Κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀβῇ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ ποῦ ἔκινῃτε καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἀποστολὴ σας.

Ὁ Λιάγγ ὄρθωσε τὸ μικρὸ ἀνάστημά του.

— Ὁ Λιάγγ ἔξεραι νὰ πεθάνῃς, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, εἶπε. Κι' οἱ σύντροφοί σου θά διαλέξῃ, θά κλάμῃς, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀντάγκος.

καθαρό φρέσκο υγιές δέρμα

Κάντε καὶ ἓνα «δεύτερο λουτρό» μὲ Nivea!

Μετά ἀπὸ τὸ τακτικὸ σας λουτρό, τὸ δέρμα χάνει τὰ λιπαρά του συστατικά. Γίνονται τότε πῶς εὐαίσθητο καὶ χρειάζεται προφύλαξι.

Γι' αὐτὸ μὴν τὸ ἀφήσετε ἀπροστάτευτο: Κάντε ἓνα «δεύτερο λουτρό» μὲ Nivea!

Ἡ κρέμα Nivea περτεῖται λιπαρὰ καὶ ὑδροχημουργὰ συστατικά καὶ τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα οὐσία Εὐσερίτ.

Ἐτσι, δίνει στὸ δέρμα τὴς οὐσίας ποὺ ἔχασε, τὸ τρέφει καὶ τὸ διατηρεῖ φρέσκο, νεανικόν.

Ἡ κρέμα Nivea εἶναι γνήσιο προϊόν τοῦ Οἴκου BEIERSDORF Γερμανίας καὶ οὐδεμία διαφορά ἔχει μὲ τὴν παλαιὴν ἐν Γερμανίᾳ

μονὸ τὸ ἴδιον.

Ὁ Τένγκ—Φά τὸν κῆρυξε μὲ θαυμασμό.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε. Εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν νέα Κίνα, καὶ τὴν πλῆθος ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γι' αὐτήν... Πήγαινε τώρα νὰ βροῦς τοὺς ἀνθρώπους σου. Θὰ πάτε κατόπιν νὰ συναντηθῇτε τὸν δόκτορα Φίς, ποὺ νομίζω πῶς θά τὸν βροῦτε πρὸς τὸ μέρος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ὁ λοχαγὸς Κίντο θά ἐξοδηγοῦνται ἐκεῖ, γιὰ νὰ σᾶς φέρῃ τοὺς καταλόγους.

Ὁ Λιάγγ σταθῆκε σὲ στάσι ἀποφασιστικῶς καὶ χαϊρέθηκε στρατιωτικὰ. Βγήκε κατόπιν, μὲ τὸ κομμὸ δόξιο καὶ τὸ κεφάλι ψηλά. Ἦταν σὰν νὰ σκῶνε πάω στοὺς ὤμους τοῦ ὅλο το βάρος τῆς νέας Κίνας, ποὺ θάβγαυε μέσα ἀπὸ τοὺς μακρὺς καὶ τὰ συντομὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

ΜΕΣ

Οι δυο νεαροί αξιωματικοί συναντήθηκαν, εκείνο το πρωί, στο δρόμο του Σέρμαν.
— Πού πιάς από δω, αγαπητέ μου Μέλλις; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς, που φορούσε στολή λοχαγού των αυστρών.
— Πάω να πάρω το τραίνο για την Ύρκρη, Τάλμποτ, απάντησε ο άλλος. Αποφάσισα να φύγω από το Φέλντεν.

Η σκούρα στολή των κυνηγών που φορούσε, έκανε πιο έντονη την κιτρινάδα που ήταν απλωμένη στο πρόσωπό του.

Ο Τάλμποτ γέλασε.

— Άλλ' ο δρόμος που φέρνει στο σταθμό, δεν βρίσκεται προς τὰ δω, είπε.

Ο Μέλλις κατέβασε το κεφάλι.
— Έχεις δίκιο, απάντησε. Ήμουν αφηρημένος.

Στοιχηματίζω ότι έκαμες μια έρωτική εξουολόγησι στη δεσποινίδα Φλόυντ κι ότι σου απάντησε αρνητικά, του είπε ο Τάλμποτ.

Ο Μέλλις έκαμε ένα μορφασμό.
— Δεν ήταν ευγενικό εκ μέρους της να σου το πη, παρατήρησε.

— Η Ήρδρα δεν μου είπε τίποτα, απάντησε ο Τάλμποτ. Άλλά δεν ήταν δύσκολο να το μοντέμω. Σου έχει τύχει, Μέλλις, να σε πω "ση το δόντι σου; Νομίζει κανείς τότε πως είναι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο, που του συμβαίνει αυτό το πράγμα. Άλλ' όταν πάη στον οδοντογιατρό, για να τον κάμει καλά, βρίσκει κι' άλλους ανθρώπους, που περιμένουν εκεί. Κάτι τέτοιο συμβαίνει και μ' εμάς. Διαλέξαμε τον ίδιο οδοντογιατρό...

Ο Μέλλις τον κύτταξε, σαρκισμένος.

— Και σύ, λοιπόν, την αγαπάς; ρώτησε. Και σ' εδιώξε, όπως και μένα;

Ο Τάλμποτ αναστέναξε.

— Για να σου πω την αλήθεια, φεύγω κι' εγώ από το Φέλντεν, απάντησε. Θα πάρω το απογευματινό τραίνο... Πηγαίνω τώρα ν' απο-

— Σέρω περισσότερα απ' όσα λέει αυτό το γράμμα, απάντησε ο Μέλλις.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

έννεα χρόνων, αλλά, κατά τα δύο τελευταία χρόνια, κομμάτιασα τόσο πολύ την καρδιά του πατέρα μου, που δε νομίζω πως έχω το δικαίωμα να μιλάω γι' αυτόν.

Ο Τάλμποτ έγινε παγερός.

— Απ' αυτή τη στιγμή, όλα τελειώσαν μεταξύ μας, είπε. Ο Θεός ας σάς λυπηθεί κι' ας σάς συγχωρήσει. Άλλά δεν έχετε το δικαίωμα να γίνετε σύζυγος ενός τιμίου ανθρώπου. Το παρελθόν μιας νέας πρέπει να είναι όπως μία λευκή σελίδα. Δεν επιτρέπεται να έχω ούτε κληίδες, ούτε σκιές... Προτού περάσει μία ώρα, θα έχω φύγει από το Φέλντεν. Μπορείτε να πείτε στον πατέρα σας και σ' όλους, ότι φιλονείκησαμε για κάποια ασήμαντη αφορμή κι' ότι σείς με διώξατε. Αυτό θα είναι καλύτερο για όλους.

Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, έφυγε. Η νέα, που είχε απομείνει με το γράμμα της μητέρας του Τάλμποτ στα χέρια της, ξέσπασε τότε σε λυγμούς.

Πέρασε καιρός από τότε. Η Ήρδρα συνενόχταν σιγά-σιγά. Υπήρχε, ωστόσο, ένας άνθρωπος, που δεν την είχε εγκαταλείψει: ο Μέλλις. Ο νεαρός αξιωματικός, παρά την αρχική απόφασή του, δεν είχε φύγει από το Φέλντεν. Καί, μ' όλο που είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν στη μικρή πόλη δυσάρεστες φήμες μετά την διάλυση των αρραβώνων της Ήρδρας με τον Τάλμποτ, εξακολούθησε να την επισκέπτεται συχνά, σαν τίποτα να μην είχε συμβολήσει.

Μία μέρα, τέλος, έπειτα από αρκετούς μήνες, πήρε το θάρρος να της ξαναμιλήσει για την αγάπη του.

— Περιμένετε, του είπε η νέα. Κι' ανοίγοντας ένα συρτάρι, έβγαλε από εκεί το γράμμα της μητέρας του Τάλμποτ.

— Τι θα εκάνετε αν η μητέρα σας σάς έστειλε αυτό το γράμμα, τον ρώτησε.

Ο Μέλλις το διάβασε με μία ματιά.

— Άλλά ξέρω περισσότερα από όσα λέει αυτό το γράμμα, της απάντησε. Στο διάστημα αυτό, έρευνσα κι' έμαθα πολλά... τα πάντα ίσως. Ξέρω ότι πέσατε θύμα ενός έλκεινου ανθρώπου, στον οποίον είχατε δώσει τη νεανική καρδιά σας, με αφέλεια κι' εμπιστοσύνη. Ο άνθρωπος αυτός σάς έπεισε να φύγετε από το παρθενγωγείο Λεπάρ, στο Παρίσι. Άλλ' η δεσποινίς Φλόυντ εξαφανίστηκε, δεκατέσσερις μέρες μετά την άφιξή της εκεί. Οι καθηγήτριες προσπάθησαν, φυσικά, να καταπνίξουν το σκάνδαλο, άλλ' οι μαθήτριες έμαθαν τα πάντα. Είχε φύγει μ' ένα νεαρό ιπποκόμο, που τη μάθαινε άλλοτε ιπποσία στο Φέλντεν, κι' έμεινε κάπου ενάμιση χρόνο μαζί του. Γύρισε κατόπιν στο σπίτι της κι' ο πατέρας της την συγχώρεσε... Αυτά έμαθε από την εξαδέλφη σου. Είναι πολύ θλιβερό, αλλά δεν είχα το δικαίωμα να σου τα κρύψω...

Κρατώντας αυτό το γράμμα στα χέρια του, ο Τάλμποτ έτρεξε να ιδεί την Ήρδρα.

— Νά το γράμμα που μου είχατε προαναγγείλει, της είπε και της το έδωσε να το διαβάσει.

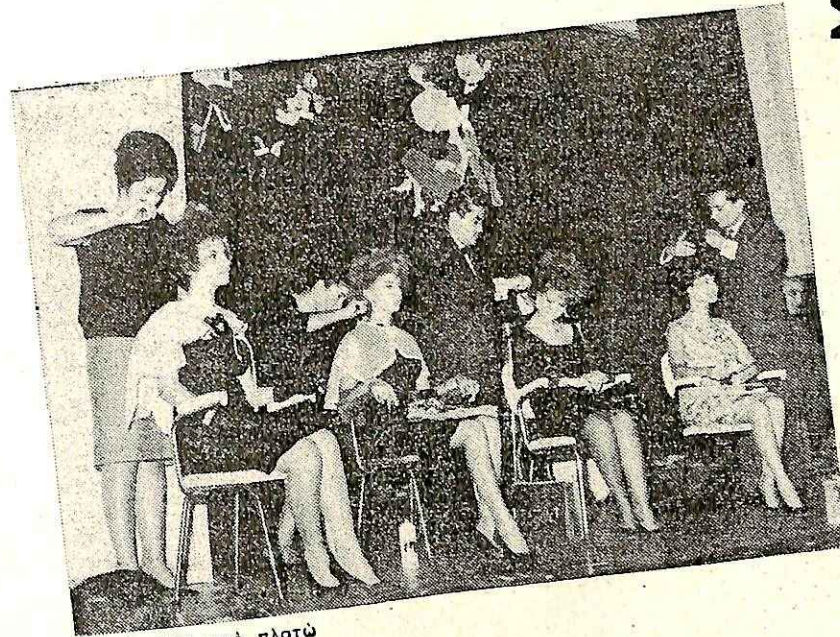
— Είναι αλήθεια; τη ρώτησε έπειτα.

Ο Θεός μόνον ξέρει πόσες φορές φράδνηκα αυτή τη στιγμή, όταν έμαθα πως είχατε φύγει. Άλλά δεν είχα το δικαίωμα να σας μιλήσω ως τώρα. Άλλ' ανάγκη κι' ότι, αν παρουσιαζόταν, θα δείχνασαν μεγαλόψυχος και θα είχατε εμπιστοσύνη σε μένα.

Πείτε μου, τη ρώτησε ο Τάλμποτ, ο πατέρας σας επιδοκίμασε τους λόγους που σάς έκαμαν να φύγετε από το παρθενγωγείο και τη ζωή που εκάματε από τότε; Χρησιμοποιήσατε και πάλι τη θρησκευτική, που μεγάλωνε την απόστασι μεταξύ τους;

Δε μπορώ να σάς απαντήσω, τραύλισε η νέα. Είμαι μόνον δέκα

Η ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!

ΟΙ ΜΑΙΤΡΕΣ στο πλατώ

Είς την επίδειξιν ελαβόν μέρος άνεγνωρισμένοι ήδη κομμωταί, ΜΑΙΤΡ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ, μέλη της U.N.A.S.A.S., εκ των οποίων ώριμένοι έχουν τιμηθῇ με διενεῖς διακρίσεις και χρυσά βραβεία: Τὸ ἀπονειμθὲν κύπελλον ἡδλοδετήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου της UNIONE NAZIONALE ACADEMIA SCUOLA ACCONCIATORI SIGNORA, τὸ ἐπέδωσε δὲ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων ΜΑΙΤΡΕΣ Ἀκαδημαϊκῶν κ. Πέτρος Ἀμάραντος.

Ὁ βραβευθεὶς κ. Πρέκας

Ἀπὸ τῆς ἐπίδειξιν τῶν τελειοφοιτῶν τῆς Σχολῆς

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς ἐγένετο καὶ ὁ ἐτήσιος ἐσωτερικὸς διαγωνισμὸς κομμώσεων τελειοφοιτῶν τῆς Σχολῆς Κομμωτῶν «ΧΡΥΣΗ ΧΤΕΝΑ». Εἰς τοὺς διακριθέντας ἀπενεμήθησαν ἀναμνηστικὰ διπλώματα ὡς καὶ τίτλοι σπουδῶν εἰς τοὺς ἀποφοίτους. Ἐπίσης ἐπεδόθησαν πτυχία, βραβεῖα ἡδους καὶ μετάλλια διακρίσεως τῶν ὑποφύων Ἐξωτερικοῦ.

ΔΙΑΝΑ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

χαιρετήσω τον κύριο Φλόυντ.

Χοιρίστηκαν σε λίγο.

Ο Τάλμποτ έφτασε ύστερα από μερικά λεπτά στην έπαυλή του τραπέζιτη Φλόυντ. Άλλά, καθώς διέσχισε τον κήπο, δρέθηκε μπροστά στην Ήρδρα.

— Ήρθα για ν' αποχαιρετήσω τον πατέρα σας, της είπε με ψιγὶ πόνου έτρεμε έλαφρά. Έπειτα από την τελευταία συνομιλία μας, δε μπορώ να μείνω περισσότερο στο Φέλντεν... Μπορώ να σας ρωτήσω, πρόσθεσε, αν η χθεσινή απόφασί σας είναι ανέκκλητη;

Ο Θεός ξέρει πως την πίστευα σαν τέτοια, όπου σας την έδωσα, απάντησε η νέα μ' αινιγματικό ύφος.

Και τώρα δεν είσατε βέβαιη γι' αυτό; ρώτησε με αγωνία ο νεαρός αξιωματικός.

— Επιθυμείτε ν' ανακαλέσω την απόφασί μου;

— Αν το επιθυμώ!... Ήρδρα!

Ε. λοιπόν, την άνακαλό. Πιστεύω πως μπορείτε να κώμετε μία γυναίκα ευτυχισμένη... Κι' εγώ, άλλωστε, σας αγαπώ...

Έπειτα από μία έβδομάδα, άναγγέλονταν επίσημα οι άρραβόνες τους. Οι γάμοι τους θα γίνονταν τὰ Χριστούγεννα.

Το μόνο πράγμα που στενοχωρούσε τον Τάλμποτ, ήταν ότι η μητέρα του, που υπέφερε από ρευματισμούς, δεν θα μπορούσε να παρευρεθῇ στο γάμο του. Από χρόνια, έμεινε σ' έναν παλιό πύργο, στην Κορνουάλλη, και δεν έδωγαν ποτέ απ' αυτόν.

Οι ημέρες κι' οι έβδομάδες περνούσαν γρήγορα για τους δυο άγαπημένους. Κόντευαν τώρα τὰ Χριστούγεννα.

Πήρα σήμερα ένα γράμμα από τὴν μητέρα μου, είπε εκείνο το

βράδυ ο Τάλμποτ στην Ήρδρα. Εύτυχώς, δεν θα περάση μόνη της τις γιορτές. Θα της κάνη συντροφιά η εξαδέλφη μου, που γύρισε από το εξωτερικό και θα μείνει μερικές ημέρες στον παλιό πύργο μας.

Είχα εξαδέλφη στο Παρίσι; ρώτησε με ζωηρό ενδιαφέρον η Ήρδρα.

Ναί, απάντησε ο Τάλμποτ. Ήταν έσωτερική στο παρθενγωγείο Λεπάρ... Δεν σου έχω μιλήσει για την Κωνσταντή Τρεβιλλιαν;... Άλλά τί έπαθες, Ήρδρα;

Η νέα είχε γίνει, ξαφνικά, κατάλευκη σαν το πανί και τη χείλη της έτρεμαν.

— Ένιωσα, ξαφνικά, μία άνατριχίλα, αλλά δεν είναι τίποτα, απάντησε. Μίλησέ μου για τὴν εξαδέλφη σου...

— Επρόκειτο νὰ φτάση χτες τ' απόγεμα. Δε μπορείς ν' φαντασθῇς πόσο την αγαπάς η μητέρα μου...

Μεταξύ μας, όμως, η Κωνσταντή ελ- ναι πολύ επιπόλαιη και φλύαρη.

Η Ήρδρα, στο μεταξύ, είχε συν- νέλθει.

— Πόσο κάνουν τα γράμματα να έρχονται από την Κορνουάλη; ρώτησε.

— Μα υποθέτω ότι περισσότερα από τρεις ώρες, απάντησε ο νεαρός αξιωματικός. Τα μοιράζουν συνήθως το απόγεμα.

Ο ταχυδρόμος θα σου φέρη αύριο και δεύτερο γράμμα της μητέρας σου, είπε η νέα.

Το γράμμα αυτό έφτασε πραγμα- τικά κι' έκλεινε τον κεραυνό.

«Αγαπητέ μου παιδί, έγραφε η μητέρα του στον Τάλμποτ, ξέρω ότι το γράμμα μου θα σε λυπηθή, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάς ότι η τι- λιά δεν πρέπει να ξεχνάς την αγά- μη βρίσκεται πάνω από την αγά- πη. Όπως σου είχα γράψει, η έ-

ξαδέλφη σου έφτασε χτες το απόγεμα. Μίλησαμε φυσικά, για σένα, άλλ' όταν της έκαμα λόγο για τη μνηστή σου, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Μου άφηγήθηκε, λοιπόν, ότι ήταν μαζί στο παρθενγωγείο Λεπάρ, στο Παρίσι. Άλλ' η δεσποινίς Φλόυντ εξαφανίστηκε, δεκατέσσερις μέρες μετά την άφιξή της εκεί. Οι καθηγήτριες προσπάθησαν, φυσικά, να καταπνίξουν το σκάνδα- λο, άλλ' οι μαθήτριες έμαθαν τα πάντα. Είχε φύγει μ' ένα νεαρό ιπποκόμο, που τη μάθαινε άλλοτε ιπποσία στο Φέλντεν, κι' έμεινε κά- που ενάμιση χρόνο μαζί του. Γύρισε κατόπιν στο σπίτι της κι' ο πατέρας της την συγχώρεσε... Αυτά έμαθε από την εξαδέλφη σου. Είναι πολύ θλιβερό, αλλά δεν είχα το δικαίωμα να σου τα κρύψω...

Κρατώντας αυτό το γράμμα στα χέρια του, ο Τάλμποτ έτρεξε να ιδεί την Ήρδρα.

— Νά το γράμμα που μου είχατε προαναγγείλει, της είπε και της το έδωσε να το διαβάσει.

— Είναι αλήθεια; τη ρώτησε έπειτα.

Ο Θεός μόνον ξέρει πόσες φορές φράδνηκα αυτή τη στιγμή, όταν έμαθα πως είχατε φύγει. Άλλά δεν είχα το δικαίωμα να σας μιλήσω ως τώρα. Άλλ' ανάγκη κι' ότι, αν παρουσιαζόταν, θα δείχνασαν μεγαλόψυχος και θα είχατε εμπιστοσύνη σε μένα.

Πείτε μου, τη ρώτησε ο Τάλμποτ, ο πατέρας σας επιδοκίμασε τους λόγους που σάς έκαμαν να φύγετε από το παρθενγωγείο και τη ζωή που εκάματε από τότε; Χρησιμοποιήσατε και πάλι τη θρησκευτική, που μεγάλωνε την απόστασι μεταξύ τους;

Δε μπορώ να σάς απαντήσω, τραύλισε η νέα. Είμαι μόνον δέκα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το δελτίο ταυ- τότητας της καρδιάς

Άληθινές και ψεύτικες
καρδιοπαθείες

ΞΕΡΕΤΕ ποιο είναι το δελτίο ταυτότητας της καρδιάς σας; Ασφαλώς όχι, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι δεν αποφασίζουν να ασχοληθούν με αυτήν, παρά μόνο από τη στιγμή που αρχίζει να μη λειτουργεί κανονικά. Άλλ' ως δούμε ποιο είναι το δελτίο ταυτότητας της καρδιάς ενός υγιούς ανθρώπου:

Όγκος: "Όσο είναι περίπου ο όγκος μιας σφισμένης γροθιάς. Βάρος: 275 γραμμάρια.

Διαστάσεις: Ύψος 98 χιλιοστά, πλάτος 105 χιλιοστά, περίμετρος: 205 χιλιοστά.

Χρώμα: Σκούρο κόκκινο, με κιτρινωπά στίγματα, που φανερώνουν τα αποθέματα λίπους πάνω στον καρδιακό μυ.

Σχήμα: Αναποδογυρισμένη τριγωνική πυραμίδα, με το εξωτερικό της σφαιρικό, ή όπως ένα αναποδογυρισμένο αχλάδι.

Θέσις: Άνωμεσα στους δυο πνεύμονες, κάτω από τη βάση του στέρνου, με κλίση προς το διάφραγμα και με την κορυφή της προς τα αριστερά.

Παλμός: Γύρω στους 70 στο λεπτό. Μπορούμε να τους μετρήσουμε, βάζοντας τα τους μετρητές, αριστερό στο χέρι, κάτω από το αριστερό στήθος. Άλλ' δεν τους αισθανόμαστε, παρόις μόνον όταν η καρδιά πάσχει ή έπειτα από μια προσωρινή διεγερσι (τρέξιμο, λαχάνιασμα, κλπ.).

Η καρδιά είναι ένας γραμμωτός μυς, που έχει, δηλαδή, την ίδια σύσταση με τους κινητήριους μυς. Ενώ, όμως, οι κινητήριοι μυς εξασθενούν από τη θέρμη μας, ο καρδιακός μυς δεν υπάγεται σ' αυτήν, άλλ' είναι αυτόνομος.

Στην πραγματικότητα, έχουμε όχι μία καρδιά, αλλά δύο. Γιατί ένα ενδιάμεσο φράγμα σε δύο παράλληλα τμήματα, που το καθε-να απ' αυτά έχει τη δική του αποστολή.

Ακούω συχνά να γίνεται λόγος για δυσπλασίες της καρδιάς. Άλλ' αυτές οι δυσπλασίες είναι σπάνιες. Στην περισσότερη γνωστή απ' αυτές, την καλοήγητη κυανή ασθένεια, έχουμε τέσσερες δυσπλασίες: στένωση των πνευμόνων, υπεραξοσία της δεξιάς κοιλίας, βλάβη των κοιλίων της καρδιάς, μετατόπιση της αορτής προς τα δεξιά. Μοιραία ως προχτές ακόμη, υποσχόμην να θεοομιλήσω

με την κατάλληλη έγχειρση. Μερικές άλλες δυσπλασίες δεν προκαλούν καμιά ιδιαίτερη ενόχληση, όπως π. χ. όταν ο άξων της καρδιάς κλίνει προς τα δεξιά. Αισθανόμαστε τότε τους παλμούς όχι αριστερά, αλλά δεξιά.

Απαράτηρητη περνάει πολλές φορές και η επικοινωνία μεταξύ των δύο κόλπων, λόγω βλάβης του φράγματος, που τους χωρίζει. Το ίδιο συμβαίνει και σε περίπτωση επικοινωνίας των δύο κοιλιών, λόγω βλάβης και πάλι του φράγματος, που τις χωρίζει.

Όσον αφορά το ρυθμό των παλμών της καρδιάς, η τυχόν διαταραχή του παρουσιάζει ενδιαφέρον μόνον όταν οφείλεται σε άλλη σοβαρότερη ανωμαλία. Βραδυκαρδία (γύρω στους 50 παλμούς) παρουσιάζει π. χ. η καρδιά του Ναπολέοντος και του περιφημού Ιταλού πρωταθλητού του ποδοσφαίρου Φάουστο Κόππι.

Άλλ' αν δε γεννιέται κανείς καρδιακός, μπορεί, όμως, να γίνει, κατά τη διάρκεια της ζωής. Οι ασθένειες της καρδιάς είναι δύο ειδών: εκείνες, που οφείλονται σε μικροβιακή μόλυνση (όπως είναι ο όξυς ρευματισμός) και εκείνες, που εμφανίζονται ως συνέπεια μιας παρεκκλίσεως από τους κανόνες υγιεινής ζωής (υπερκοπώσεις, υπερσιτισμός, κατάχρησης καπνίσματος, κλπ.). Οι ενδοκαρδιατικές εμφανίζονται συνήθως ως συνέπεια του όξυος ρευματισμού. Σε μόλυνση οφείλονται επίσης οι μυοκαρδίτιδες. Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν η στηθάγχη, το έμφραγμα του μυοκαρδίου, η καρδιακή ανεπάρκεια και μερικές άλλες μικρότερες σημασίες παθήσεις. Η ελαφρή καρδιακή ανεπάρκεια προκαλεί μόνο μία άπνευνη σιτική δυσχέρεια. Σε βαρύτερες περιπτώσεις, όμως, ο αντίκτυπος της γίνεται αισθητός στους πνεύμονες, το ήπαρ και τα νεφρά.

Σε καρδιακή ανεπάρκεια οφείλεται και η καλούμενη συγκοπή της καρδιάς, που μπορεί να προκαλέσει ακόμη και θάνατο. Η καρδιακή συγκοπή, όμως, μπορεί να προκληθεί και από άλλες αιτίες, π. χ. μία δυσπεία, έναν έντονο πόνο, μία δυνατή συγκίνηση, κλπ. Πόνο, μία δυνατή συγκίνηση ή συγκοπή, όπου οφείλεται η καρδιά να είναι ευαίσθητη και πρέπει, συνεπώς, να την προσεξέμε.

Η παχυσαρκία κουράζει πάντοτε την καρδιά και μπορεί να επιφέρει σοβαρότατες βλάβες σ' αυτήν. Το πλεονάζον λίπος περιβάλλει τους μύς και διεσθύνει στο τέλος και μέσα στο μυοκαρδίο. Η παχυσαρκία μπορεί να προκαλέσει στηθάγχη, αορτίτιδα, καρδιακή ανεπάρκεια, κλπ.

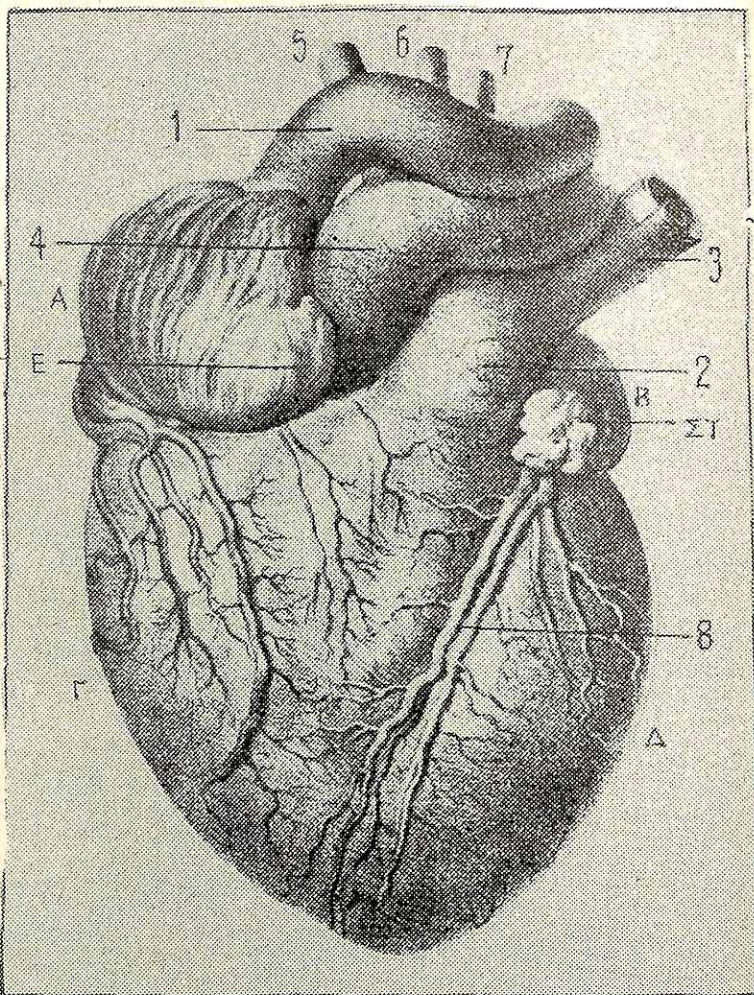
Υπάρχουν, ακόμη οι ψεύτικες καρδιακές κρίσεις, που είναι άσχετες με την καρδιά, αλλά που σχετίζονται με την καρδιά, αλλά που υποδύνανται όλα τα συμπτώματα

Η έπιληπτική μπορεί να παντρευτεί;

Μια γυναίκα που πάσχει από έπιληψη, μπορεί να παντρευτεί; Η απάντηση είναι κατ' αρχήν καταφατική. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι ο σύζυγος που θα πάρει, δεν θα είναι επίσης έπιληπτικός ή δεν θα έχει μεταξύ των προγόνων του άτομα που έπασχαν απ' αυτή την ασθένεια. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, η τελική κρίση ανήκει στον ειδικό γιατρό, που μόνον αυτός μπορεί να αποφασίσει αν η κατάσταση της άρρωστης της επιτρέπει το γάμο.

Πηγαίνετε στα βουνά για να γίνετε χιανόβιοι

Ο Ρώσος καθηγητής Ταϊτσβίλι ανέκρινε τα αποτελέσματα της έρευνής που έκανε μεταξύ των κορδιών της Σοβιετικής Ένωσης.

Πώς εμφανίζεται η καρδιά ενός υγιούς ανθρώπου. Α. Δεξιόν τμήμα.—Β. Αριστερόν τμήμα.—Γ. Δεξιά κοιλία.—Δ. Αριστερά κοιλία.—Ε. Δεξιός κόλπος.—ΣΤ. Αριστερός κόλπος.—Ζ. Ανωτέρα κοίλη φλέβα.—Η. Πνευμονικός κορμός.—Θ. Αριστερά πνευμονική αρτηρία.—Ι. Αορτή.—Κ. Βρογχικός κορμός.—Λ. Αριστερά καρωτίδα.—Μ. Υποκλειδική αρτηρία.—Ν. Αριστερά στεφανιαία αρτηρία.

μίας καρδιοπαθείας. Οι κυριότερες αιτίες αυτών των ψευδοκρίσεων είναι οι ακόλουθες:

1) Οι πεπτικές διαταραχές (δυσπεία, αερόφαγία κλπ.) υπο-
φέρει να προκαλέσουν αίσθημα ά-
γωνίας, ταχυκαρδία, πόνους στην
περιοχή του στήθους.

2) Τα ίδια συμπτώματα μπο-
ρούν να εμφανισθούν στα υπερτε-
ραστήτα άτομα, έπειτα από μία
λύπη, ένα δυνατό φόβο, μία βίαιη
συγκίνηση κλπ.

3) Η κατάχρηση του καφέ και
του τσαγιού διαταράσσει πολλές

φορές τον καρδιακό ρυθμό. Τα
ίδια αποτελέσματα μπορεί να έχ-
ναι το πολύ καπνισμα. Έξαφαι-
νεται την αιτία, εξαφανίζονται
ταυτόχρονα και τις συνέπειές της.

4) Τα οινόπνευμα έπινα, την ά-
πνευστα έπίσης τον καρδιακό
ρυθμό και μπορεί να προκαλέσουν
σοβαρές βλάβες, όταν η δηλητη-
ρίασις, που οφείλεται σ' αυτά εί-
ναι μόνιμη.

5) Οι παθήσεις του ήπατος ή
της χοληδόχου κύστεως προκα-
λούν πολλές φορές αντανακλαστι-
κούς πόνους στην καρδιά.

Μικρά επιστημονικά νέα

Σύμφωνα με την έρευνα αυτή, η μα-
κροβιότητα αυξάνει, όσο ανεβαίνου-
με σε ύψος. Κατά το Ρώσο επιστή-
μονα, το ύψος διατηρεί ακριβώς τις
δυνάμεις του οργανισμού και επι-
θεωρείται σε σημαντικώτατο βαθμό
το μηχανισμό των γηρατειών.

Τα δόντια επιδρουν στα αυτιά

"Αν έχετε δόντια που δεν βρίσκον-
ται στη σειρά ή που αφήνουν μεγά-
λη άνοιγμα ανάμεσα τους, τότε ο
στόματός σας έχει ένα έλαττωμα
που μπορεί να επηρεάσει την ακοή
σας. Αυτό συμβαίνει γιατί η έπι-
στομότητα των δοντιών και η θέση
τους επηρεάζει την ακοή σας. Αυτό
βελτιώνεται με την έπισηση των
δοντιών και γι' αυτό είναι σημαντικό
να έχετε καλά έτοιμα τα δόντια
σας."

Και τα νήπια προσβάλλονται από έλκος

Από μία τελευταία ανακοίνωση της
Εταιρείας των Αμερικανών στομα-
τολόγων, προκύπτει ότι και τα νή-
πια μπορεί να προσβληθούν από
έλκος του στομάχου.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ και οι πόνοι τους

Πώς γίνονταν άλλοτε οι έγχειρήσεις

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, μόλις αισθανθή έναν πό-
νο, ζητάει, με κάθε τρόπο να τον
σταματήσει. Γι' αυτό, σε όλες τις έπο-
χές, μια από τις μεγάλες προσπάθειες
της ιατρικής έπιστήμης ήταν και η ανα-
κούφιση των ανθρώπων από τους σωματι-
κούς πόνους.

Στον αγώνα αυτόν, οι γιατροί των πα-
λαιότερων έποχών δεν διέθεταν κανένα α-
πό τα όπλα που έχουν στη διάθεσή τους
οι σημερινοί. Πρό εκατό ακόμη χρόνων,
δεν έγινονταν ούτε το χλωροφόρμιο. Ό-
ταν ένας χειρουργός ήθελε να έγχειρήσει
έναν άσθενή, τον έζάλιζε απλά, δίνον-
τάς του να πιη όποιοδήποτε ναρκωτικό
ή αναβολή ποτήρια δυνατό κρασί. Έπει-
τα, ενώ ο άσθενής βυθιζόταν σε φαινομε-
νική νάρκωση, οι βοηθοί του χειρουργού
τον έτέντωναν, τον κρατούσαν από τα
χέρια και τα πόδια πάνω σ' ένα τραπέ-
ζι, και ο χειρουργός έκοβε τις σάρκες
του ή του πριόνιζε τα κόκκαλα.

Οι τρομεροί πόνοι που ένιωθε ο άσθε-
νης, τον έκαναν να βγάλη φριχτές κρυσ-
θές. Όταν δε η έγχειρση τελείωνε, τον
μετέφεραν στο κρεβάτι του, κατάχλωμο,
λουσμένο από κρύο έβρωμα, αποκλιμα-
μένο και λιπόθυμο.

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ο πα-
λιός χειρουργός για τον άσθενή του, ή-
ταν να συντημένη όσο το δυνατόν τους
πόνους του, έγχειρίζοντάς τον με ταχύ-
τητα. Η αλήθεια είναι, πως οι παλαιό-
τεροι χειρουργοί έκαναν θαύματα.

Μία μέρα, ο περίφημος χειρουργός Μαι-
ζονέβ έπρόκειτο να κόψη το πόδι ενός
φουκαρά. Ο άρρωστος, πριν ακόμα άρ-
χήσει η έγχειρση, ούρλιαζε. Τότε ο για-
τρός, για να τον καθησυχάσει, έβγαλε
το ρολόι του, του το έδωσε και του έλε-
πε: "Κύττα το ρολόι αυτό, όση ώρα θα
σέ έγχειρίζω, κι' αν η έγχειρση βραδι-
ξη παραπάνω από μισό λεπτό, θα σου
το χάρισω."

Ο άσθενής πήρε το ρολόι. Σε λίγο ά-
ναγκάστηκε να το έπιστρέψει, γιατί ο
Μαιζονέβ του είχε κόψει το πόδι μόνο
σε 20 δευτερόλεπτα!...

Η απόκοψη του χεριού απ' τον άσθε-
νη είναι μία από τις έγχειρήσεις που ά-
παιτούν μεγάλη προσοχή και χρειάζον-
ται αρκετή ώρα. Και όμως ο παλιός Γερ-
μανός χειρουργός Λαγκενμύκε έκανε τις
έγχειρήσεις αυτές μέσα σ' ένα λεπτό!
Μία μέρα, ένας νεαρός γιατρός είχε πάει
να παρακολουθήσει το χειρουργό, την ά-
ρα που έπρόκειτο να κόψη ένα χέρι από
τον άσθε.

Καθώς λοιπόν ήταν μύωψ, έβγαλε τα
γυαλιά του για να τα σκουπίσει, ώστε να
παρακολουθήσει καλύτερα τις κινή-
σεις του χειρουργού. Μά όταν τα ξενα-
φόρεσε, η έγχειρση είχε τελειώσει κι' έ-
λας και το κομμένο χέρι βρισκόταν κα-
ταγής!

Γενικά, για να καταπραύνουν τους πό-
νους, οι παλιοί γιατροί χρησιμοποιούσαν
τέτοια μέσα, που, αν σάς αναφέρουμε
μερικά, θα χαμογελάσετε όπωσδήποτε. Με-
ταξύ αυτών ήταν το τίλλιο, τα άνηθ της
πορτοκαλλιάς, η βαλεριανή, το νίτρο κλπ.
Το όπιο δεν χρησιμοποιούντο, παρά σε έ-
ξαιρετικές μόνο περιπτώσεις.

Έπίσης, τους έβαζαν και έκαναν θερμά
λουτρά, μέσα στα όποια έριχναν τότε γά-
λα, τότε λάδι και τότε αιμα ζωών!

Για να καυτηριάζουν το δέρμα, χρησι-
μοποιούσαν ζεματιστό λάδι, ή ζύγκι ανα-
μειγμένο στη φωτιά, ή σίδερο πυρωμένο, ή
διάφορα μέταλλα λωμένα!...

Υπήρχε ακόμη και η... μαστίγωσις,
που η σύγχρονη έπιστήμη αντίκατέστησε
με τις εντριβές με κολώνια. Και, για να
είναι τα αποτελέσματα της ανάλογα με
τη σοβαρότητα του πόνου, χρησιμοποιού-
σαν ποτέ σκονιάς μπλεμένα, ποτέ μικρά
ραβδιά, και ποτέ μαστίνγια με μολύβι ή
με σίδερο.

Α' τα τελευταία —γράφει ένας γιατρός
της έποχής εκείνης— όταν είναι έφωδι-
σμένα με μυτερά σίδερα, έχουν την ίδια
ακμή μπορεί να προσβληθούν από
έλκος του στομάχου.

για και αντίκαθιστούν τις κοφτές βεντού-
ζες!

Οι βεντούζες!... Αυτές ήταν το σπου-
δαιότερο φάρμακο του παλιού καιρού. Για-
τί, όπως έλεγαν τότε, μαλάκωναν το δέρ-
μα, προκαλούσαν έβρωμα, σταματούσαν
τους σπασμούς, μετρίαν την ταχυπαλ-
μία κλπ. Γι' αυτό μάλιστα το λόγο, έκο-
βαν βεντούζες με την παρωμική άφορη.
Γι' αυτό σταματούσαν π.χ. έναν άσημαντο
πόνο, έκοβαν όχι μία ή δυο, αλλά είκοσι
βεντούζες!...

Τα πράγματα όμως άλλαξαν αργότερα.
Έφτανε τώρα λίγο χλωροφόρμιο ή λίγος
αιθέρας, για να αποκλιμαίη ο άσθενής
πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Έκτός
του χλωροφόρμιου υπήρχε σήμερα και η
κακαΐνη. Αυτή, χωρίς να αποκλιμαίη τον
άσθενή, έχει την ιδιότητα να προκαλή ά-
ναισθησία των νευρών. Οι έδοντο γιατροί
την χρησιμοποιούσαν για την ανώδυνη εξαγω-
γή των δοντιών και οι χειρουργοί όταν ά-
νοιγουν άποστήματα ή καθαρίζουν τα
τραύματα.

Στον αγώνα αυτόν έναντιόν του πόνου
και ο παθολόγος είναι εξ ίσου ώπλισμένος
με το συνάδελφό του, το χειρουργό. Σας
βασανίζει μία τρομερή ημικρανία; Ο
γιατρός σας μπορεί να σας δώσει είκοσι
είδων φάρμακα, που θα σας εξαλείψουν τον
πόνο μέσα σε πέντε λεπτά. Μερικές στα-
γόνες διαλυσώες κακαΐνης κάτω από τα
βλέφαρα, εξαφανίζουν, ως διά μαγείας,
τους τρομερότερους πόνους των ματιών.
Επίσης η μορφίνη περνάει σε λίγα λε-
πτά θύλους σχεδόν τους πόνους.

Όστε οι γιατροί χρησιμοποιούν, για ό-
λες τις περιπτώσεις των πόνων, μορφίνη
ή κακαΐνη, μία και τα φάρμακα αυτά εί-
ναι τόσο αποτελεσματικά;... Όχι! Μόνον
σε έσχατη ανάγκη καταφεύγουν σ' αυτά,
γιατί είναι τρομερά δηλητήρια. Αν έξα-
φανίζουν τους πόνους, αυτό γίνεται για-
τί έπιδρούν στον έγκεφαλο ή στα νεύρα,
τα όποια ναρκώνουν και αποκλιμαίνουν. Έ-
τσι, όταν ζυγνήση από μία νάρκωση με
χλωροφόρμιο, ο έγχειρισμένος άσθενής αλ-
σθάνεται πονοκεφάλους, ναυτία και έχει έ-
μετους. Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι
πέντε έκατοστάγραμμα κακαΐνης φτάνουν
για να σκοτώσουν έναν άνθρωπο.

Το να εξαφανίσει η κατ'απαιτείται τους
πόνους, είναι η συνεχής προσπάθεια της
έπιστήμης. Μά είναι πάντοτε οι πόνοι έχ-
θροί των ανθρώπων; Δεν έχουν τάχα και
αυτοί καμιά χρησιμότητα στη ζωή μας;
Και θα είμαστε πιο ευτυχισμένοι, την ή-
μέρα που η έπιστήμη, σαν καλή μαρτίδα,
θα τους εξαφανίση διά παντός από το
πρόσωπο της γής;

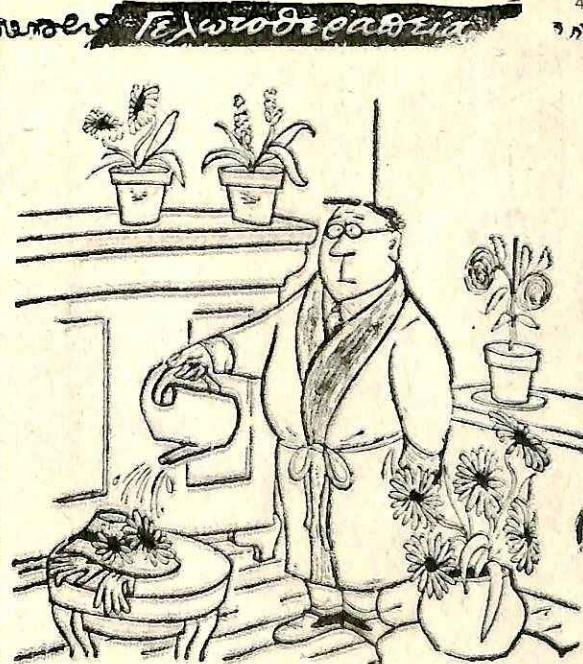
Η μήπως παίζουν και αυτοί ένα σωτή-
ριο και αναγκαίο ρόλο στην ύπαρξή μας
και μας προειδοποιούν για τους αναρί-
θμητους κινδύνους, που μας περιτοιχι-
ζουν και μας παραμονεύουν;...

Μάλλον το δεύτερο είναι πιο σωστό.

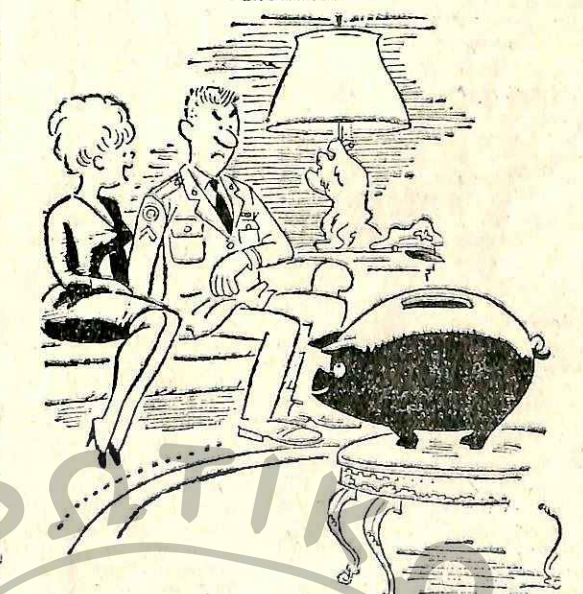
Έτσι, ο πόνος της πείνας και της δί-
ψας μας αναγκάζει να πεινάμε και τις διά-
φορες τροφές και τα ποτά. Όταν πάλι
κουράζομαστε, ο πόνος της κόπωσης
μας αναγκάζει να αναπαυθούμε για να
επιδιώξουμε τις δυνάμεις μας. Επίσης, διά-
φοροι πόνοι μας προειδοποιούν για τις
μεγαλύτερες αρρώστιες, ώστε να μπορέ-
σουμε να τις προλάβουμε.

Μά δεν είναι αυτά μόνον. Οι πόνοι και η
ανάμνησή τους παίζουν σπουδαίο ρόλο
στην ανάπτυξη των παιδιών και στην πεί-
ρα που θ' αποκτήσουν αυτά για τη ζωή.
Όταν ένα παιδί είναι ακόμη μικρό, μπο-
ρεί να πείσει απέρριπτεται ένα καυτό σίδε-
ρο και να κη. Μά η άμυνή του του πόνου
που θα νιώση, θα το κάνει να φυλάγεται
στο έξής από τη φωτιά.

Έκτός όμως απ' αυτό, ο πόνος έχει
και την ήθική του αξία. Γιατί, με τον πό-
νο που τον υπομένουμε και τον άνηφο-
ρουμε, δοκιμάμε την ψυχική μας δύναμη. Έ-
πίσης ο πόνος των άλλων, μας προκαλεί
τη συγγενικότερα ανθρωπιστικά αισθήματα,
που εξαδικνεύουν την ψυχή μας.

Μυωπία.

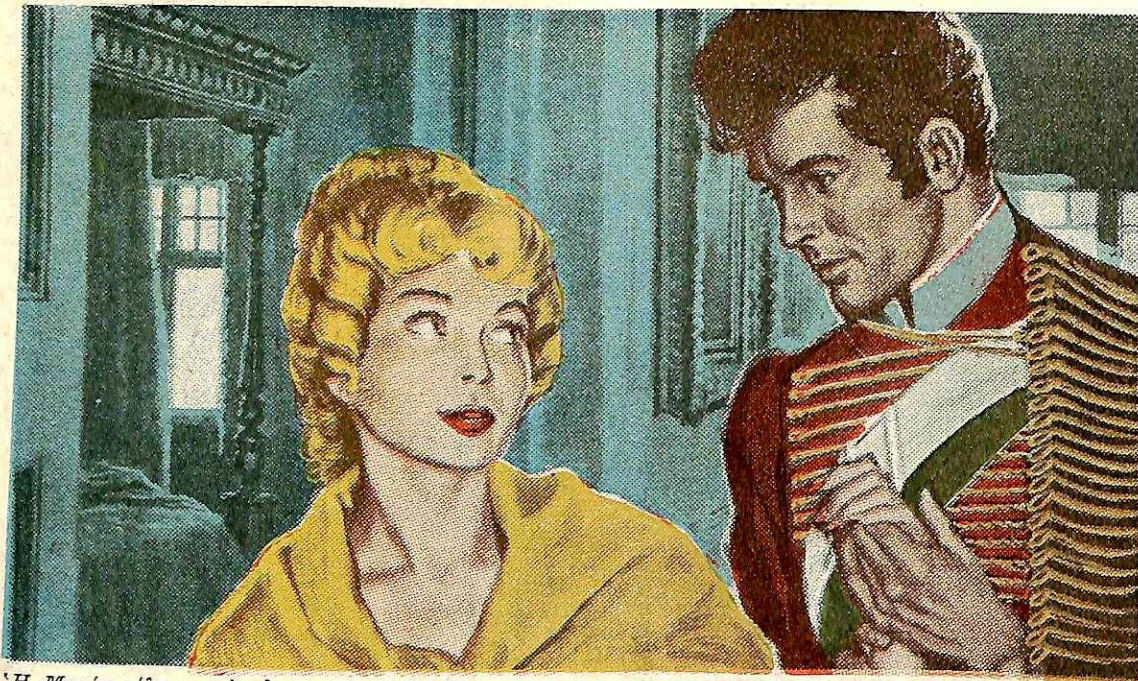

—Τ' αδερφάκι μου έλεγε να πάη σχολείο και
λινεάρι που δεν θα σε ιδή, έφερε όμως τον
κουμπαρό του για να μην τον ξεγιάσει!

ΥΣΤΑΤΗ ΕΛΠΙΣ

—Ακούσατε τους άρρωστους, που κείονταν κατά
τη σημερινή κλήρωσι του Αδίκου Δαχίλου!...

Η Μαρία μίλησε στον αγαπημένο της για τους φόβους του μαρκήσιου.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΕΛΑΦΙΝΑ

ΟΤΑΝ η Μαρία ντε Μέλλο, σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων, βγήκε από το μοναστήρι, όπου ο πατέρας της την είχε βάλει μετά το θάνατο της μητέρας της, η φήμη της ομορφιάς της απλώθηκε άμεσα σ' όλη τη Ρώμη, στα μέγαρα των αρεντάδων και τις καλύδες των πτωχών. Ήξεινον που είχαν την ευτυχία να την ιδούν, έλεγαν πως δεν είχαν αντικρύσει ποτέ ομορφότερο πλάσμα πάνω στη γη κι οι άλλοι λυπόταν που δε μπορούσαν να χαρούν με τα μάτια τους την ομορφιά της.

Η φήμη για την καλλονή της Μαρίας έφτασε και στ' αυτιά του Καρόλου Γκεζουάλντο, πρίγκιπα ντε Πομπάλ, που ήταν ο ισχυρότερος από τους αρεντάδες της Λιβονίας Πόλεως. Ως τότε, ο Γκεζουάλντο δεν είχε ενδιαφερθεί, παρά μόνον για το κνήγι και τα χιτμάτα του. Αλλά, ξαφνικά, πήρε την απόφαση να κλέψει μερικώς από τη μεγάλη αγαπημένη του, την Άρτεμι, για να τις αφιρώσει στη γλυκεριά Αφροδίτη.

Ο δούκας ντε Μέλλο δέχτηκε μ' ένθουσιασμό την αίτηση του κι οι γάμοι του Γκεζουάλντο με τη Μαρία έγιναν σε λίγο μ' εξαιρετική λαμπρότητα. Ο πρίγκιπας φάνηκε πως ξεχνούσε, κοντά στη νεαρή κι όμορφη σύζυγό του, τις συνήθειες απασχολήσεώς του. Αλλ' αυτό κράτησε πολύ λίγο. Ξανάρχισε κατόπιν την παλιά ζωή του. Έφευγε κάθε τόσο, τότε για να πάει να κνηγήσει ελάφια και τότε αγριογορούνα ή αγριοπαπες, και κάποτε έλειπε ολοκληρώσεως εβδομάδες από το μέγαρό του.

Η Μαρία είχε όλη τη διάθεσι ν' αγαπήσει τον άντρα της, αλλά κάθε μέρα που περνούσε ήταν γι' αυτήν μια καινούρια απογοήτευσις. Ήλπιε τη δυστυχισμένη μέρα στο άπειρο μέγαρο του συζύγου της, όπου είχε τα πάντα, εκτός από την αγάπη. Για να γλυτώσει από τη θανάσιμη πληγή που έβγαζε, πήγε συχνά-σιγά τη συνήθεια να συνοδεύει τον άντρα της στα κνηγία του, σ' εκείνα τοιλάστια που ήσαν λιγότερο κωροστικά.

Έτσι έγινε και ξέγνο το άποιλάτικο ποινό. Η Μαρία πήγε μαζί με τον άντρα της στη λίμνη της Τερρασίνα, όπου τον περίμεναν οι φίλοι του για να κνηγή-

σουν πουλιά. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν κι' ο νεαρός κόμης Φίλιππος ντ' 'Αράντα.

Τι έγινε μέσα στις καρδιές της Μαρίας και του 'Αράντα; Ποιος θα μπορούσε να το πει; Η ημέρα ήταν όμορφη, πολύχρωμα λουλούδια φύτρωναν στις πλαγιές των λόφων και τα πουλιά πετούσαν από το ένα κλαδί στο άλλο, τιπίζοντας χαρούμενα. Ήταν μια μέρα φτιαγμένη για την αγάπη.

Ο κόμης ντ' 'Αράντα δεν άφηνε ούτε στιγμή από τα μάτια του την όμορφη πριγκίπισσα, που ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά από χαρά κι ευτυχία, κάθε φορά που το βλέμμα της διασταυρωνόταν με το δικό του. Όταν χώρισαν, το βράδυ, η αγάπη είχε οίξωσε βαθειά μέσα στις καρδιές τους κι' ήξεραν πως θα ξανασυναντιούνταν.

Κι' οι ευκαιρίες δεν έλειψαν. Ο κόμης ντ' 'Αράντα εύρισκε τότε τη μια πρόφασι και τότε την άλλη, για να τρέξει στο μέγαρο του Γκεζουάλντο και να βλέπει την αγαπημένη του Μαρία.

Οι συναντήσεις τους ήταν στην άρχη σύντομες, φευγαλέες, μερικώς στιγμές πίσω από την κουρτίνα ενός παράθυρου, ένα σφίξιμο των χειρών κατά το πέρασμα από μια στοά, δυο τρυφερά λόγια, όταν οι άλλοι δεν τους έβλεπαν.

Αλλά σε λίγο άλλαξαν μορφή. Η Μαρία, κάθε φορά που έλειπε ο άντρας της, πράγμα που γινόταν πολύ συχνά, άρχισε να δέχεται τον αγαπημένο της μέσα στο δωμάτιό της. Είχε για συνένοχο την παλιά τορφό της, τη Φελίτσια, που της ήταν ολόκληρα άρρασιωμένη. Αυτή ειδοποιούσε τον 'Αράντα, τον έβλεπε από μια μικρή πόρτα, από ένα δαίδαλο διαδρόμων και στόων, ως το δωμάτιό της κυρίας της. Όταν η πόρτα έκλεινε πίσω του, καθόταν σε μια πολυθρόνα, τρώγοντάς απ' αυτήν και κεντούσε ή έλεγε προσεινέες, ώσπου νασθ ή ώρα να νά τον πάρει και πάλι και να τον οδηγήσει έξω από το μέγαρο.

Έτσι περνούσαν οι εβδομάδες κι' οι μήνες.

Μια μέρα, ωστόσο, η Μαρία δέ-

χτηκε την επίσκεψι του θείου της, μαρκήσιου της Πεσκάρας. Ο μαρκήσιος, που την αγαπούσε πολύ, της είπε ότι είχε μάθει μερικά πράγματα που την άφορούσαν κι' ότι έπρεπε να προσέξει μήπως φτάσουν και στ' αυτιά του συζύγου της, που η εκδίωξίς του θα ήταν τότε τρομερή.

Σίγουρα θα σκωτώση την όμορφη ελαφίνα που έχει στο σπίτι του, αν μάθει πως αγαπάει έναν άλλον, της είπε.

Η Μαρία δεν έκοιψε από το θείο της την αλήθεια, αλλά προσπάθησε να τον καθησυχάσει, λέγοντάς του πως έπαιρνε όλες τις δυνατές προφυλάξεις.

Πώς είναι δυνατόν, της απάντησε ο μαρκήσιος, να άγνοη για πάντα ο άντρας σου εκείνο που, παρ' όλες τις προφυλάξεις που, έμαθα εγώ, Τό έξω, βέβαια, πως οι σύζυγοι μαθαίνουν αυτά τα πράγματα τελευταίοι. Αλλά καλόν είναι να φυλάγεται.

Η Μαρία μίλησε στον αγαπημένο της για τους φόβους του μαρκήσιου. Αλλ' ο 'Αράντα, τυφλωμένος από την αγάπη του, γέφυσε να μην έπαιρναν όλες τις προφυλάξεις. Μήπως η Φελίτσια δεν αγριωνούσε έξω από το δωμάτιο;

Έτσι συνέχισαν τις συναντήσεις τους όπως και πριν.

Λίγο καιρό αργότερα, μιά Κυριακή, ο Γκεζουάλντο είπε στη γυναίκα του πως θα πήγαινε για κνηγή σ' ένα μακρινό δάσος και πως θα έλειπε κάμποσες ημέρες. Α, γέμισε κατόπιν στο άλογο του κι' έφυγε μαζί με τους ανθρώπους του.

Η Μαρία, που είχε να ιδεί από κάμποσες ημέρες τον αγαπημένο της, είπε στη Φελίτσια να τον ειπεί. Η γοιά τορφόσ συμμορφώθηκε άμεσα με τη διαταγή της κι' άστειλε από λίγη ώρα οδηγούσε στο δωμάτιό της τον 'Αράντα. Ήταν η πρώτη φορά που η Μαρία τον δέχεται ημέρα, που η σημασία είχε. Ο άντρας της ήλπιε να βουκόταν τώρα μα-

Οι δυο αγαπημένοι πέρασαν δ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λη την ημέρα μαζί. 'Ηθε, τέλος, το βράδυ. Η Φελίτσια τους έφερε κρυφά διάφορα φαγητά και δυο μπουκάλια κρασί της Ομβρίας. Έφαγαν και ήπιαν με όρεξι. Η νύχτα θα ήταν και πάλι δική τους....

Τό φως της σελήνης έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο κι' η σιωπή απλώνόταν σ' όλο το σπίτι. Αλλά, ξαφνικά, άκουσαν θόρυβο από βαρειά βήματα και σπαθιά. Ήταν σαν κάμποσοι ένοπλοι ν' ανέβαιναν από τη μαρμαρίνη σκάλα του μεγάρου.

Ο θόρυβος πλησίαζε όλοένα. Τα βήματα ακούγονταν τώρα στο διάδρομο... Έπειτα από μερικάς στιγμές, μια σπαρακτική κραυγή αντήχησε έξω από την πόρτα και ταυτόχρονα ο γδοίπος ενός σώματος που σωριαζόταν κάτω.

— Σκότωσαν τη Φελίτσια! τσαλίσσε η Μαρία, που είχε γίνει κατάσταση σαν το πανί.

Ο 'Αράντα άρπαξε το ξίφος του. — 'Ας μην χάνουμε καιρό, της είπε. Πρέπει να πηδήσουμε από το παράθυρο.

Αλλ' όταν πήγαν εκεί, είδαν πως η αλλη που βρισκόταν από κάτω, ήταν γεμάτη από ένοπλους. Στο μεταξύ, οι άνθρωποι που βρίσκονταν στο διάδρομο και που είχαν σκοτώσει τη δυστυχισμένη Φελίτσια, χτυπούναν με τσεκούρια την πόρτα, προσπαθώντας να την ανοίξουν.

Τό κατάφεραν τέλος. Έξη άνθρωποι ώρμησαν τότε μέσα στο δωμάτιο. Μπροστά τους βρισκόταν ο Γκεζουάλντο, με γυμνό το ξίφος του.

— Σκοτώστε τον! ούρλιαζε στους ανθρώπους του, δείχνοντάς τους τον 'Αράντα. Ο κόμης απέκρινε τα πρώτα χιτμάτα. Αλλά τί μπορούσε να κάνει μπροστά σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους; Τα ξίφη τους σχημάτιζαν έναν άσπαστο κλοιό ολόγυρά του και σε λίγο ένας απ' αυτούς, με μια πλάγια κίνησι, έχωσε το έγχειοιδίο του μέσα στο λαιμό του 'Αράντα, που σωριασθηκε κάτω πλημμυρισμένος από αίματα.

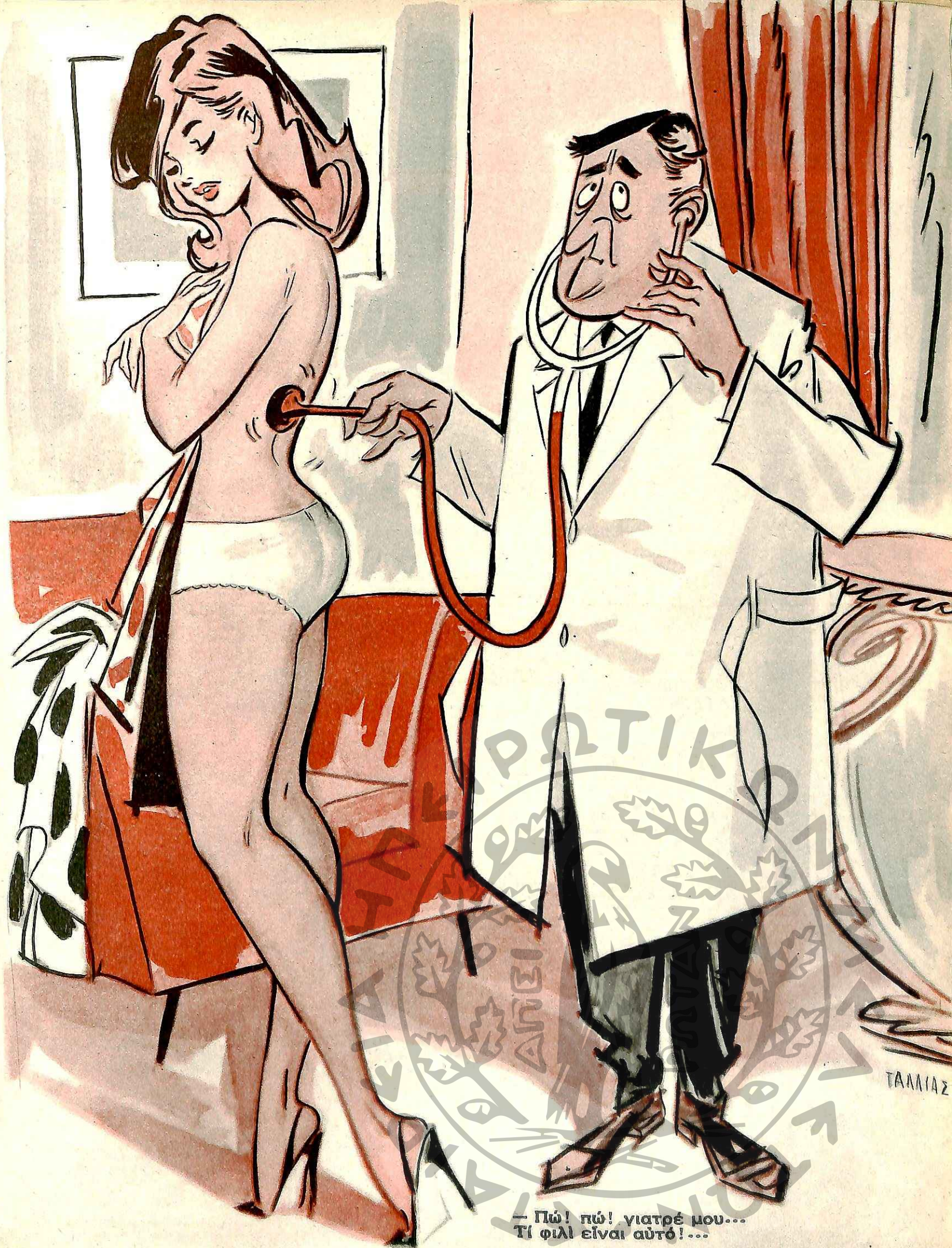
Ο Γκεζουάλντο πήγε τότε κοντά στη γυναίκα του, που έτρεφε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Μην ανησυχείς, της είπε. Θα πάς να βοήθ τον αγαπημένο σου! Και έχωσε το ξίφος του ως τη λαβή στην κοιλιά της. Η Μαρία λήγισε τα γόνατα και σωριάστηκε νεκρή πάνω στο πτώμα του αγαπημένου της. Τό αίμα που έτρεχε από τις πληγές τους, έφανε φτιάνοντας μια μικρή λίμνη.

Ο Γκεζουάλντο γύρισε στους ανθρώπους του. — Πετάξτε αυτά τα δυο ψοφάκια, είπε. Ανοίξτε τις πόρτες, για να έρθουν βλοι να τ' ιδούν, τους είπε.

Όλη εκείνη τη νύκτα και την άλλη μέρα, ένα σωρό άνθρωποι πέρασαν μπροστά από τα δυο πτώματα, που ήταν ξεπλωμένα πάνω στις πλαγιές, τ' όνομά τους στο θάνατο, όπως ήσαν και στη ζωή.

ΜΟΡΙΣ ΡΑΤΟΝ

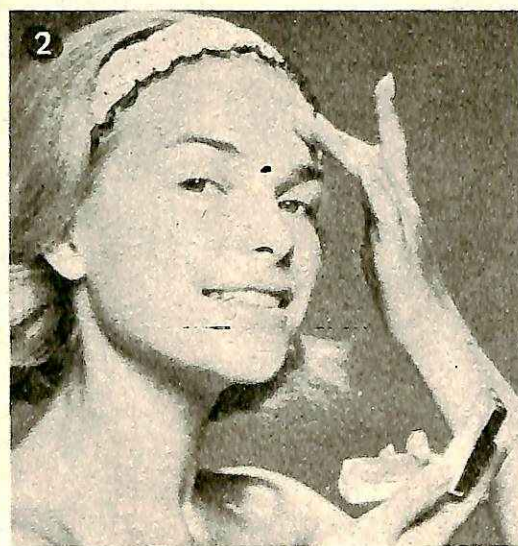

— Πώ! πώ! γιατρέ μου... Τί φίλ είναι αυτό!...

1. ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΧΡΩΜΑ

Το νεανικό μακιγιάζ, πρέπει να ανταποκρι-
νεται σε δύο απαιτήσεις: Να δίνει την εντύπω-
ση της φυσικότητας και να προσθέτει στην επι-
δερμίδα λάμψη. Γι' αυτό, το φόν-ντε-τέν πρέ-
πει να έχει απόχρωση μελί-ροζέ (Γκλόουινγκ μπι-
ούτ φουντέσιον τήντ). Αυτό το φόν-ντε-τέν,
τις ώρες επιδερμίδας και κίνησης που έχουν τά-
σι να παίρνουν επι κίτρινη και, ταυτόχρονα,
μετριάσει το υπερβολικά ζωφό χρώμα, στις
πολύ ρόδινες επιδερμίδες.

2. ΤΟ «ΡΟΖ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ»

Η δεύτερη «πινελιά» του νεανικού μακιγιάζ,
γίνεται με το «Γιοθ μπλέντ», μια πάστα ρο-
ζέ, με απόχρωση κοραλί (απόχρωση: Σόν
μπλέντ), που απλώνεται με μεγάλη ευκολία πά-
νω στα μάγουλα, στο σαγόνι και στο μέτωπο.
Η ροζέ απόχρωσι που χαρίζει, είναι διαφανής
και φωτεινή, όπως το χρώμα της υγείας, που
παίρνει το πρόσωπο ύστερα από έναν περίπατο
στην έξοχη. Θα βάξετε, όμως, μόνο ελάχιστη,
απ' αυτή την πάστα.

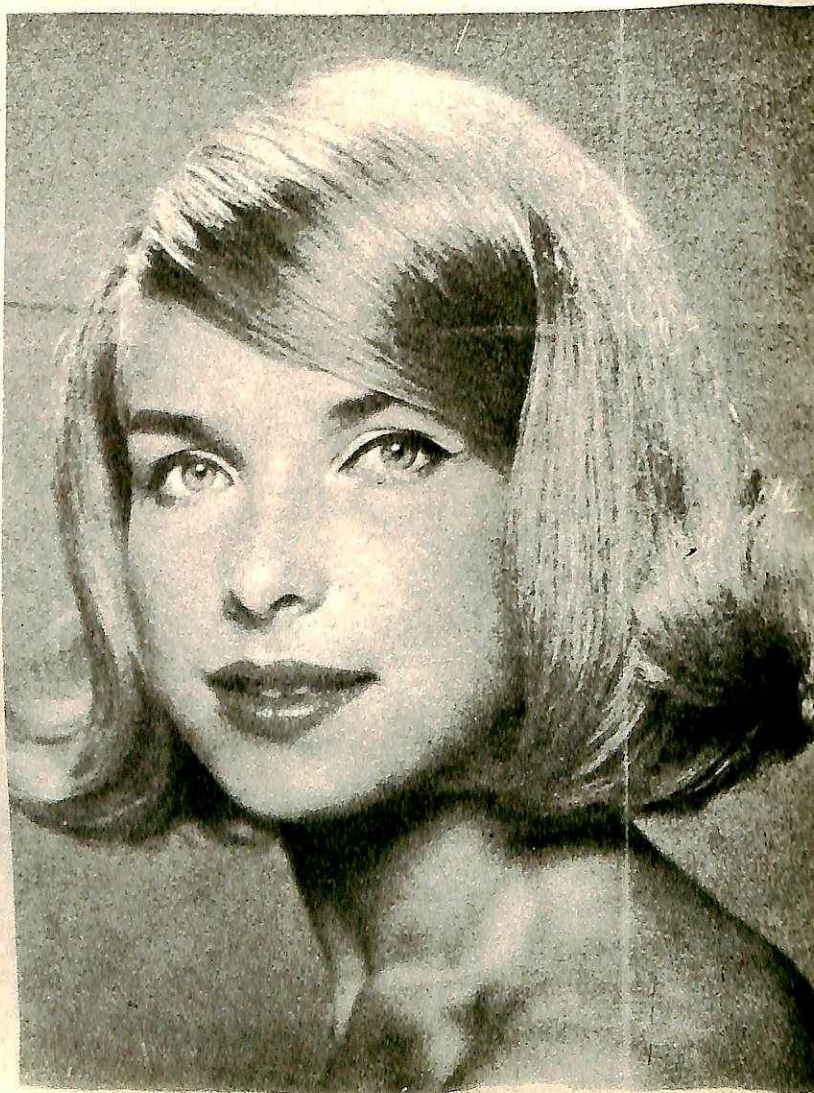
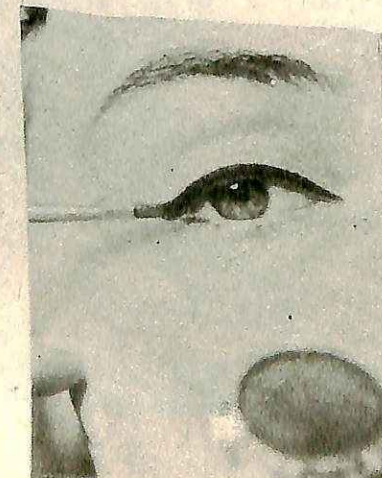
3. ΠΟΥΔΡΑ ΕΛΑΧΙΣΤΗ

Ένα νεανικό πρόσωπο, δεν πρέπει να έχει
δυσή πούδραρισμένη, αλλά μόνο βελούδη. Αυτό
θα το κατορθώσετε, χτυπώντας το πούπουλο
της πούδρας πάνω στο πρόσωπο και ύστερα α-
φαιρώντας προσεκτικά το περίσσευμα με ένα
καθαρό μπαμπούκι. Το χρώμα της πούδρας, παί-
ζει μεγάλο ρόλο: Για ένα πρόσωπο με επιδερ-
μίδα χλωμή, είναι προτιμότερο να διαλέξετε
μια απόχρωση ζεστή, όπως το φόν-ντε-τέν «χόνυ
γκλόου», ενώ για μια επιδερμίδα πολύ χρωμα-
τισμένη, πιο κατάλληλη είναι η μπέζ.

ΔΥΟ ΠΙΝΕΛΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Το νεανικό μακιγιάζ, προβάλλει
ιδιαίτερα τα μάτια, δίνοντάς τους
δυναμική λάμψη. Για ένα τέλειο α-
ποτέλεσμα, χρειάζονται δύο πινέ-
λα: Πρώτα, με το πινελάκι με το
πλακουτσάτο σχήμα, θα απλώσετε
τη σκιά πάνω, στο βλέφαρο (φωτ
αριστερά): Ένα χρώμα γαλάζιο
τουρκουάζ, θα προβάλλει περισσότερο
τα ανοιχτόχρωμα μάτια, μα είναι

κατάλληλο και για μάτια καστα-
νά ή πολύ σκούρα, εξ αιτίας της
αντιθέσεως που δημιουργείται, ανά-
μεσα στην ίριδα και το βλέφαρο.
Αφού θα έχετε απλώσει τη σκιά,
χρησιμοποιείτε το δεύτερο πινελά-
κι, που είναι πολύ λεπτό και μυ-
τερό. Αφού το βρέξετε στο νερό,
το περνάτε πάνω από αλλάνερ σε
σκόνη. Μ' αυτό τον τρόπο, πετυ-
χαίνετε μια γραμμή λεπτή και σί-
γουρη (φωτ. κάτω), που υπογραμ-
μίζει πιο έντονα τις επάνω βλεφα-
ρίδες και πολύ λιγότερο τις κά-
τω. Το αλλάνερ μπορεί να είναι
μαύρο (Σαρκάλ) ή έντονο πράσινο
(Γριντ γκρήν) ή έντονο γαλάζιο
(Γριντ μπλου ή τουρκουάζ). Συμ-
πληρώνετε το μακιγιάζ των ματι-
ών, θουρτίζοντας τις βλεφαρίδες
μόνο στην άκρη με λίγο σκούρο ρί-
μελ και ενισχύοντας τα φρύδια με
μαύρο μολύδι.

ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ «ΧΩΡΙΣ ΜΠΙΓ. ΚΟΥΝΤΙ»

Πρόκειται για ένα χτένισμα, που
σημειώνει καταπληκτική επιτυχία
στο Λονδίνο και στο Παρίσι. Τά-
ρα, οι μοντέρνες νεαρές κοπέλλες,
θα χτενίζονται με μαλλιά ασύμμε-
τρα «άλλα Σάσον». Και τα μαλλιά
είναι ενθουσιασμένα μ' αυτό το χτέ-
νισμα. Πριν από ένα μήνα, ίσως να
προσέξατε πώς, σε πολλές φωτο-
γραφίες της παρισινής μόδας, τα
μαλλιά είχαν μαλλιά κοντά από το
ένα μέρος και κολλημένα στο κε-
φάλι και μακριά από το άλλο μέρος μα-
κριά και κυματιστά. Οι λεζάντες
έλεγαν από κάτω λακωνικά: «Χτέ-
νισμα άλλα Σάσον» και όλοι μας
σκεφτήκαμε πώς επρόκειτο για μια
περούκα. Δεν ήταν, όμως, περού-
κα, αλλά μαλλιά πραγματικά. Και
θέλετε να μάθετε το πιο παράξενο;
Τα χτενίσματα εκείνα δεν είχαν
φορμαριστή από τους κομμωτές
που δημιουργούν μόδα. Ήταν μό-
νον κομμένα. Κομμένα στεγνά και
ασύμμετρα. Κομμένα «πρωτότυπα»,
από τον πιο εκκεντρικό κομμωτή
που υπάρχει, τον Βιντάλ Σάσον.
Έναν νεαρό τριάντα χρόνων, που α-
νακάλυψε τη μέθοδο να κρατά τη
γραμμή των μαλλιών, μόνο με το
κόψιμο.

«Μα είναι αλήθεια πώς κόβετε
μόνον τα μαλλιά, χωρίς να τα φορ-
μάρετε; ρώτησαν κατάπληκτοι οι
συντάκτριες της μόδας το νεαρό

ΒΕΡΥΚΟΚΚΟ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Τίποτα πιο φυσικό, για να συμ-
πληρώσει αυτό το μακιγιάζ, από έ-
να κραγιόν με απόχρωση ανοιχτό-
χρωμή και ζεστή. Γι' αυτό ακριβώς,
το νεανικό μακιγιάζ χρησιμοποιεί
ένα κραγιόν σε απόχρωση βερύκοκ-
κο (έμπρικατ σόν), που εναρμονί-
ζεται τόσο με τα ξανθά μαλλιά, ό-
σο και με τα καστανά ή και με τα
μαύρα. Το χτένισμα, που θα συνο-
δεύει το νεανικό μακιγιάζ, είναι πο-
λύ μοντέρνο και χαρακτηρίζεται α-
πό μια μεγάλη λοφή φράντσα, που
μισοσκεπάζει το αριστερό φρύδι.
Ένα πλούσιο κύμα, που κατεβαίνει
πάνω στο αριστερό μάγουλο, ενώ
όλα τα υπόλοιπα μαλλιά (με μέ-
τριο μήκος) θουρτίζονται προς
τα επάνω, σε στυλ τσάρλεστον. Εί-
ναι κι' αυτό ένα χτένισμα, που ται-
ριάζει σε μαλλιά ξανθά, καστανά ή
και μαύρα.

κομμωτή. «Τα κόβω μόνο», απάντη-
σε εκείνος. «Οι νεαρές κοπέλλες δεν
είχαν βρή ακόμα ένα χτένισμα πρα-
γματικά «δικό τους» και εγώ θέλη-
σα να τις βοηθήσω. Οι περμανάντ,
τα κρεπαρίσματα, τα κύματα, δεν
ταιριάζουν ποτέ πραγματικά σε έ-
να νεανικό πρόσωπο. Φτάνει το κό-
ψιμο. Ένα κόψιμο με γραμμή γεω-
μετρική και πραγματικά αρχιτεκτο-
νική, για να κρατιούνται τα μαλλιά
τους πάντα χτενισμένα, χωρίς φορ-
μάρισμα...»

Ενώ εκείνος μιλούσε, μια φωτο-
γραφική μηχανή εργαζόταν, απαθα-
νατίζοντας τις κινήσεις του. Πα-
ρακολουθούσε το φίλμ αυτού του έ-
παναστατικού κοψίματος και δείξε-
τε το στον κομμωτή σας. Ίσως να
μπορέσει να δημιουργήσει και στο
δικό σας κεφάλι, το πιο επανα-
στατικό και πρωτότυπο χτένισμα
του 1964-65, που δεν έχει ανάγ-
κη ούτε από ένα μπικουκτί για να
μείνει τακτοποιημένο.

1) Ο Βιντάλ Σάσον αρχίζει το
κόψιμο από τον σέβερκο. Σηματοει-
νεί με τη χτένα μια οριζόντια γραμμή,
που αρχίζει από το ένα αυτί και
φτάνει μέχρι το άλλο, για να ξε-
χωρίσει τη μάζα των μαλλιών του
κάτω μέρους. Κάτω απ' αυτή τη
γραμμή, χωρίς τα μαλλιά στα
δύο κότες, και αρχίζει το κόψιμο
(σημ.: τα μαλλιά είναι στεγνά).

2) Κρατώντας τα μαλλιά με το
ένα χέρι για να τα επιδορίσει να
κινήσουν, ο Σάσον σηματοεινεί πρῶ-
τα την «ούριτσα» και ύστερα κάνει

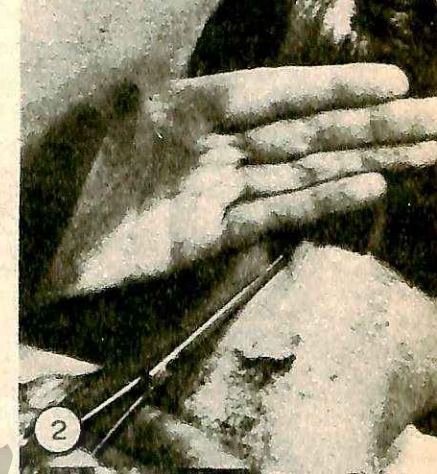
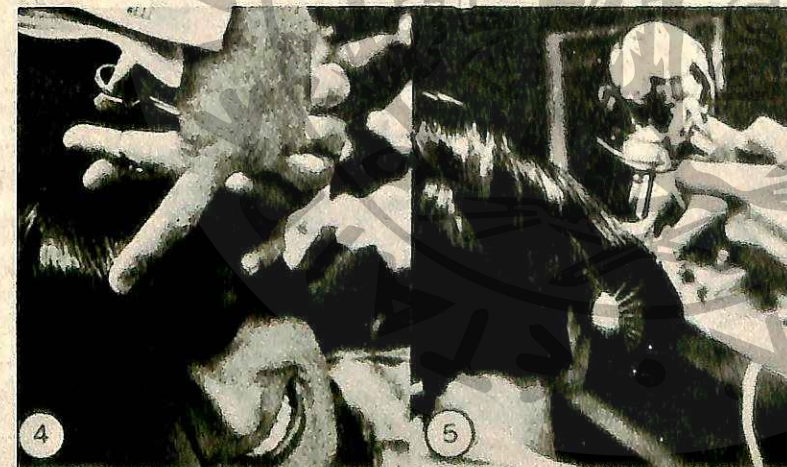
ένα κόψιμο λοξό, αποφασιστικό,
που φτάνει μέχρι το αυτί. Τα μαλ-
λιά είναι κομμένα σε τούφες πο-
λύ μικρές.

3) Παρατηρήστε την τέλεια γραμ-
μή V. Προορίζεται για να ισορροπή
το κόψιμο πάνω στα μάγουλα, που
είναι κι' αυτό λοξό και που αρχίζει
από το αυτί, φτάνοντας μέχρι το
σαγόνι. Ο Σάσον χρησιμοποιεί το
ψαλίδι λοξά και κόβει τα μαλλιά
λίγα-λίγα. Αυτά είναι τα μικρά μυ-
στικά, για να πετύχει ένας κομμο-
τής μαλλιά, που να μην χαρίζονται,
και να μη ξεχτενίζονται, ακόμα κι'
όταν φυσάει δυνατός αέρας.

4) Το κόψιμο έμπρός. Τα μαλ-
λιά στις δύο πλευρές είναι κομμέ-
να με την ίδια κλίση, αλλά άριστε-
ρά μένουν πιο κοντά και σταμα-
τούν στο αυτί. Δεξιά, ένα κύμα πιο
μακρύ φτάνει μέχρι το σαγόνι.

5) Ύστερα από το κόψιμο, ο Σά-
σον χτενίζει τα μαλλιά και τα φου-
σκώνει λίγο με μια ηλεκτρική θούρ-
τσα. Δεν υπάρχει ανάγκη από τίπο-
τε άλλο.

6) Και να το αποτέλεσμα. Μπο-
ρείτε να θαυμάσετε την τέλεια
γραμμή του νεανικού αυτού χτενί-
σματος. Και μη σας ανησυχεί η α-
συνμετρία μπορεί να σας κούρασε
ή να φανή υπερβολικά εκκεντρική
στο σχολείο ή στο γραφείο. Η
γραμμή Σάσον έχει ακόμα ένα μυ-
στικό: Είναι αρκετό να φέρετε την
πιο μακριά άκρη των μαλλιών πί-
σω από το αυτί, για να αποκτήσει
αμέσως το κόψιμο συμμετρία.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΛΗ

Ο ΠΩΛ μπήκε στο μεγάλο σαλόνι, που τον περίμενε η μητέρα του. — Πώς είσαι, μαμά; ρώτησε, ενώ έσκυβε να τη φιλήσει. Έχω καιρό να σε δω. — Δε φταίω εγώ γι' αυτό, απάντησε εκείνη, με πικρία. — Μα κι' εσύ έρχεσαι τόσο σπάνια στο σπίτι μας! Κι' όμως, ύστερα απ' αυτό που συνέβηκε στη Νέλλα, έχει ανάγκη από λίγη συντροφιά, από μερικά έθαρυντικά λόγια. Είναι αδιάκοπα θλιμμένη και μελαγχολική. — Έχεις δ...ιο, Πώλ, απάντησε η μητέρα του, με κόπο. Είμαι εγωίστρια, δεν ξέρω να θυσιάσω. Καταλαβαίνω τον πόνο της Νέλλας. Είναι φοβερό για μια γυναίκα να χάσει το πρώτο της παιδί, πριν ακόμα το φέρει στον κόσμο, και να ξέρη πως δε θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει άλλα. Μα βλέπεις... δε μπορώ να βρω λόγια παρηγοριάς, γιατί υποφέρω κι' εγώ για τον ίδιο λόγο. Δε μπορείς να φανταστείς με πόση λαχτάρα περιμένα ένα εγγονάκι, ένα παιδί δικό σου, Πώλ! Θα ζέσταινε την καρδιά μου, τη μοναξιά μου. Μα τώρα δεν έχω πια αυτή την ελπίδα. — Ο Πώλ την κύτταξε με βλέμμα σκοτεινό, με μια μικρή πτυχή στα νεανικά του χείλη. — Δε θα βρισκόμαστε τώρα σ' αυτό το σημείο, αν δεν επέμενες τόσο πολύ στις δικές σου ιδέες, πριν από πέντε χρόνια, ή αν εγώ μηνυσσάκαμ στην φωνή του. — Μη μου μιλάς πια γι' αυτό, απάντησε η γυναίκα, ανασκουμπώντας ανεπαίσθητα. Ξέρεις "Εμπρετε να σεβαστούμε το όνομά μας, σαρκασμό ο νέος. Μονάχα, που τώρα δε θα υπήρχε κανείς για να το κληρονομήσει. — Θα μπορούσατε να υιοθετήσετε ένα παιδί... — Η Νέλλα δε θέλει ούτε να το ακούσει. Λέει πως η παρουσία ενός ξένου παιδιού στο σπίτι θα κάνει ακόμα μεγαλύτερο τον πόνο της. — "Ισως με τον καιρό ν' αλλάξει γνώμη. Όπως ξέρεις, ζω μόνη, δε μου άρεσε άλλο, σμηκή ζωή και δεν ξέρω πώς να τα δώσω μια φορά. Γι' αυτό, δέχτηκα να αναστατώ τον θείο σ' ένα ορφανοτροφείο της πόλεως. — Έσύ, ρώτησε καταπληκτος ο νέος. — Ναί, εγώ. Γιατί σου φαίνεται παράξενο; Μίλησα σήμερα με τη διευθύντρια παράξενο; σ' αν πηγαίνω από αύριο. Τα καμένα τα μι- κρά! Είναι παιδιά παράνομα, που οι μητέρες τους εργάζονται και πηγαίνουν να τα δούν μια φορά την εβδομάδα. Τα νοσηλεύματα αυτά συν- τηρούνται αποκλειστικά από φιλάνθρωπους. Έ- χουν ανάγκη από πολλά πράγματα και ιδιαι- τερά από ειδικευμένο προσωπικό, από άτομα με κάποια μόρφωση, που να διδάσκουν στα παιδιά τις πρώτες γνώσεις. Υπάρχουν πολλές κυρίες, που κάνουν το ίδιο. Η Κάρταν, η Μαλαί... — Ο νέος κύτταξε τη μητέρα του με κατά- πληξι, σά να έβλεπε μια άγνωστη.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΤΗΜΑ

— Έν τάξει, μαμά, είπε, ενώ σηκώνόταν. Αφού σε ευχαριστεί, δεν έχω καμμία αντί- ρηση. Μόνο, πού... δε σε καταλαβαίνω. — Δεν υπάρχει λόγος να με καταλάβεις, Πώλ. Είμαι βέβαιη πως αυτή η εργασία θα μου δώσει πολλή χαρά. *

Ναί, της έδινε πολλή χαρά εκείνη η έρ- γασία και οι μέρες της ήταν γεμάτες ζεσπασία και έσωτερική ικανοποίηση. Με καλή θέληση, μελέτησε παιδική ψυχολογία και παιδαγωγική και όλα τα άπογεύματα δίδασκε στα παιδικά τις πρώτες γνώσεις.

Στο ορφανοτροφείο, υπήρχαν δύο κατη- γορίες παιδιών: τα όρφανά από πατέρα και μη- τέρα και τα παράνομα παιδιά. Αυτά τα τελευ- ταία, τα άφηναν εκεί οι μητέρες τους, μέχρι να κατορθώσουν να τα πάρουν μαζί τους. Το παι- δάκι έμεινε στο άσυλο για μερικά χρόνια και ύστερα έφευγε. Μά, αν η μητέρα δεν κατάρθωνε να τακτοποιηθεί ή αν συναντούσε κάποιον, που ήθελε να την παντρευτεί, αλλά δε δεχόταν το παιδί της, εκείνη άραιωνε σιγά-σιγά τις έπι- σκέψεις της, ώσπου εξαφανιζόταν εντελώς. Γι' αυτά τα τελευταία παιδιά, η διευθύντρια του ορ- φανοτροφείου φρόντιζε να βρούμε καλές οικο- γένειες για να τα εμπιστευθεί.

Από τότε, που η κυρία Τερέζα άρχισε να ασχολείται με το ορφανοτροφείο, δεν έπαυε να ενδιαφέρεται για τα προβλήματα των παιδιών, ακόμα και έξω από τους τοίχους του ιδρύμα- τος. Σ' αυτή την έπιθυμία της να σκορπίσει γύρω της το καλό, κρυβόταν η ανεκπλήρωτη λαχτάρα της για ένα εγγονάκι, που το πεπρω- μένο της είχε άρνηση. Της φαινόταν πως ά- γαπούσε όλα τα παιδάκια, που της είχαν έμ- πιστευθεί, σά να ήταν όλα εγγονάκια της.

Μά, ύστερα από μερικούς μήνες, η προσοχή της και η αγάπη της συγκεντρώθηκαν ξεχωρι- στά πάνω σ' ένα απ' αυτά. Τό έλεγαν Φούλ- διο. Ήταν ένα αγοράκι μελαγχολικό, με μεγάλα καστανά μάτια κι' ένα μικρό στρογγυλό μου- τράκι. Ήταν πολύ όμορφο — ή τουλάχιστον έτσι το έβλεπε αυτή — και της θύμιζε το γιού της όταν ήταν παιδί.

Παρ' όλο, που καταλάβαινε πως δεν ήταν δίκαιη με τα άλλα παιδιά, περιποιόταν ξεχω- ριστά το μικρό Φούλδιο κι' ένιωθε ευτυχισμένη όταν ανέκαλυπτε πως ήταν ένα παιδάκι πολύ έξυπνο.

Πολλές φορές, όταν έκανε μάθημα στη με- γάλη σχολική αίθουσα του ορφανοτροφείου και ρωτούσε κάτι τα παιδιά, απευθυνόταν πρώτα σ' εκείνον, χαμογελώντας.

Το παιδάκι ένιωθε την αγάπη της και της ήταν άφωτισμένο. Προτιμούσε να μένη κοντά της για να ακούσει ένα παραμύθι, αντί να τρέ- ξη και να παίζει με τ' άλλα παιδιά.

Σιγά-σιγά, μια σκέψη άρχισε να παίρνει μορφή στο μυαλό της, να γίνεται μέσα της δυνατή και πρυφερή έπιθυμία. Την κράτησε στην καρδιά της για λίγο, γιατί συλλογιζό- ταν πως κάτι τέτοιο θα δυσχερανούσε τον Πώλ και τη σύζυγό του, μα δεν άργησε να πάρη την απόφασή της.

Μια μέρα, μίλησε στη διευθύντρια για τη σκέψη της αυτή: Έχει αποφασίσει να υιοθε- τήσει το μικρό Φούλδιο.

Η διευθύντρια την άκουσε προσεχτικά. Στο τέλος, κούνησε το κεφάλι, συλλογισμένη.

— Είναι πολύ αξιέπαινη η απόφασή σας, της είπε, μα δεν ξέρω αν μπορεί να πραγμα- τοποιηθεί. Δε μιλά για νομικές δυσκολίες, για- τί περάσατε τα πηνήγνα και έχετε το δικαίω- μα της υιοθεσίας. Εκτός απ' αυτό, μπορείτε να εξασφαλίσετε στο παιδί οικονομική σιγου- ριά, γιατί είστε πλούσιος. Η δυσκολία βρίσκε- ται στη μητέρα. Δεν ξέρω αν θα θέληση να δώσει το παιδί της.

— Τό σκέφτηκα κι' εγώ, απάντησε η κυρία Τερέζα, μα έχω την έντονασι πως δε θα όρ- νηθώ. — Γιατί, ρώτησε η διευθύντρια. — Και τό ρωτάτε; Τι μπορεί να προσφέρει στο παιδί μια άνητατη μητέρα, χωρίς οικο- νομικά μέσα. Αν αγαπά πραγματικά το παι- δί της, θα προτιμήση να θυσιάσει, ξέροντας πως θ' ανοίξη για κείνο μια καινούργια ζωή. Κοντά μου, το παιδί θα, τ' έχη όλα και θα μορφωθώ ανάλογα με το όνομα, που θα φέρη.

— Και η μητέρα πρέπει να εξαφανισθώ; ρώτησε η διευθύντρια. — Φυσικά, δε θα χρειάζεται πια. Η πραγ- ματική μητέρα του παιδιού θα είμαι εγώ.

— Πάνω σ' όλα αυτά, πρέπει ν' ακούσουμε τη γνώμη της μητέρας, είπε συλλογισμένα η διευθύντρια. Έρχεται και βλέπει το μικρό κά- *

Μπορούμε να ζήσουμε και χωρίς τ' αργάματα της μητέρας σου, Πώλ, του είχε πη η Φλωράνς.

σε Κυριακή. Φαίνεται καλή κοπέλλα και δε χνει πραγματική λατρεία στο γιού της. Ο πωσθήποτε, θα τη φέρω σε έπαφή μαζί σας. *

Έκείνο το Κυριακάτικο απόγευμα, ενώ η Φλωράνς έπαιζε με το γιού της, η διευθύντρια του ορφανοτροφείου πήγε να την είδοποιήσει, ότι μια από τις «μητρικές λειτουργούς» την περίμενε στο γραφείο της.

Η Φλωράνς άφησε κάτω το παιδί και διώρ- θωσε τα μαύρα σαλλιά της.

— Πού πάς, μαμά; ρώτησε ο Φούλδιο. — Θα γυρίσω άμέσως, αγάπη μου. Περί- μενέ με εδώ.

Ενώ προχωρούσε στο διάδρομο, η Φλωράνς αναρωτιόταν τι μπορούσε να την ήθελε η «μη- τρική λειτουργός».

«Ίσως να προσκαλή σε συζήτηση όλες τις μητέρες», σκέφτηκε τέλος.

Χτύπησε έλαφρά την πόρτα, την άνοιξε, κι' έμεινε άκίνητη, κυττάζοντας κατάπληκτη τη γυναίκα, που καθόταν πίσω από το γραφείο.

— Έλάτε, αγαπητή μου, καθήστε, της είπε, εκείνη, με έγκαρδιότητα.

Η Φλωράνς κινήθηκε άργα και κάθισε στην καρέκλα, που της έδειχνε, χωρίς ν' άποτρα- δήση το βλέμμα της από το πρόσωπο της γυ- ναίκας.

— Γιατί με κυττάζετε τόσο φοβισμένα; Δε θέ- τισε χαμογελώντας η ηλικιωμένη κυρία. Δε θέ- λω να σας πω τίποτα δυσάρεστο. Αντίθετα μάλλον... Έσείς είστε η μητέρα του Φούλδιο;

— Ναί... ψιθύρισε η Φλωράνς.

— Φαντάζομαι, ότι θέλετε να έχετε ένα κα- *

τάστημα τροφίμων. Μα δεν καταλαβαίνω...

— Περιμένετε, αγαπητή μου, τη διέκωψε η κυρία Τερέζα. Έπαμένως, τα οικονομικά σας μέσα είναι περιορισμένα και το μέλλον του Φούλδιο μάλλον δύσκολο κοντά σας. Δεν είν' έτσι;

— Ναί, μα εγώ... είπε βιαστικά η Φλωράνς, κοκκινίζοντας.

— Αφήστε με να μιλήσω, τη διέκωψε και πάλι η κυρία Τερέζα.

Και άρχισε να της μιλή για την έπιθυμία της να υιοθετήση το μικρό Φούλδιο, χρωμα- τίζοντας όσο μπορούσε πιδ ζωηρά το θαυμά- σιο μέλλον, που θα άνοιγόταν μπροστά στο παιδί, από τη στιγμή, που θα γινόταν θετός γιός της.

Η Φλωράνς την άκουγε χωρίς να τη διακό- πτη. Μά, σιγά-σιγά, ενώ η γυναίκα εξακολου- θούσε να μιλή, συνέβαινε κάτι παράξενο. Τό πρόσωπο της κοπέλλας άλλαζε έκφραση, η κά- πώς φοβισμένη έκπληξη χανόταν, άφίνοντας τη θέση της σε μια έκφραση ειρωνείας.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι, δημοινίς; Τι συμβαίνει; Δε σκοπεύω να σας τό κλέψω, τό παιδί σας. Μα νομίζω πως η πρότασή μου εί- αι πραγματικά καλή.

— Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι, κυρία; Για- τί θέλετε να υιοθετήσετε τό παιδί μου;

— Τι έρώτησι! Απάντησε, λίγο ταραγμένη, η κυρία Τερέζα. Συμπάσθησα τό Φούλδιο, για- τί είναι χαριτωμένος και έξυπνος. Έγώ είμαι πλούσια και μόνη. Κι' όμως, έσείς μου μιλάτε σά να έπρόκειτο για ένα σφάλμα...

— Πραγματικά, κυρία. Μήπως δεν τό κά-

νετε αυτό, για να εξιλεωθήτε για ένα σφάλμα, που κάνατε πριν από χρόνια; Ακόμα και η παρουσία σας σ' αυτό τό ορφανοτροφείο έχει ίσως την ίδια αίτια: τις τύψεις σας για εκεί- νο τό σφάλμα;

Η κυρία Τερέζα ανασκίρτησε κι' έγινε κα- τάχλωμη.

— Είσθε τρελλή! φώναξε. Τι θέλετε να πητε; Η κοπέλλα γέλασε νευρικά.

— Καλωσύνη! Μη χρησιμοποιείτε αυτή τη λέξη, κυρία. Στα χείλη σας γίνεται ιεροσυνία... Έσείς, την καλωσύνη δεν τη γνωρίζετε. Η μήπως ήταν από καλωσύνη που, πριν από πέν- τε χρόνια, πείσατε τό γιού σας να έγκατα- λείψη την κοπέλλα, που περίμενε ένα παιδί δικό του;

— Μα τί λέτε; Πώς τα ξέρετε, αυτά τα πράγματα; ρώτησε η Τερέζα, πνιγμένα.

— Γιατί εγώ είμαι εκείνη η κοπέλλα, κυ- ρία! Απάντησε η Φλωράνς, με πικρία...

Τα χείλη της κυρίας Τερέζας άνοιξαν, μα δε βγήκε απ' αυτά κανένας ήχος. Και η Φλωράνς συνέχισε, εξακολουθώντας να τη κυττάζει. Τότε δε θελήσατε ούτε να με γυρίσετε. Έγώ όμως σας ήξερα, σας είχα συναντήσει, μια μέρα μαζί με τον Πώλ, και ξέρω πόση κα- κία και πόσος εγωϊσμός κρύβονται στην καρ- διά σας. Νομίσσατε πως τότε, πριν από πέντε χρόνια, προσπαθούσα να κάνω ένα σπουδαίο γάμο. Δεν είν' έτσι; Έγώ, η φτωχή και τα- πεινή πολήτρια, να παντρευτώ τον πλούσιο και άριστοκρατικό κύριο Πώλ! Κι' όμως, κά- νοντε λάθος. Τό γιού σας, τον άγαπούσα, δε μ' ενδιέφεραν τό πλούτιό του. Και τό τό απέ- δειξα αυτό. Όταν έσείς τον άπειλήσατε πως θα τον διάχωνατε από τό σπίτι, αν με παντρευ- όταν, εγώ τό είπα άμέσως: «Τί σημασία έχει, Πώλ; Έχετε ένα πτυχίο, μια καλή δουλειά. Θα τα καταφέρουμε και χωρίς τό χρήματα της μη- τέρας σας». Μα ο γιός σας, κυρία, δε μ' ά- γαπούσε, ή μ' άγαπούσε λίγο και άσχημα... Φοβήθηκε τη φτώχεια κι' έτσι έσκιψε τό κεφάλι στη θέλησή σας και μ' έγκατέλειψε. Κι' έσείς δεν άργήσατε να τό βρήτε μια σύζυγο αντί- ξιά του. Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι δεν ξέ- ρατε πως είμαι εγώ η μητέρα του Φούλδιο, διαφορετικά, δε θα μου ήλτούσατε ποτέ ένα τέ- τοιο πράγμα. Γιατί εγώ, είμαι η τελευταία γυναίκα στον κόσμο, που θα δεχόταν να σας δώσει τό παιδί της! Για να πάρη κανείς, πρέ- πει να ξέρη να δώσει... Τώρα τό καταλαβαί- νετε κι' έσείς και νιώθετε τό σφάλμα σας...

— Όχι! Δε θα σας δώσω τό Φούλδιο, κυρία, ά- κόμα κι' αν θα τον κάνατε πλούσιο σά βασι- λία, ακόμα κι' αν πείθαινα! Καταλαβαίνω τον πόνο σας και δε μπορώ να μη σκεφτώ πως είναι ένας πόνος δικαίος, γιατί, όταν κάνη κα- νείς ένα κακό, άργά ή γρήγορα, τό πληρώνει.

Σάπασε, ταραγμένη από τό ίδια της τα λόγια, κυττάζοντας τη γυναίκα.

Θά σας πω και κάτι άλλο, συνέχισε κά- πώς πιδ ήρεμα. Γνώρισα έναν καλό νέο, τό διηγήθηκα την ιστορία μου, κι' έκείνος με συγ- χώρησε, γιατί μ' άγαπά. Είδε τό παιδί και τό αγαπά κι' αυτό. Σ' ένα μήνα, παντρευό- μαστε. Ύστερα, θα πάρω τό Φούλδιο από εδώ και θα τον βάλουμε στο άσυλο της έπαύρις, όπου εργάζεται ο άρραβωνιαστικός μου. Είμα- στε φτωχοί, θα εξακολουθήσω να εργάζομαι και μετά τό γάμο, μα δε θα μάς νοιάζει, γιατί αγαπάμενος και μόνο αυτό λογαριάζεται. Μά, ακόμα κι' αν δεν είχα την τύχη να συναντήσω αυτόν τον άντρα με τη μεγάλη καρδιά, τό παιδί μου δε θα σας τόδινα ποτέ. Άντιό, κυ- ρία. Και λησμονήστε πως έχετε σ' αυτό τον κόσμο ένα εγγονάκι, όπως τό λησμονήσατε πριν από πέντε χρόνια...

Για μερικές στιγμές, η κυρία Τερέζα έμεινε άκίνητη, κυττάζοντας την πόρτα, που είχε κλει- σει πίσω από την κοπέλλα. Τώρα έσαναθυμό- ταν πως σχηματισθώ σιγά-σιγά η αγάπη της, η προτίμησή της για τό Φούλδιο. Τα μά- τια του Φούλδιο ήταν όμοια με τα μάτια του γιού της, του Πώλ... Και κατάλαβε πως ήταν η φωνή του αίματος, που την είχε άδνηήσει. Μια φωνή μυστική, που δε λέει ψέματα ποτέ.

— Άντιό, μικρό μου!... ψιθύρισε.

Ποτέ πια δε θα μπορούσε ν' άγαπήση ένα άλλο παιδί, όπως αγάπησε τό Φούλδιο. Τώ- ρα, που ο Φούλδιο είχε μπη στη ζωή της, ήταν πολύ άργα, παρ' όλο, που ήξερε πως δε θα τον ξανάβλεπε πια.

Ήταν σωστό αυτό, που είπε η Φλωράνς. Μα μόνο τώρα τό καταλάβαινε, τώρα, που ή- ταν πολύ άργα. Μόνο τώρα ένιωθε τό σφάλμα της και καταλάβαινε, ακόμα, πως τό πεπρω- μένο την τιμωρούσε.

Πλημμυρισμένη από άγωνία, μπροστά σ' έ- κείνη την πραγματικότητα, έκρυψε τό πρόσω- πο σ' τα χέρια της κι' έκλαψε για πολύ, άτελ- τισμένα...

ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΚΕΤΕ ΜΕ ΤΟ ΒΕΛΟΝΑΚΙ

Σας διδάσκει 30 μοντέρνες πλέξεις

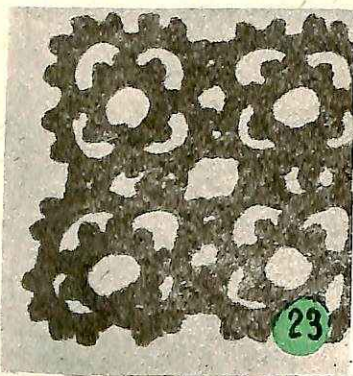
22α ΠΛΕΞΙ ΜΕ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟ- ΜΕΝΕΣ ΒΕΝΤΑΛΙΕΣ

Γι' αυτή την πλέξι, εργάζεστε όπως και για την προηγούμενη, μόνο που χρειάζεται να αλλάξετε θέσι στις βεντάλιες, που πρέπει να εναλλάσσονται σύμφωνα με το σχέδιο.

23 ΠΛΕΞΙ ΑΡΑΒΙΚΗ

Η πλέξι αυτή σχηματίζεται από πολλά μικρά αστεράκια, ένα-ένα μεταξύ τους πάντα με το βελονάκι.

Εργάζεστε δέκα θηλιές αλυσίδα και κλείνετε τον κύκλο. Στόν κύκλο δουλεύετε τέσσερις πόντους χαμηλούς, τέσσερις θηλιές αλυσίδα (που σχηματίζουν ένα πικό). (*) Εκτελείτε τρεις χαμηλούς πόντους, τέσσερις θηλιές αλυσίδα και επαναλαμβάνετε από (*) μέχρι να έχετε έπτά πικό. Τελειώ-

πικό. Ένωστε και τα άλλα με τον ίδιο τρόπο.

24 ΠΛΕΞΙ ΜΕ ΑΝΑΓΛΥΦΕΣ ΡΙΓΕΣ

Πάνω σε μία σειρά αλυσίδα, μακρεια όσο χρειάζεται, επιστρέφετε με τρεις πόντους ψηλούς, τη-δάτε μία βασική θηλιά, πλέκετε

τρεις πόντους ψηλούς, πηδάτε μία βασική θηλιά, πλέκετε τρεις πόντους ψηλούς. Έξακολουθείτε για όλη τη σειρά και τελειώνετε με τρεις πόντους ψηλούς.

Δεύτερη σειρά: Τρεις θηλιές αλυσίδα (=ένas πόντος ψηλός) δύο πόντοι ψηλοί πάνω στους δύο ψηλούς πόντους της αποκάτω σειράς (*) τρεις πόντοι ψηλοί πάνω στους επόμενους, ρίχνετε για τρεις φορές το νήμα πάνω στο βελονάκι, γυρίζετε το πλεκτό, εισχωρείτε το βελονάκι στον πόντο, που ανταποκρίνεται σ' εκείνον που πηδήσατε στην πρώτη σειρά, τραβάτε το νήμα και κλείνετε τις θηλιές, που είναι πάνω στο βελονάκι σε τέσσερις φορές, γυρίζετε πάλι το πλεκτό και επαναλαμβάνετε από (*)

Τρίτη σειρά: Τρεις θηλιές αλυσίδα (=ένas πόντος ψηλός) δύο πόντοι ψηλοί πάνω στους δύο της προηγούμενης σειράς (*), τρεις ψηλοί πόντοι πάνω στους τρεις επόμενους, ρίχνετε το νήμα για τρεις φορές πάνω στο βελονάκι, γυρίζετε το πλεκτό, εισχωρείτε το βελονάκι στο μέσο του πλεκτού στη θηλιά αμέσως του πλεκτού της σειράς, κλείνετε τους πόντους σε τέσσερις φορές, επαναλαμβάνετε από (*)

Τέταρτη σειρά: Όλη με πόντους ψηλούς, σε αριθμό όμοιο με της πρώτης σειράς σε ομάδες των τριών.

Πέμπτη σειρά: Τρεις θηλιές αλυσίδα (=ένas πόντος ψηλός), δύο πόντοι ψηλοί πάνω στους δύο αποκάτω (*) τρεις πόντοι ψηλοί πάνω στους επόμενους, ρίχνετε το νήμα για τρεις φορές στο βελονάκι, περνάτε το βελονάκι στο εμπρός μέρος του πλεκτού τρεις ψηλούς πόντους πίσω. Τραβάτε το νήμα και κλείνετε τις θηλιές σε τέσσερις φορές, επαναλαμβάνετε από (*)

Έκτη σειρά: Τρεις θηλιές αλυσίδα (=ένas πόντος ψηλός) δύο πόντοι ψηλοί πάνω στους δύο αποκάτω (*), τρεις πόντοι ψηλοί πάνω στους επόμενους. Ρίχνετε το νήμα για τρεις φορές

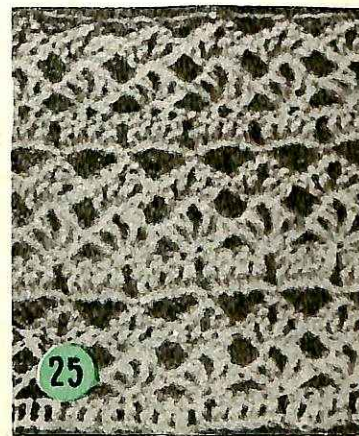
πάνω στο βελονάκι, γυρίζετε το πλεκτό, περνάτε το βελονάκι στη θηλιά από την οποία ξεκινά ο λόγος πόντος της προηγούμενης σειράς και κλείνετε τους πόντους σε τέσσερις φορές. Γυρίζετε πάλι το πλεκτό και επαναλαμβάνετε από (*)

Έβδομη σειρά: Όλη με ψηλούς πόντους, όπως ή τέταρτη. Το πίσω μέρος σ' αυτή την πλέξι παρουσιάζει κάθεται ελγες, που σχηματίζονται από τρεις πόντους ή κάθε μία.

Ξαναρχίζετε από τη δεύτερη σειρά.

25 ΠΛΕΞΙ ΜΕ ΟΡΙΖΟΝΤΙΕΣ ΣΕΙΡΕΣ

Πάνω σε μία σειρά αλυσίδα, μακρεια όσο χρειάζεται, γυρίζετε στην τέταρτη θηλιά, μετρώντας πίσω από το βελονάκι με τέσσερις

πόντους ψηλούς (ένα σε κάθε θηλιά) μία θηλιά αλυσίδα, τέσσερις πόντους ψηλούς, μία θηλιά αλυσίδα, τέσσερις πόντους ψηλούς και συνεχίζετε έτσι για όλη τη σειρά.

Δεύτερη σειρά: Σε κάθε μικρό χώρο ανάμεσα στους τέσσερις ψηλούς πόντους της προηγούμενης σειράς, εργάζεστε μία ομάδα από δύο πόντους ψηλούς, τρεις θηλιές αλυσίδα, δύο πόντους ψηλούς και συνεχίζετε έτσι για όλη τη σειρά.

Τρίτη σειρά: Όπως ή δεύτερη σειρά. Δηλαδή επαναλαμβάνετε τις ίδιες ομάδες πάνω από τις ομάδες της προηγούμενης σειράς.

Τέταρτη σειρά: Ένας πόντος χαμηλός πάνω στην πρώτη ομάδα, τέσσερις θηλιές αλυσίδα, ένας πόντος χαμηλός πάνω στην επόμενη ομάδα, τέσσερις θηλιές αλυσίδα και συνεχίζετε έτσι για όλη τη σειρά.

Πέμπτη σειρά: Σε κάθε χώρο της προηγούμενης σειράς, εργάζεστε τέσσερις ψηλούς πόντους, χωρισμένους από μία θηλιά αλυσίδα.

Επαναλαμβάνετε πάντα από τη δεύτερη σειρά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΖΑΚΕΤΑ ΜΕ ΠΛΕΞΙ-ΦΥΛΛΟ

Χρειάζονται: 400 γραμ. μαλλιού «τουίντ» των μαλλιών Πινγκουίν. Βελονάκι νούμερο 4.

ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Χαμηλός: Μπαίνετε με το βελονάκι σε μία θηλιά, τραβάτε το νήμα και μ' ένα ριχτό κλείνετε τις δύο θηλιές πάνω στο βελονάκι. Τριαντάφυλλο: πόντος χαμηλός που τον εκτελείτε εισχωρώντας με το βελονάκι ανάμεσα στον ένα και στον άλλο πόντο της προηγούμενης σειράς. Καραβίδα: χαμηλός πόντος, που εκτελείται από τα αριστερά προς τα δεξιά. Ψηλός πόντος: κλείνεται με το βελονάκι σε μία θηλιά, τραβάτε το νήμα, μ' ένα ριχτό κλείνετε τις δύο θηλιές πάνω στο βελονάκι. Ψηλός: Ένα ριχτό, μπαίνετε με το βελονάκι σε μία θηλιά, τραβάτε το νήμα, μ' ένα ριχτό κλείνετε τις δύο θηλιές πάνω στο βελονάκι και με ένα άλλο ριχτό κλείνετε τις δύο υπόλοιπες θηλιές. Αλυσίδα στον αέρα: Είναι θηλιές αλυσίδα, που εκτελείται στο διάστημα της εργασίας, χωρίς να μπαίνει το βελονάκι σε πόντους της προηγούμενης σειράς.

Φύλλα. — Πρώτη σειρά: (*) δύο πόντοι χαμηλοί, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, πηδάτε τρεις βασικούς πόντους. Σε μία θηλιά εργάζεστε: δύο πόντους ψηλούς, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, έναν πόντο ψηλό, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, δύο πόντους ψηλούς, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, πηδάτε τρεις πόντους. Επαναλαμβάνετε από (*) και τελειώνετε με δύο πόντους χαμηλούς. Δεύτερη σειρά: Δύο θηλιές αλυσίδα στο γύρισμα (*) ένας ψηλός πόντος ψηλός ανάμεσα στους δύο αποκάτω χαμηλούς πόντους, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα (*) ένας πόντος ψηλός κλεισμένος κατά το ημισυ, μπαίνοντας οριζόντια (από την αριστερή στο εμπρός του πλεκτού) από δεξιά προς τα αριστερά, μπροστά στον πρώτο από τους δύο ψηλούς πόντους της αποκάτω σειράς, ένας πόντος ψηλός μπαίνοντας οριζόντια (από την αριστερή στο εμπρός του πλεκτού) από δεξιά προς τα αριστερά, μπροστά στον δεύτερο ψηλό πόντο της αποκάτω σειράς και με το δεύτερο ριχτό κλείνετε όλες τις σειρές πάνω στο βελονάκι (*). Μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Στόν ψηλό πόντο (ανάμεσα στις δύο ομάδες των δύο ψηλών πόντων της προηγούμενης σειράς) εργάζεστε: δύο πόντους ψηλούς, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, έναν πόντο ψηλό, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, δύο πόντους ψηλούς, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, επαναλαμβάνετε από (*) μέχρι (*) πάνω στους δύο ψηλούς πόντους της αποκάτω σειράς. Μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Επαναλαμβάνετε από (*) και τελειώνετε με έναν πόντο ψηλό, ανάμεσα στους δύο τελευταίους χαμηλούς. Τρίτη σειρά: δύο θηλιές αλυσίδα για το γύρισμα (*) ένας πόντος ψηλός μπαίνοντας οριζόντια (από το εμπρός στο πίσω μέρος του πλεκτού) από δεξιά προς τα αριστερά στον αποκάτω ψηλό πόντο, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, (*) ένας πόντος ψηλός, κλεισμένος κατά το ημισυ μπαίνοντας οριζόντια (από τον ψηλό πόντο που μόλις δουλέψατε) μπροστά στον πρώτο από τους δύο ψηλούς πόντους, πάλι βρίσκονται από κάτω, ένας πόντος ψηλός μπαίνοντας οριζόντια μπροστά στον δεύτερο ψηλό πόντο και κλείνετε με το δεύτερο ριχτό όλες τις θηλιές που βρίσκονται στο βελονάκι (*), μία

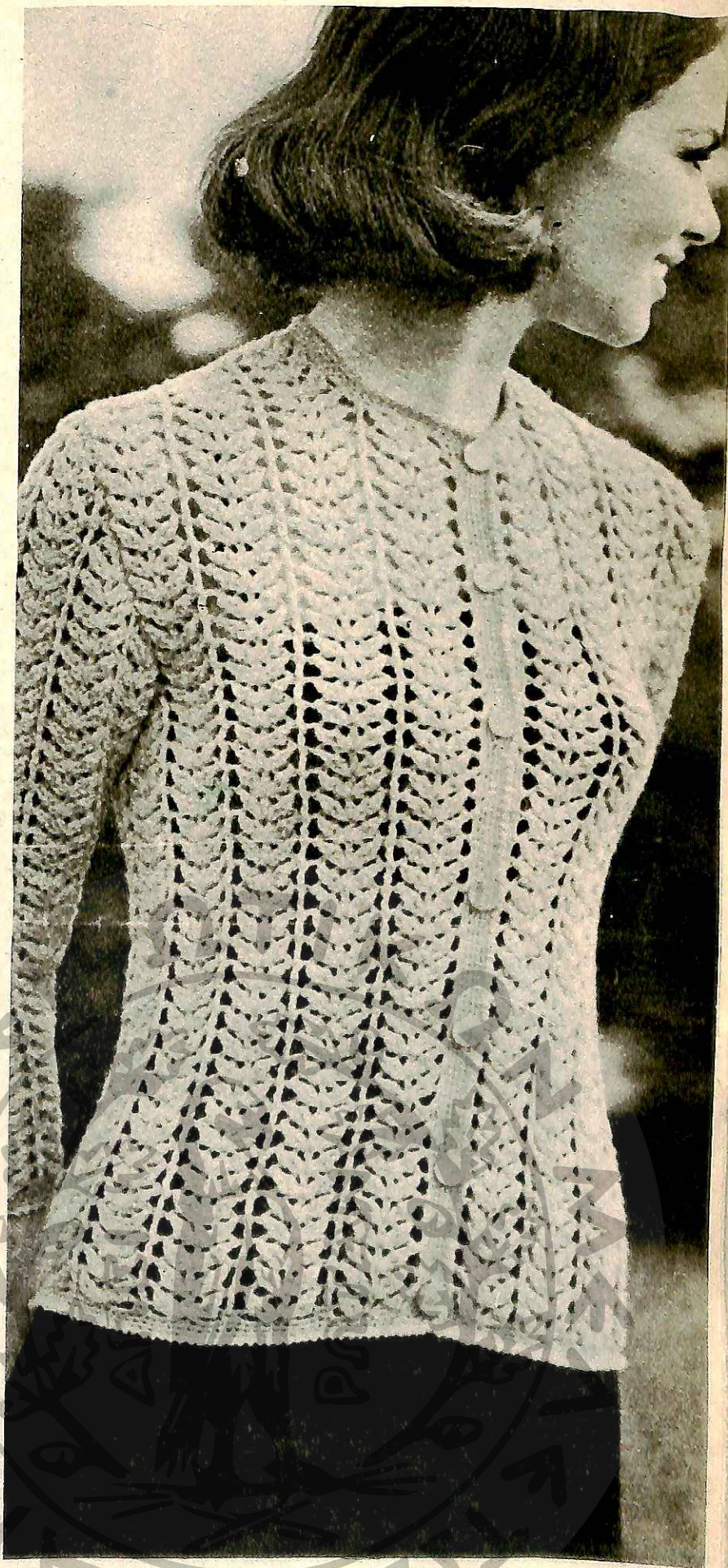
θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Στόν ψηλό πόντο της προηγούμενης σειράς (ανάμεσα στις δύο ομάδες των ψηλών πόντων) εργάζεστε: δύο πόντους ψηλούς, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, έναν πόντο ψηλό, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, δύο πόντους ψηλούς, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, επαναλαμβάνετε από (*) και τελειώνετε με έναν πόντο ψηλό, δουλεύοντας οριζόντια πάνω στον τελευταίο ψηλό πόντο της αποκάτω σειράς. Τέταρτη σειρά: Δύο θηλιές αλυσίδα στο γύρισμα, (*) ένας πόντος ψηλός δουλεμένος οριζόντια (μπαίνοντας από πίσω προς τα εμπρός) στον πρώτο ψηλό πόντο, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα, (*) δουλεύετε έναν πόντο ψηλό, κλεισμένο κατά το ημισυ και έναν πόντο ψηλό, κλείνοντας με το δεύτερο ριχτό όλες τις θηλιές, που βρίσκονται στο βελονάκι (όπως στον δεύτερο γύρο) (*), μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Στόν ψηλό πόντο, ανάμεσα στις δύο ομάδες των δύο ψηλών πόντων της αποκάτω σειράς, δουλεύετε: δύο πόντους ψηλούς, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, έναν πόντο ψηλό, δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, δύο πόντους ψηλούς, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Επαναλαμβάνετε από (*) μέχρι (*) στους δύο επόμενους ψηλούς πόντους, μία θηλιά αλυσίδα στον αέρα. Επαναλαμβάνετε από (*), επαναλαμβάνετε πάντα την τρίτη και την τέταρτη σειρά.

Πίσω: Πλέκετε μία αλυσίδα από 90 θηλιές και δουλεύετε με πόντο-φύλλο. Θα φτιάξετε 11 «σειρές» φύλλων. Σε 75 εκατοστά από την αρχή, αφήνετε από τα δύο μέρη για τις μασχάλες: Μία σειρά φύλλων. Σε 54 εκατοστά από την αρχή, αφήνετε από τα δύο μέρη για τους ώμους: Μία σειρά φύλλων τη φορά 11α τρεις φορές. Σπερώνετε το νήμα.

Μισό εμπρός: Πλέκετε μία αλυσίδα από 42 θηλιές και εργάζεστε με πόντο-φύλλο. Θα γίνουν πέντε σειρές φύλλων. Σε 37 εκατοστά από την αρχή εκτελείτε τη μασχάλη όπως πίσω. Σε 48 εκατοστά από την αρχή αφήνετε για το ντεκολτέ μία σειρά φύλλων. Σε 57 εκατοστά από την αρχή κλείνετε τον όμο όπως και πίσω. Φτιάχνετε με τον ίδιο τρόπο και το άλλο μισό εμπρός.

Μανίκι: Πλέκετε μία αλυσίδα από 42 θηλιές και εργάζεστε με πόντο-φύλλο. Σε 8,5 εκατοστά από την αρχή προσθέτετε από τις δύο πλευρές έναν πόντο, κάθε δύο εκατοστά, για 11 φορές. Σε 34 εκατοστά από την αρχή αφαιρείτε από τα δύο μέρη: Οκτώ πόντους, δύο πόντους για δέκα φορές. Στερεώνετε το νήμα.

Φινιρίσματα: Κάνετε δέλες τις ραφές και ενώνετε τα μανίκια. Τελειώνετε το εμπρός με μία σειρά χαμηλούς πόντους και πέντε σειρές πόντους τριαντάφυλλο. Στόν εμπρός, στην τέταρτη σειρά των πόντων — τριαντάφυλλο, φτιάχνετε επτά κομπότρυπες δύο πόντων (δύο θηλιές αλυσίδα στον αέρα, πηδάτε δύο πόντους). Η πρώτη κομπότρυπα σε απόσταση δύο πόντων από το κάτω μέρος της ζακέτας, ή τελευταία στο άνοιγμα του λαιμού. Τελειώνετε το κάτω μέρος της ζακέτας, το άνοιγμα του λαιμού και το κάτω μέρος των μανικιών με μία σειρά χαμηλών πόντων και δύο σειρές πόντους-τριαντάφυλλο. Εκτελείτε ύστερα ολόγυρα στη ζακέτα και στο κάτω μέρος των μανικιών, μία σειρά πόντο-καρβίδα.

Πολύ όμορφη και πρωτότυπη πλέξι, με κάθετα μοτίβα, που σχηματίζονται από σειρές φύλλων.

22 ΠΛΕΞΙ ΜΕ ΒΕΝΤΑΛΙΕΣ

Πάνω σε μία αλυσίδα, μακρεια όσο χρειάζεται, επιστρέφετε στην έβδομη θηλιά, μετρώντας πίσω από το βελονάκι με έναν πόντο ψηλό, ύστερα δουλεύετε τρεις σειρές αλυσίδα και πλέκετε έναν πόντο ψηλό στην ίδια θηλιά που πλέξατε και τον προηγούμενο (*). Πηδάτε τρεις βασικές θηλιές και πλέκετε έναν πόντο ψηλό, τρεις θηλιές αλυσίδα, έναν πόντο ψηλό στην επόμενη θηλιά. Επαναλαμβάνετε από (*) μέχρι το τέλος της σειράς. Γυρίζετε.

Δεύτερη σειρά: Στόν πρώτο από κάτω χώρο εργάζεστε (*) Ξεση ψηλούς πόντους, στον δεύτερο έναν πόντο ψηλό, τρεις θηλιές αλυσίδα, έναν πόντο ψηλό, στον τρίτο επαναλαμβάνετε από (*) για όλη τη σειρά. Γυρίζετε.

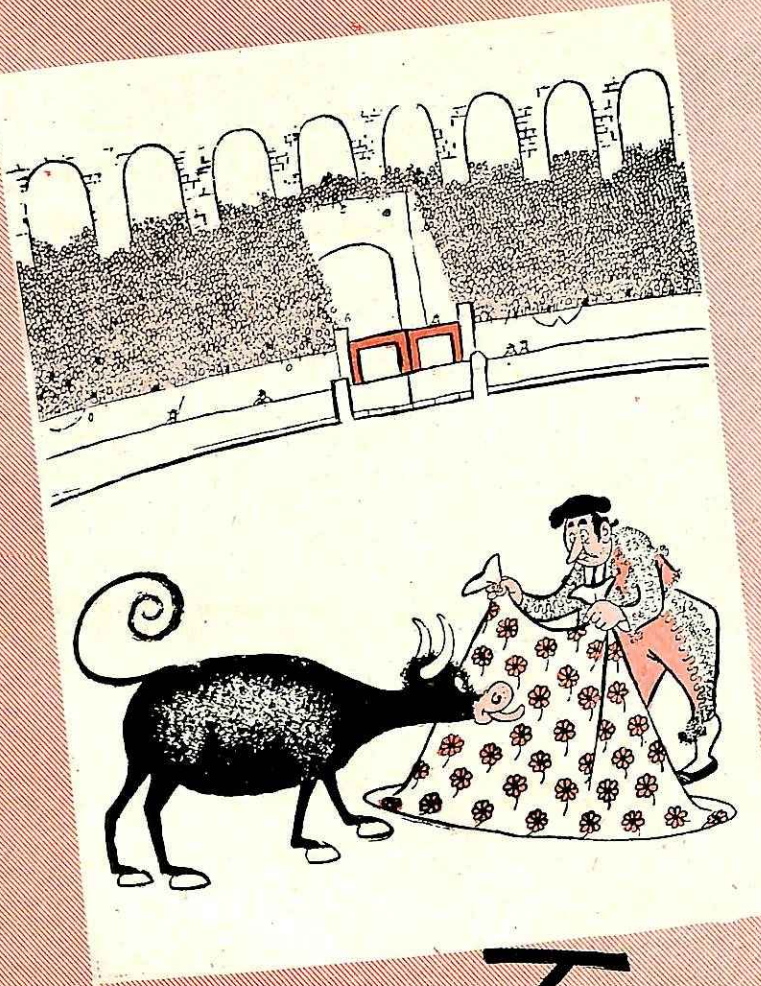
Τρίτη σειρά: Όπως ή πρώτη, δηλαδή ένας πόντος ψηλός, μια θηλιά αλυσίδα, ένας πόντος ψηλός, δύο πόντοι από κάτω χώρους, ένας πόντος ψηλός, τρεις θηλιές αλυσίδα, ένας πόντος ψηλός στο κέντρο των Ξεση ψηλών πόντων της προηγούμενης σειράς. Ξαναρχίζεται από τη δεύτερη σειρά.

νετε το γύρο με τέσσερις χαμηλούς πόντους. Κλείνετε και στερεώνετε τον κύκλο με έναν πόντο πολύ χαμηλό στον πρώτο χαμηλό πόντο.

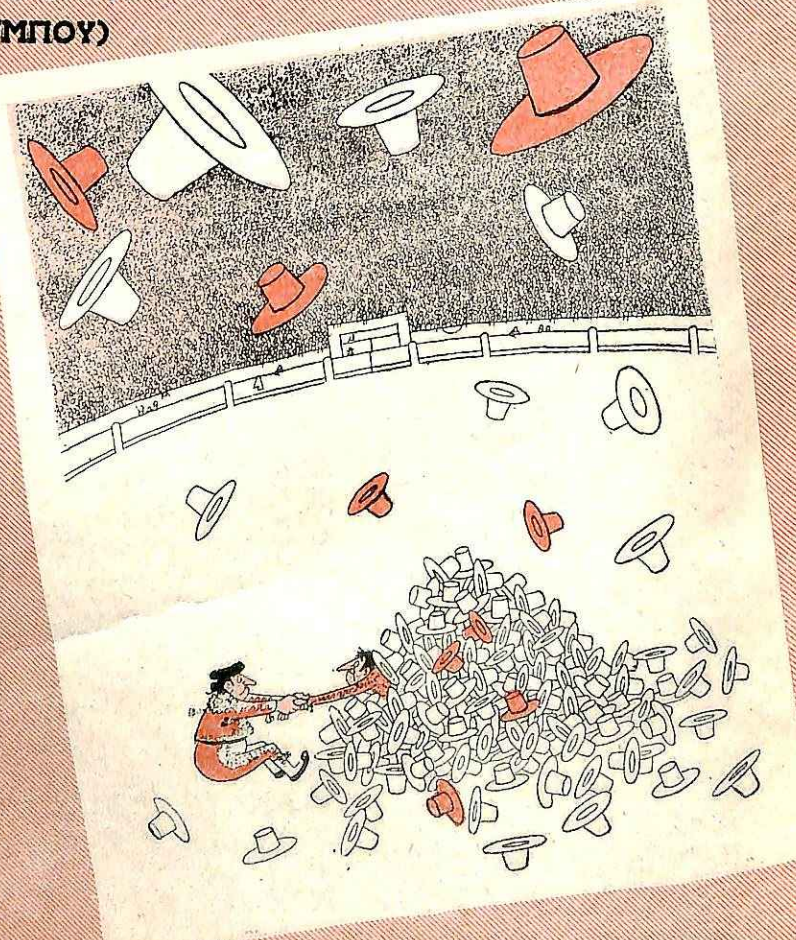
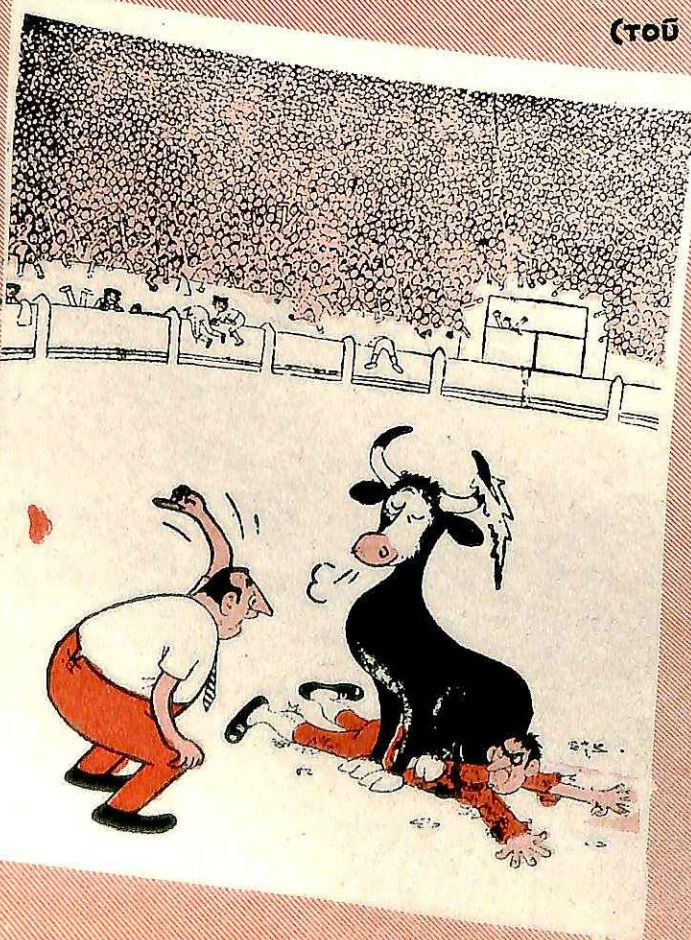
Δεύτερη σειρά: Δέκα θηλιές αλυσίδα. Βάζετε το βελονάκι στο κέντρο του δεύτερου πικό και εκτελείτε ένα χαμηλό πόντο. Επαναλαμβάνετε σε όλο το γύρο σχηματίζοντας τέσσερις ανώδεις.

Τρίτη σειρά: Στην πρώτη αλυσίδα δουλεύετε τέσσερις πόντους χαμηλούς, τέσσερις θηλιές αλυσίδα (πικό), τρεις πόντους χαμηλούς, ένα πικό, τρεις πόντους χαμηλούς, ένα πικό, τέσσερις πόντους χαμηλούς. Έτσι γεμίζεται η πρώτη ανώδης. Εργάζεστε τον ίδιο αριθμό σε χαμηλούς πόντους και πικό στις άλλες τρεις ανώδεις. Η ένωση των αστερίσκων γίνεται με το βελονάκι, ενώνοντας τόσο οριζόντια όσο και κάθετα τα δύο πικό μιας ανώδης με τα αντίστοιχα δύο πικό της άλλης. Για να ενώσετε, πλέκετε δύο θηλιές αλυσίδα, περνάτε το νήμα στο πικό που έχει ήδη γίνει, εργάζεστε άλλες δύο θηλιές αλυσίδα και έτσι ενώνονται τα δύο

Ταυρομαχίες

Ιστορίες χωρίς λόγια
(του ΝΤΥΜΠΟΥ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

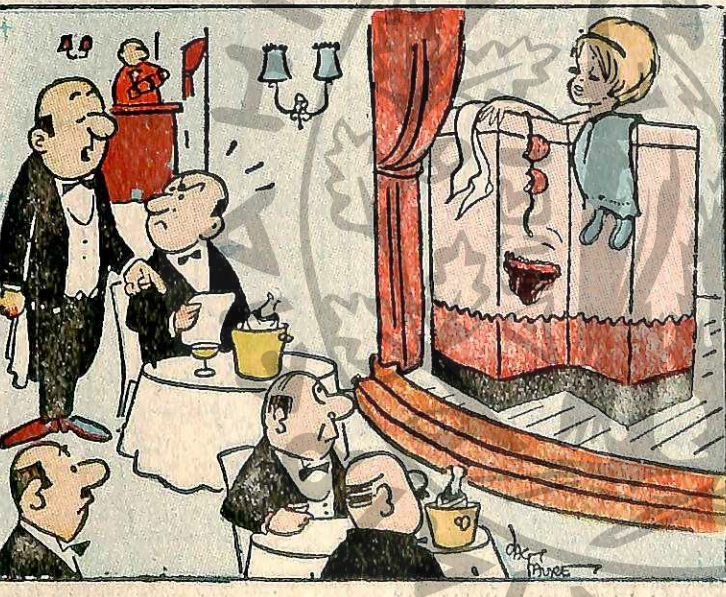
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Έλενα δηλώνει στη μητέρα της πως μάλασε με το Φάκτερ, γιατί αποδείχθηκε παλιάνθρωπος. "Υστερα φεύγει. Η Μαρκέλλα μιλάει στο Φάκτερ με δριμύτατη γλώσσα, κι' εκείνος προσπαθεί να δικαιολογήσει και της εξομολογείται τον έρωτά του, που εκείνη τον αποκρούει με αγανάκτηση. Ο Πομπέο έχει καταφύγει σ' ένα μοναστήρι των Πυρηνίων, γιατί καταλαβαίνει πως μόνο η αυστηρή μοναχική ζωή θα του επιτρέψει να εξιλεωθεί και να ξεχάσει. Ο αδελφός του πηγαίνει και τον βρίσκει εκεί, αλλά δεν κατορθώνει να τον μεταπειλήσει. Η Κάτε έχει αρχίσει να μετανοή για ό,τι έκανε. Κι' όταν ο Φάκτερ της δηλώνει πως θα κλείσει σε οικοτροφείο το μικρό Φράντς, αρχίζει να σκέπτεται να πάρει το παιδί της και να φύγει. Μια μέρα στον περίπατο, συναντάει την παλιά της γνώριμη Μαίρη, που της λέει ότι υπηρετεί μια κυρία που έχει το χάρισμα να μαγειρεύει το παρελθόν και το μέλλον. Ενώ κουβεντιάζουν οι δύο τους, ο Φράντς απομακρύνεται, παίζοντας. Και, όταν τον αναζητή η στέρα ή Κάτε, έχει χαθεί. Τον απήγαγαν η Έμμα κι' η Γιοχάννα. Η Μαίρη προτείνει τότε στην Κάτε να πάει στην κυρία της, για ν' ανακαλύψει τι έγινε το παιδί. Η Γιοχάννα εξηγεί στο Φράντς πως είναι η μητέρα του.

16ον Δέν επρόκειτο να πάνε μακριά με τ' αυτοκίνητο. Η Γιοχάννα δεν είχε ξαναγυρίσει στο παλατάκι, που της είχε αγοράσει ο Πομπέο, γιατί φοβόταν μη την ανακαλύψουν. Είχε εγκατασταθεί προσωρινά σ' ένα ήσυχο σπιτάκι, σ' ένα δρόμο απόκεντρο. Όταν φτάσανε εκεί, άφησε ελεύθερο το Φράντς και είπε στην Έμμα: φιλώντας της το χέρι μ' ευγνωμοσύνη: — Σε σένα χρωστάω αυτή την υπεράσπιση χαρά! Φράντς, παιδί μου, φίλησέ της και σ' το χέρι και πές της πως η ζωή μας ολοκληρώθηκε με τη φτάση για να της ξεπληρώσουμε το χρέος μας. — Δέ θέλω να λες αυτά τα πράγματα! διαμαρτυρήθηκε η Έμμα. Υπήρχε και μια δόσι ευγνωμοσύνης σ' αυτό που έκανα, γιατί ήθελα να τιμωρήσω τον άνθρωπο, που έβλαψε, όχι μόνο εμένα, αλλά και μένα. Την αγκάλιασε κι' ένωσε τα δάκρυά της με τα δικά της. — Κι' η Κάτε, είπε ξαφνικά το παιδί. Δέ θάρη μαζί μας κι' αυτή;... Δέ θέλω να την αφήσω. Ήταν πολύ καλή μαζί μου, την αγαπάω. — Τον κύριο Φάκτερ, τον αγαπάς; — Όχι, γιατί έκανε την Κάτε να κλάει και είπε πως θα με κλείσει στο σχολείο. — Δέ θα πάς στο σχολείο; κι' η Κάτε θα μείνει μαζί μας, του υποσχέθηκε η Γιοχάννα. Είσαι ευχαριστισμένος; — Πολύ ευχαριστισμένος! Η Γιοχάννα έβαλε το μικρό να καθήσει σ' ένα ντιβάνι και γσπα-

— Η Γιοχάννα μπήκε στο σαλόνι. Μόλις την είδε, η Κάτε βόγγησε: — Κυρία, κυρία, αν δέ βρώ το παιδί, θα τρελασθώ! — Θα σάς βοηθήσω να το βρήτε, απάντησε η Γιοχάννα, αν μου όρκισσθε πως είναι αληθινά δικό σας ή το αφεντικού σας. — Η Κάτε έγινε κατάχλωμη. — Ναί... είναι το αφεντικού μου... τραύλισε, τρέμοντας. — Θα δούμε τώρα. Καθίστε εκεί, απέναντί μου. Δώστε μου τα χέρια σας και κυττάτε με καλά στα μάτια. Αν δέ με ύπακούσετε, δέ θα ξαναβρήτε ποτέ πια το παιδί. — Ξέρετε, λοιπόν, που είναι; — Δέν ξέρω τίποτε ακόμα, μα θα το μάθω. Κυττάτε με! είπε. — Η Κάτε ύπακούσε. Η Γιοχάννα κάρφωσε το βλέμμα της στο δικό της και πήρε έκφραση αυστηρή. — Επειτα από λίγο, πρόφερε, σαν εμπνευσμένη: — Όσο πιο πολύ σε κυττάω, τόσο βλέπω σε σένα ένα πλάσμα αδύνατο, ανίκανο να αντιστεθ, που το υποτάξαμε πάντα στη θέλησή τους οι κακοί άνθρωποι. Στά μικρά σας χρόνια, ήσαστε θύμα της μεγαλύτερης αδελφής σας, που ήταν εγωίστρια και σάς βασάνιζε με χίλιους τρόπους. Την ύπακούσατε, πειθάνια, σαν αρνάκι. — Η Κάτε κυττάζε τη Γιοχάννα, κατάπληκτη και τρομαγμένη. — Ήταν αλήθεια, λοιπόν, πως αυτή η όμορφη κυρία διάβαζε μέσα στην καρδιά και στη σκέψι των ανθρώπων;... — Έ, τότε θα μαντεύει και τα βάσανά της, τις πίκρες της, τις τύψεις της. Καλύτερα έτσι! — Όταν παντρευθήκατε, συνέχισε η Γιοχάννα, πέσατε στα χέρια ενός κτήνους, που σάς έδενε απάνθρωπα. Όταν γίνετε μητέρα, χάσατε το παιδί σας. Και τότε η καρδιά σας, διψασμένη γι' αγάπη, άφωσώθηκε σ' ένα άλλο παιδάκι, εγκαταλελειμμένο. Τό δώσατε, μαζί με το γάλα σας, όλη την ψυχή σας. Θα χύνετε προθύμα όλο σας το αίμα γι' αυτό... Κι' όμως το πουλήσατε, πληρώνοντας έτσι στην καρδιά δυο μητέρες: μια πεθαμένη και μια ζωντανή. Νικημένη πιά: η Κάτε φώναζε: — Είν' αλήθεια, κυρία, αλήθεια! Μα αφού μπορείτε να διαβάσετε έτσι καλά μέσα στην καρδιά μου, θα ξέρετε ποτέ υπήρξα θύμα των άλλων! Θα σάς έχω διηγήθ η Μαίρη ένα μέρος της ιστορίας μου, που συνδέεται με τη δική της... — Ναί. Πέστε μου τώρα εσείς τα υπόλοιπα. Μα μη μου κρύψετε τίποτα, γιατί τότε δέ θα ξαναβρήτε το παιδί. — Ό, κυρία, ναίμαι πάντα καταραμένη και να μην ιδώ ποτέ το Φράντς, αν σάς πώ εστω κι' ένα ψέμα! Ήταν αποφασισμένη η Κάτε να μην κρύβη τίποτα. Ένωθε τόσο ανάγκη να ανακουφισθ! Αφού είχε τέτοια δύναμι η δύμορφη εκείνη κυρία, όχι μόνο θα τη βοηθούσε να ξαναβρή το Φράντς, αλλά και θα την υπερασπίζε εναντίον του Φάκτερ! Το πρόσωπό της είχε φωτισθ. Η Γιοχάννα, που την κυττάζε, κατάλαβε την αίτια αυτής της αλλαγής της και χαμογέλασε. — Μιλήστε, της είπε γλυκά. — Κι' η Κάτε μίλησε, μίλησε πολλή ώρα. Διηγήθηκε όλη την ιστορία, τους πόνους και τις τύψεις της... Στο τέλος, η Γιοχάννα της είπε: — Μάθετε, λοιπόν, ότι ο Φράντς βρίσκεται τώρα κοντά στην αληθινή μητέρα του, που τον αναζητούσε τόσον καιρό. Η δύστυχη αυτή μητέρα δέν τόδελε, που εγκατέλειψε άλλοτε το παιδί της. Την είχε εξαγοράσει η φτώχεια, η μιζέρια. Μα δέν είχε πάρει ποτέ να το σκεπτεται, και λαχταρούσε να το ξαναβρεί κοντά της. Όταν όμως το γύρεψε, της είπαν πως είχε πεθάνει. — Δέν το πίστεψε. Ένωθε μέσα στην καρδιά της πως έζησε ο γιος της... κι' όρκισσθε να τον ξαναβρή. Και πραγματικά, τον βρήκε, με τη βοήθεια μιας αναπημένης της φίλης. — Η Κάτε έτρεψε. — Μα είσαστε σίγουρη, ότι δέ γελάσθηκε, τραύλισε. Πως μπορεί ν' αποδείξη, ότι είναι δικός της ο Φράντς; — Στο λαιμό του ήταν κρεμασμένο μισό ελβετικό νόμισμα. Δέν είν' έτσι;... Νά, λοιπόν, το άλλο μισό! — Κι' η Γιοχάννα το έβγαλε απ' τον κόρτο της. — Η Κάτε την κυττάζε μια στιγμή με γουρλωμένα μάτια. — Επειτα φάνηκε πως ένα ξαφνικό φως έλαμψε μέσα στο μυαλό της. — Έσείς... εσείς είσαστε η μη-

— Μη διαμαρτυρήσετε, κύριε. Το πρόγραμμα λέει καθαρά: «Στρίψ της στο γιαυτό»!...

τέρα του Φράντς! φώναξε, πέφτοντας γονατιστή. Συγγνώμη, κυρία, συγγνώμη! Έπεσα σ' ένα βαρύ σφάλμα... Μά, σάς τ' ορκίζομαι, το έκανα για το παιδί σας... για να γίνει ευτυχισμένο! Μη μου το πάρετε τώρα. Αφίστε με να μείνω κοντά του... και θα είμαι πάντα σκλάβος σας, σ' όλη μου τη ζωή!

Η Γιοχάννα την κίταζε, βολιά συγκινημένη. Τη σήκωσε, την έσφιξε στο στήθος της, τη φίλησε.

Σε συγχωρώ για όλα της είπε, γιατί αγαπάς το παιδί μου. Δε θα φύγεις πια από κοντά μου. Θα είσαι σά δεύτερη μητέρα για το Φράντς μου. Και θα σ' αγαπάμε τόσο, που θα σε κάνουμε να ξεχάσεις όσα τραθήρες!

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΝ

A'.

Ο κόμης Λεοπόλδος Βιάλε είχε πεθάνει, συγχωρώντας την Έλενα.

Όταν διαλύθηκαν όλες οι αυταπάτες της, η κόμισσα Βιάλε γύρισε στο σπίτι της, πήγε στην κρύα του πεδερου της, του τα ώμελόντες όλα και του ώρκισθηκε πως τώρα πια μισούσε το Φάκτερ.

Ο γέρος κόμης, που ήξερε τις ανθρώπινες αδυναμίες, την άφησε να ξεθυμάνη. Έπειτα της μίλησε με πατρική στοργή. Την έβαλε να του υποσχεθεί πως δε θα ξαναπέφτε ποτέ σε τέτοιο σφάλμα. Και τη συχώρεσε γενναίως.

Η κόμισσα έκλαψε πολύ κι' ανακουφίστηκε με τα δάκρυα. Όταν γύρισε η Μαρκέλλα, τη βοήθησε στην κόμισσα της, με τη Λετίτσια κοιμισμένη πάνω στα γονατά της. Θα ήθελε να τη μολώσσει, αλλά, σ' αυτό το θέμα, δε βρήκε πια το θάρρος. Κάθισε κοντά της και ψιθύρισε:

Είχαμε εμπιστευθεί πάρα πολύ αυτό τον άνθρωπο...

Μη μου τον αναφέρεις πιά! την παρακάλεσε η κόρη της. Δε θέλω να ξανακούσω τ' όνομά του. Δεν καταλαβαίνεις τι φρικη μου προκαλεί!

Και, πραγματικά, τα χείλη τους δεν προέφεραν πια ποτέ το όνομα του Φάκτερ.

Μετά το θάνατο του πεδερου της, η Έλενα έπεσε στην άγκαλιά του Αδόλφου, κλαίγοντας, και του είπε, σιγανά:

Σε παρακαλώ, άς φύγουμε

απ' το Τουρίνο, άς ξαναγυρίσουμε στον πυργό μας. Δε μπορώ πια να βλέπω κανένα, έπειτα απ' το θάνατο του καμένου του πέδερου σου.

Ο άντρας της, ευγνώμωνώντας την γι' αυτά τα ευγενικά της αισθήματα, της έδωσε την υποσχεσι που του ζητούσε.

Ένα απόγεμα, ενώ η Έλενα βρισκόταν στην κρύα της, η καμαριέρα την ειδοποίησε πως ήθελε να της μιλήσει ο Φάκτερ.

Ο κύριος Φάκτερ;... πρόφερε η Έλενα με βραχνή φωνή. Πές του πως δε δεχόμαι!

Του το είπα, κυρία κόμισσα. Μα επιμένει. Κοντεύει να βάλει τα κλάματα... Λέει πως πρόκειται για κάτι σοβαρότατο... για το παιδί, που του κλέψανε.

Η Έλενα ανασκίρτησε.

Καλά, άς περάσει στο σαλόνι, είπε.

Ήταν αναστατωμένη, στη σκέψη πως θα ξαναβλέπε αυτό τον άνθρωπο... Ώστόσο, προχώρησε αποφασιστικά προς το σαλόνι.

Ο Γερμανός την περιέμενε, όρθιος. Αν τον κίταξε η Έλενα, θα έβλεπε ένα απέραντο πόνο μέσα στα μάτια του. Μα εκείνη δεν τον κίταζε καθόλου.

Ζήτησε να με δίητε, κύριε, πρόφερε. Πέστε μου, λοιπόν, τί θέλετε από μένα;

Ήρθα να σάς ρωτήσω μήπως είδατε το γιού μου.

Η φωνή του Φάκτερ έτρεψε, τόσο, που έκανε εντύπωση στην κόμισσα.

Το γιού σας; Δεν τον ξαναβρήκατε ακόμα;... Είχα μάθει, έδω κι' ένα μήνα, πως χάθηκε απ' το σπίτι σας, μαζί με τη γκουβερνάντα του...

Ναί... και δεν ξαναγύρισε πιά! Έψαξα παντού, κατέφυγα στην αστυνομία... Τίποτα, τίποτα! Μου φαίνεται πως θα τρελάσω!

Η Έλενα μισόκλεισε τα μάτια της κι' έσμιξε τα χείλη της, για να μη δείξει τη συγκίνησή της.

Καθίστε, είπε, και εξηγήστε μου τί συνέβη.

Ο Φάκτερ έπεσε σε μια πολυθρόνα, τασκισμένος.

Είχα πη στην Κάπε πως σκόπευα να βάλω το Φράντς σε σωτηρικό σ' ένα σχολείο, μυρμυρίσει. Από τότε, λοιπόν, χάθηκε, μαζί με το παιδί! Του κάκου τους γύρεψα παντού... Κι' ό-

μως δε μπορεί να φύγανε μακριά απ' το Τουρίνο, γιατί η Κάπε δεν είχε πάρει μαζί της τα λεφτά της.

Έχετε έχθρους, κύριε Φάκτερ, και προπάντων έχθρες, είπε η Έλενα. Κάποια απ' αυτές, θα είχε συμφέρον να κρύψει το παιδί. Κι' η Κάπε δεν έφερε αντίρρηση, έπειτα απ' την απειλή σας πως θα το κλείνατε στο σχολείο.

Τα μάγουλα του Γερμανού κοκκίνισαν για μια στιγμή.

Είσατε και σείς μια από τις έχθρες μου, μα δε σάς θεωρώ ικανή να μου κλέψετε το παιδί μου.

Γιατί, λοιπόν, ήρθατε να το γυρέψετε εδώ;

Ήρθα να σάς ρωτήσω μήπως το είδατε, απάντησε ο Φάκτερ με ταραχή. Ήταν η τελευταία ελπίδα μου, αφού πήγαν χαμένες όλες μου οι άλλες προσπάθειες.

Μα άκουσα να λένε πως ο Φράντς δεν είναι γιού σας. Γιατί ενδιαφέρεστε τόσο να τον ξαναβρείτε;

Ο Φάκτερ έσκυψε το κεφάλι του.

Είσατε σκληρή, Έλενα, είπε. Όσο κακό κι' αν σας έχω κάνει, δεν πιστεύω πως αξίζα αυτό την τελευταία προσβολή από σας... Για να μιλάτε έτσι, θα πώς ξαναβρίδατε την Έμμα, αυτήν που με μισεί θανάσιμα... Για το Θεό, Έλενα, πέστε μου αν έχετε πού βρισκαίται η φίλη σας! Μη μου στερήσετε το μέσον ν' αποκαστήσω τη χαμένη τιμή μου!

Της είχε απλώσει τα χέρια του ίκετευτικά.

Μήπως κι' εγώ δεν έχασα τη δική μου τιμή εξ αιτίας σας; απάντησε η Έλενα, βάζοντας σ' αυτή τη φορά όλες τις τύψεις, που τη βασανίζανε.

Την άλλη στιγμή όμως, ξεγαλε μια κραυγή τρόμου. Είχε παρουσιασθή στη μεσοπόρτα τες διπλανής κάμαρας ο άντρας της! Σίγουρα, είχε ακούσει την τελευταία φράση της.

Αδόλφε!... φώναξε η Έλενα, ξετρελασμένη.

Κύριε κόμη, ήρθα εδώ για να ζητήσω το παιδί μου, εξήγησε ο Φάκτερ.

Ο Αδόλφος στράφηκε στη γυναίκα του.

Πήγαινε στην κρύα σου, της είπε αυστηρά. Και περίμενε-

με εκεί. Έχω να μιλήσω με τον κύριο.

Αδόλφε, σ' εξορκίζω... άφωσέ με να σου εξηγήσω...

Αργότερα, θα μου τα εξηγήσεις όλα. Πήγαινε τώρα!

Η Έλενα βγήκε απ' το σαλόνι, έτρεξε στην κρύα της κι' έπεσε σ' ένα ντιβάνι.

Γιατί να ξαναδεχτή στο σπίτι της εκείνο τον άνθρωπο; Τώρα πλήρωνε ακριβά για τα περασμένα σφάλματά της! Οι συνέπειες θα ήταν τρομερές!

Πέρασε μισή ώρα φοιχτής αγωνίας. Τέλος, άκουσε στο διπλανό δωμάτιο τα βήματα του συζύγου της, και ανατρίχιασε από τρόμο.

Ο Αδόλφος μπήκε, πήγε κοντά της και της είπε αργά:

Πάρε αυτό το γράμμα και δίδασκε δυνατά το περιεχόμενό του!

Της έδωσε ένα χαρτί. Εκείνη το πήρε μηχανικά.

Δε μπορώ... τράυλισε. Δε μπορώ!

Ο Αδόλφος χαμογέλασε με πικρία.

Α, δε μπορείς; Λοιπόν, θα σου το διαβάσω εγώ. Άκουσε!

Κι' άρχισε να διαβάει σιγά-σιγά, τονίζοντας τις λέξεις μία-μία:

Κύριε κόμη. Με συγχωρείτε, που έφυγα απ' το σπίτι σας χωρίς να σάς αποχαιρετήσω. Μα δεν άντεχα πια να βλέπω να σάς αποτούν έτσι αδιάντροπα!

Δεν αναγνώρισα στη γυναίκα σας την ωραιότερη κυρία, που είχε έπισκεφθή εκείνο τον έτοιμο-θάνατο κοιμητή, γιατί απλούστατα δεν ήταν αυτή, αλλά η μητέρα της, που είχε έρθει στη θέση της κόρης της.

Αλλά η φιλενάδα του Άμεντέο Τζόρτζι ήταν άλληνη η κόμισσα Έλενα Βιάλε. Παίρνοντας δε θάρρος απ' την ατιμωρησία της για το πρώτο σφάλμα της, χωρίς στην έπείγουσα της μητέρας της και την καλωσύνη της δεσποινίδος Έμμας, που βούλησε τη φίλη της, συνδέθηκε τώρα με τον κύριο Γουσταύο Φάκτερ.

Τους έπιασα εγώ η ίδια. Κι' η κυρία Τέρνι θέλησε κι' αυτή τη φορά να με πληρώσει για να σωπάσω. Αλλά δε μου το επιτρέπουν πια οι τύψεις, κι' επειδή δεγ είναι δίκαιο να επιβραβεύεται η

απάτη, αποφάσισα να σάς τα φανερώσω όλα.

Αν λέω ψέματα, άς με τιμωρήσει ο Θεός.

Κατερίνσ.

Όσο διάβαζε ο άντρας της το γράμμα, η κόμισσα δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση. Ύστερα, έβρισε αμίλητη.

Η σιωπή της αυτή ίσοδυναμούσε με δυσλογία.

Αναγνωρίζεις πως λέει την αλήθεια το γράμμα; τη ρώτησε ο Αδόλφος.

Η Έλενα δε σκέφθηκε να τη ψέμα, ένωσε την ανάγκη να φωνάξει το σφάλμα της. Και, πραγματικά, τα ώμελόντες όλα.

Διηγήθηκε στον άντρα της τις δοκιμασίες, που είχε περάσει, εξ αιτίας ενός αδούου είδωλλίου, που του είχε κρύψει η μητέρα της χωρίς λόγο. Του είπε πως το είδωλλιο εκείνο έγινε αίτια να πέση άργότερα σ' ένα αληθινό σφάλμα, για το οποίο ένωσε πως ήταν άσυνχωρήτα ένοχη.

Σας ορκίζομαι πως μου φέρνει φρικη αυτός ο άνθρωπος, πρόσθεσε. Με ξεγέλασε, με την απάτη και την προδοσία. Είναι ένα τέρας! Θα ήξερα να τον δω νεκρό.

Φάνουν πια τα ψέματά!

Ουδ' άρα ο Αδόλφος. Έγινες φιλενάδα του γιατί το θέλησε, και τίποτα δε σε δικαιολογεί... Μα άκουσε με καλά, Έλενα. Πριν από μερικά χρόνια, θα σε σκότωνω, έπειτα από την ανακάλυψη, που έκανα σήμερα. Τώρα όμως δε μπορώ πια! Η κόρη μου είναι κα' ηλικία, που έχει άρχισει να καταλαβαίνει. Ο θάνατός σου θα αναστατώνει την άδωα ψυχούλα της. Θα ζητούσε να μάθι άργότερα γιατί σε σκότωσα, κι' η τραγική αλήθεια θα φαρμάκωνε όλη της τη ζωή.

Δεν πρέπει να μάθι τίποτα. Γι' αυτό, θα φύγεις αύριο για τον πυργό μας, μαζί με τη Λετίτσια. Έγώ θα μείνω εδώ, γιατί έχω να κανονίσω ένα χρέος με το φίλο σου...

Αδόλφε, για το Θεό!... σκότωσέ με... αλλά μη διακινδυνεύεις τη ζωή σου. Είναι πολύ πιο πολύτιμη απ' τη δική μου, για την κόρη μας! Αν το θέλησω, θα σκοτωθώ, θ' αυτοκτονήσω...

Ο κόμης χαμογέλασε με περιφρόνηση.

Φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολυ μήπως σκοτώσω το φίλο σου; πρόσθεσε.

Έσένα μονάχα σκέπτομαι, Αδόλφε! Για σένα φοβάμαι.

Να λείπουν οι κομωδίες! Σου το ξαναλέω, θα μονομαχήσω με το Φάκτερ, κι' αν ο Θεός είναι δίκαιος, θα τον σκοτώσω. Καείς δε θα μάθι την αιτία της μονομαχίας σου. Μονάχα έσύ θα την ξέρεις... για να υποφέρεις πάντα από τύψεις! Αν τον σκοτώσω, θάρθω να μείνω μαζί σου στον πυργό μας, αλλά η συμβίωσή μας θα είναι μονάχα φαινομενική, για τα μάτια του κόσμου. Αν σκοτωθώ, θα βρης τις τελευταίες μου θελήσεις σε μια διαθήκη, που θ' άφισω στα χέρια ενός συμβολαιογράφου.

Κι' ο Αδόλφος έκανε να φύγ.

Η Έλενα ώρμησε και στάθηκε μπροστά του.

Οχι!... τράυλισε. Μη μ' άφισες έτσι, σ' εξορκίζω! Αν ήξερες πόσο υποφέρω!

Πραγματικά, αυτή τη στιγμή, καταλάβαινε όλο το κακό, που είχε κάνει, με την επιτολαιότητα της.

Μα ο άντρας της την παραμέρισε με μια άπρόσμενη χειρονομία, και βγήκε απ' το δωμάτιο.

B'.

Όταν ο Γερμανός είχε μείνει μόνος με τον κόμητα, εκείνος του είπε:

Έσείς, λοιπόν, είσατε ο τρυφερός φίλος της γυναίκας μου; Ο Φάκτερ κοκκίνισε έλαφρά.

Σας ορκίζομαι, κύριε, πως κάνετε λάθος! διαμνηστέθηκε.

Είχα έρξει για να εξορκίσω την κόμισσα να μου πη που βρισκόταν η φίλη της Έμμα, η μόνη, που είχε λόγους να κλέψη το παιδί μου.

Να λείπουν τα ψέματά! τον διέκοψε ο Αδόλφος, αναστηλώνοντας τους ώμους του. Τα ξέρω όλα... και θα σάς σκοτώσω! Αλλά δεν πρέπει να μάθι ο κόσμος τον αληθινό λόγο της μονομαχίας μας. Θα πούμε, λοιπόν, πως ήρθατε εδώ γυρεύοντας το παιδί σας, γιατί επιμένετε με πείσμα πως σας το είχε άπαξει η δεσποινίς Έμμα. Μεταχειρισθήκατε ύβριστικές φράσεις εναντίον της, κι' εγώ, για να υπερσπίσω τη φίλη της γυναίκας μου, σας έληψα το λόγο και σας κάλεσα σε μονομαχία.

Φύγετε τώρα. Θα ξαναϊδωθώ με την ήμερα, που θα μονομαχήσουμε.

Ο Φάκτερ βγήκε βιαστικά απ' το σαλόνι. Ήταν σάν τρελλός.

Στην πραγματικότητα, δεν είχε στενοχωρηθί πολύ για την έξαρσιν του Φράντς και της Έ-

δερνόντας του. Σκέφθηκε πως η Κάπε δε είχε πάει στην αδελφή της και πως θα τούγραφε από κει, στέλνοντάς του ειδήσεις για το Φράντς.

Τι είχε να φοβηθί, άλλωστε; Δεν είχε πάρει πάντα όλα του τα μέτρα;

Είχε αναφέρει μάλιστα και στην αστυνομία αυτή την εξαφάνισι, παίζοντας επίδεξια το ρόλο του απελπισμένου πατέρα.

Εκείνη τη μέρα, γυρίζοντας στο μέγαρό του, αντί ν' ανεβή στο διαμέρισμά του, πέρασε στα γραφεία της Τραπεζής. Ένας απ' τους υπαλλήλους του άναγγελλε:

Σας περιμένει στο γραφείο σας ο κύριος Τζόρτζι, έδω και μια ώρα.

Πήγαίνα άμέσως.

Ο Τζόρτζι ήταν αστυνομικός, έμπντος και δραστηριώτατος τύπος. Οι τιμιοι άνθρωποι τον συμπαθούσαν κι' οι κακοποιοί τον τρέμανε.

Χαίρετσε το Γερμανό, με το χαμόγελο στα χείλη, και του άναγγελλε άμέσως:

Βρέθηκε ο μικρός. Μένει, μαζί με τη γκουβερνάντα του, στο σπίτι μιας νέας γυναίκας, που ήταν πέρσι η έπίσημη φιλενάδα του τραπεζίτη Πομπέο Τέρνι κι' έπειτα δική σας.

Ο Φάκτερ έκανε μια κίνηση έκπληξης.

Τη Φλορέστα ένωσείτε; Άκριβός.

Ξαναγύρισε, λοιπόν, στο Τουρίνο; Και είναι μόνη;

Δεν ξέρω. Έγώ έσπευσα να σας φέρω αυτή την είδησι και να σας ρωτήσω πως θέλετε να ενεργήσουμε. Να πάω εγώ ο ίδιος στο σπίτι της, με μερικούς αστυνομικούς, και να την αναγκάσω να σας έπιστρέψι το παιδί;

Οχι, όχι! διέκοψε ζωηρά ο Φάκτερ. Προτιμώ να πάω μόνος μου. Θα μεταχειρισθώ τη βοήθεια σας, μόνον αν μου άρνηθι.

Χαμογέλασε και πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τη φωνή του:

Τώρα καταλαβαίνω γιατί πήρε για όμηρο το παιδί μου. Ελπίζω να κερδίσει έτσι τον πατέρα...

Είχα κάποτε ένα κορίτσι γι' αυτήν. Δυστυχώς, εκείνη μ' έρωτεύθηκε στα σοβαρά κι' άπαίτησε να την παντρευθώ.

Ο αστυνομικός χαμογέλασε κι' αυτός.

Παράξενη άπαίτησι από μια τέτοια γυναίκα! μουρμούρισε. Και πολύ άσχημος ο τρόπος, που διάλεξε για να σας ξανακερδίσι! Θ' άξίζει στ' αλήθεια ένα αστυνόμο μάθημα.

Ναί, θα τ' άξιζε. Δε θέλω όμως σκανδαλά... Μου δίνετε, παρακαλώ, τη διεύθυνσί της;

Πάρτε την.

Κι' ο αστυνόμος έδωσε στο Φάκτερ ένα σημείωμα, με όλες τις λεπτομέρειες. Έπειτα τον χαίρετσε κι' έφυγε.

Τα μάτια του Γερμανού άστράψανε τότε.

Σίγουρα, θα είναι μαζί της κι' η Έμμα, ψιθύρισε. Αυτή φταίει για όλα! Θάχθι να κάνη μαζί μου!

Κι' έγραψε άμέσως στον Αδόλφο:

Κύριε κόμη. Βρήκα τα ίχνη του παιδιού μου. Σήμερα η αύριο, έλπίζω να το πάρω πίσω.

Σας ζητώ, λοιπόν, μια άναβολή της μονομαχίας μας για τρεις ήμερες. Είσατε πατέρας, θα με καταλάβετε και δε θα μου άνηθι, άλτστε αυτή τη χάρη. Δεν πρόκειται, άλλωστε, να μονομαχήσουμε στ' ύστερα, αλλά μέχρι θανάτου, και οφείλουμε έπομένως κι' οι δυο να σκεφθούμε το μέλλον των παιδιών μας.

Περιμένα τους μιστρές σας το άπόγεμα του Σαββάτου.

Γουσταύος Φάκτερ.

Έβαλε το γράμμα σ' ένα φακέλλο, έγραψε πάνω τη διεύθυνσι του κόμης Βιάλε και τού ειπε στον προορισμό του μ' ένα ύπνρεπθ.

Ύστερα έγραψε ένα δεύτερο: «Κυρία. Αν αγαπάτε πάντα την κόρη σας, τρέξτε άμέσως κοντά της. Έχει άπόλυτη ανάγκη απ' τη βοήθειά σας. Ο κόμης Αδόλφος μάς έπιασε μαζί. Μα σας ορκίζομαι πως είχα πάει στο σπίτι της για να τη ρωτήσω αν ήξερε πού βρισκόταν ο γιός μου.

Κάποιος πρέπει να τα είχε αναγγείλει όλα στον κόμητα. Θα μονομαχήσουμε τώρα μέχρι θανάτου. Πιστεύω άστόσο πως ο αστυνόμος αυτός σίγουρα δεν πρόκειται να διακινδυνεύη τη ζωή του για τη γυναίκα του, αλλά για να υπερασπίσι την ύπόληψι της δεσποινίδος Έμμας, που την έρεει πολύ καλά. Θά σας εξηγήσω αυτό το αίτημα, αν υοβ παρανοήσετε μια τελευταία συνομιλία, Γουσταύος Φάκτερ.

Σ' αυτό το γράμμα, έγραψε τη διεύθυνσι της Μαρκέλλας και πήγε να το ταχυδρομήσι μόνος του.

Το ίδιο βράδυ, κατά τις 9, άνέβαινε τη σκάλα του σπιτιού, όπου έμενε η Φλορέστα. Μια κόπελλα του άνοιξε, κι' όταν τον είδε, φώναξε:

Ο κύριος Φάκτερ!

Μαρίνη!... είπε ο Γερμανός.

ΕΧΕΙ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΩΝΗΣΙ!!!

ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΣ ΣΥΜΒΗ ΤΙΠΟΤΕ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ

Κάθε γυναίκα γνωρίζει το πόσο σπάνιο είναι, τις δύσκολες ήμερες του νινός, να αισθάνεται ασφαλή, σίγουρη, ήρεμη.

Η Εμφανική άδιαθεσία, μαζοιά από το σπίτι, ένας λεκές που φαίνεται, η αμνησία αν είναι εν τάξει, είναι ατίες που την κρατούν σε συνεχές άγχος και στενοχώρια, την κάνουν να χάνη το κέρι της, την άποτελειώθι της, κρατώντας την σε συνεχή έντασι.

Τόσα όμως το πρόβλημα αυτό βολιχε την λύσι του, κατά τον καλύτερο και ασφαλέστερο τρόπο.

Εμφανισμένη και στην Ελλάδα το πρακτικό SLIP PERIODIQUE VELUX (Σλίπ περιόδου ΒΕΛΟΥΞ).

Το SLIP VELUX είναι ένα πρακτικό γυναικείο έσθημα που δεν λείπει από την τσάντα καμιάς Εθνοπίας. Είναι πρακτικό, 100% ασφαλές και έξοχαίλει άπόλυτη καθαριότητα.

Έχει σχήμα μικρό, πού έπασοφεί άπόλυτα στο σώμα (βαθύνη, πετσάτα ύφειας κλπ.).

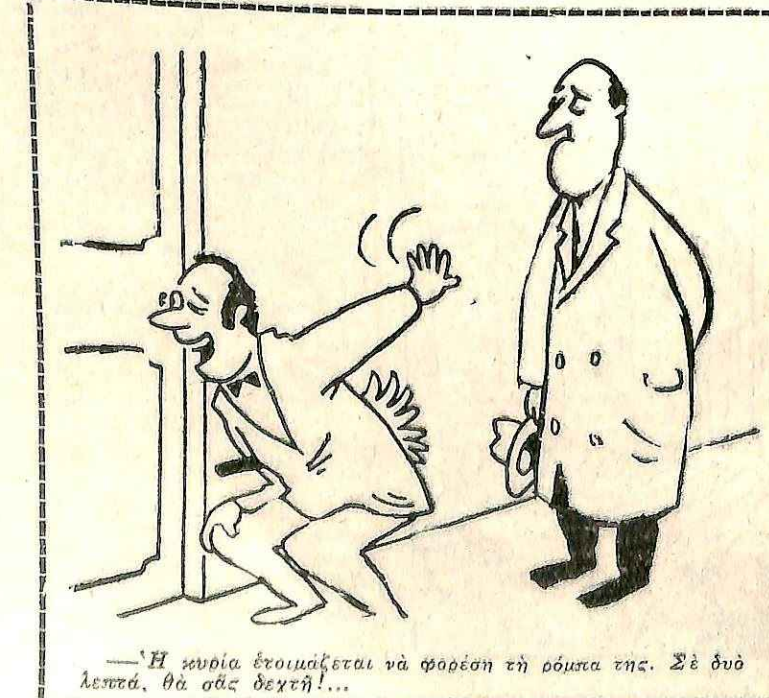
Είναι κατασκευασμένο από άπαλό φίνο νάυλον, ώστε να μιν ένο'λη καθόλου. Μπορεί να φορεθί μέσα από το έσθημα ή και χωρίς αυτό το καλωαίο. Πλένεται και σκουαίεται εύκολα και έτσι άποφεύγεται το λέρωμα των έσθηματων.

Ενις άριστος συνδυασμός είναι η χρήση του συγχρόνως με πετσάτες ύφειας VELUX που είναι έμποτισμένες με την αντισηπτική και την αντιοξειδωτική σύνθεσι SANIL X 39. Ζητήστε δε ειδήσεις το SUPER VELUX με μεγαλύτερη άποροφικτικότητα.

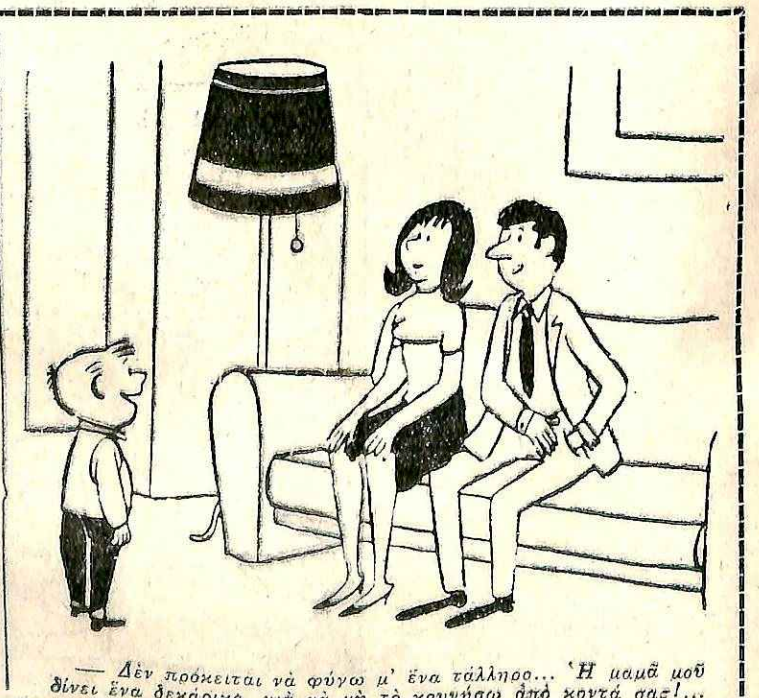
Η χρήση του SLIP VELUX είναι δέιγμα πολιτισμού. Μάθετε να χρησιμοποιήτε το SLIP VELUX, θά βολιχε την ήσυχιά σας.

ΠΡΟΣΟΧΗ όμως, διότι κυκλοφορούν και άλλα ΣΛΙΠ ΠΕΡΙΟΔΟΤ.

Πρέπει να αναγνώριθι την λέξι VELUX διά να είσθε βεβαία ότι θά έξυπηρετηθιτε άπολύτως.

— Η κυρία ένομαίεται να φάρεσι τη κόμισσα της. Σε δυό λεπτά, θα σας δεχθί!...

— Δεν πρόκειται να φύγω μ' ένα τάλληρο... Η μαμά μου δίνει ένα δεκάρινο, για να μη το κινήσω από κοντά σας!...

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΘΑ είναι εύκολο», σκέφτηκε ο Τζόννυ Κάλλαν, προχωρώντας προς το σημείο του ραντεβού «και όπως και να είναι, πρέπει να το κάνω».

Είχε βαρεθεί πιά! Η Ρούθ δεν μπορούσε να του άπαιτη να την παντρευτεί, μόνο και μόνον επειδή είχε γίνει δική του!

Τη βρήκε στη γωνία του ρεστοράν, που εργαζόταν σαν σεβιτόρα, και την κτύπησε μ' ένα δυσχερές μορφοσώμα. Δεν ήταν πιά η όμορφη κοπέλλα, που έρωτεύτηκε και πόθησε πριν από ένα χρόνο, αλλά μία γυναίκα μαραμένη, φιλοπονη, γεμάτη κακία.

Προσπάθησε να κρύψει τα συναισθήματά του πίσω από τη μάσκα ενός χαμόγελου και πλησίασε για να την αγκαλιάσει, μα εκείνη τον άπώθησε με σκληρότητα και έβρεξε:

— «Αργήσες! Δεν ντρέπεσαι να αφήνεις να περιμένει μία γυναίκα μόνη στη μέση του δρόμου; Σου έχει γίνει συνήθεια πιά».

— Με κράτησαν στο γραφείο πέντε λεπτά περισσότερο. Σου ζητώ συγγνώμη, αγάπη μου.

— Η συνθησίουμένη δικαιοσύνη πάντα έτοιμη! Άλλοτε, όμως, έχω σου πρώτος στα ραντεβού μας.

— «Ας μην ξαναρχίσουμε, αγάπη μου...»

— Έχεις αλλάξει, αυτή είναι η αλήθεια, και αναρωτιέμαι πώς συνέβηκε αυτό.

— Γιατί ν' αρχίσουμε πάλι τις φιλονεικίες, Ρούθ; Πάμε στο σπίτι να συζητήσουμε ήρεμα.

— Για ποιο πράγμα; Για το γάμο μας;

— Και γι' αυτόν.

— Άκουσε Τζόννυ! Δεν σου επιτρέπω να με κοροϊδείς περισσότερο. Μιά απ' αυτές τις μέρες θα έλθω στο γραφείο σου και θα δημιουργήσω ένα σκάνδαλο, που θα σε καταστρέψει! Πρέπει να μάθουν όλοι ποιός είσαι πραγματικά. Πρέπει να μάθουν πώς εκμεταλλεύτηκες τον έρωτα μιας κοπέλλας, που είναι μόνη στον κόσμο και σκοτώνεται στη δουλειά για να ζήσει τίμια.

— Ο Κάλλαν την έπιασε από το μπράτσο και την τράβηξε μαζί του, προσπαθώντας να την ηρεμήσει. Μάεσά του έβλεπε ένα άγριο μίση. Σε λίγο θα τελείωνε μία για πάντα μαζί της, χωρίς κανένα επικόλοιο. Κανείς δεν ήξερε τίποτα το δεσμό τους. Η Ρούθ κατοικούσε σε μία συνοικία, που βρισκόταν πολύ μακριά από τη δική του.

Δεν είχε συγγενείς, ούτε φίλους.

Μπήκαν στη μικρή μονοκατοικία, που η κοπέλλα είχε κληρονομήσει από τους γονείς της. Ο Κάλλαν κτύπησε γύρω του, με ύψος σκοτεινό.

— Θέλεις να πihς τίποτα; τον ρώτησε εκείνη με πιο ήρεμο τόνο.

— Ένα κοινά, αν υπάρχει.

— Ξέρεις πώς υπάρχει. Το έχω πάντα για σένα.

— Ο Κάλλαν πήρε το ποτήρι και κτύπησε ένα μεγάλο σκαλιστό ρολόι κρεμασμένο στον αντικρινό τοίχο.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε.

— Το έχεις δει χίλιες φορές.

— Ναι, μα δεν μου είπες ποτέ αν το αγόρασες ή αν το κληρονόμησες από τους γονείς σου.

— Είναι ένα ένθιομο του παππού, το κρατώ για να τον θυμάμαι.

— Ο Τζόννυ ήπιε το κονιάκ του κι ένα άσχημο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

— Πάντα συναισθηματική είσαι, αγάπη μου! παρατήρησε. Κανείς πολύ άσχημα. Η εποχή μας δεν είναι κατάλληλη για τους απλοϊκούς και τους ρομαντικούς. Πρέπει να προσπαθήσεις να προσγειωθείς και να αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα.

Η Ρούθ μισόκλεισε τα μάτια και τον κτύπησε προκλητικά.

— Δεν είμαι τόσο απλοϊκή, όσο φαντάζεσαι, του είπε με φωνή σκληρή. Θέλεις να σου το αποδείξω; Θα σε αναγκάσω να με παντρευτείς.

— Πάλι απειλές;

— Ναι. Απόμε, πριν βγής απ' αυτό το σπίτι θα όρίσεις την ημερομηνία του γάμου μας. Διαφορετικά, αύριο κιόλας, θα έλθω στο διευθυντή σου. Κατάλαβες;

— Ο Τζόννυ ανάνησε βαθεά.

— Κατάλαβα, απάντησε.

— Ύστερα άπλωσε αστραπιαία τα χέρια κι έσφιξε το λεπτό λαιμό της Ρούθ με τα γερὰ του δάχτυλα. Ήταν κάτι πολύ απλό, όπως το είχε προβλέψει. Ύστερα από μία σύντομη, παράλογη αντίσταση, η κοπέλλα σωρ άσθηκε στο πάτωμα και άπέμεινε ακίνητη, άψυχη.

Ο Κάλλαν σκούπισε τον ιδρώτα του και ανάνησε πάλι βαθεία, ενώ η καρδιά του σφυροκοπούσε έξφρενα στο στήθος του.

Και ξαφνικά, στη βαθεία σιωπή, που βασίλευε στο σπίτι, οι χτύποι του παλιού ρολογιού άντηχσαν βαρεία, ρυθμικά, κάνοντας το αίμα του να παγώσει.

Δεν βρήκε το θάρρος να κινηθεί.

— Όπου οι χτύποι σταμάτησαν. Τους είχε μετρήσει μηχανικά: έντεκα.

Ήταν έντεκα, η ώρα που άφενε.

— Ήταν έντεκα, η ώρα που άφενε. γι για πάντα από κείνο το σπίτι, για να λησμονήσει τη Ρούθ και όσα είχαν συμβεί.

Γλιστρήσε έξω, κτύπησε δόλυντα και, όταν βεβαιώθηκε πως ό δρόμος ήταν έρημος, προχώρησε με γρήγορα βήματα ζυστά στους τοίχους.

— Ενωίθε την επιθυμία να βρεθείς' ένα μέρος γεμάτο κόσμο, φώτα και μπάρα...

— Ένα τέταρτο αργότερα, καθισμένος μπροστά σ' ένα ποτήρι ούσκου, είπε στον εαυτό του πως δεν έδιερχε κανένα κίνδυνο. Δεν είχε άσσει καμιά ένδειξη πίσω του, δεν ύπήρχε κανένας μάρτυρας. Κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα, γύρισε στο δωμάτιό του, έσπλωσε και κοιμήθηκε βαριά.

Το πτώμα της Ρούθ ανακαλύφθηκε δυό μέρες αργότερα. Ο ιδιοκτήτης του ρεστοράν που εργαζόταν η κοπέλλα, είχε άνησυχήσει για την άπουσία της και είχε ειδοποιήσει την αστυνομία.

Ο Τζόννυ Κάλλαν διάβασε τις λεπτομέρειες στις έφημερίδες, παρακολούθησε την εξέλιξη των ανακρίσεων και, ύστερα από μία έβδομάδα, κατάλαβε πως οι έρευνες της αστυνομίας είχαν σταματήσει.

— Η αστυνομία είχε κλείσει και γι' αυτόν και για τους άλλους.

Δεκαπέντε μέρες μετά το έγκλημα, ο Κάλλαν άποφάσισε να αλλάξει σπίτι. Ήθελε να δει καινούργια πρόσωπα και ν' αλλάξει περιβάλλον. Δεν δυσκολεύτηκε να βρει στις άγελίες των έφημερίδων αυτό που ζητούσε.

— Η κυρία Μούρ, η οικοδέσποινα, μία μικροκαμωμένη και εύγενική πεινυτάρρα, διέθετε ένα άραιο δωμάτιο.

— Έγώ κατοικώ στο ισόγειο, είπε στον Τζόννυ. Για ό,τι σας χρειαστεί, δεν βόχετε παρά να βγάζετε στην πόρτα σας και να με φωνάζετε.

Το πρώτο βράδυ που έμεινε στο νέο του δωμάτιο, ο Τζόννυ Κάλλαν, ήταν κουρασμένος και άποφάσισε να ξαπλώσει ναυός. Απεκοιμήθηκε άναίστως, μα ύστερα από λίγο βρέάυσε, με άσχημο τρόπο, στον ιδρώτα του, μουσκαμένους στον ιδρώτα. Ένας θρόνος του είχε έμφανιστεί. Ο ήχος ενός ρολογιού και ρυθμικά, που χτυπούσε βαριά, του έφάνηκε. Μηνονκά, μετρήσε τους χτύπους: «Ήταν κι' αυτή τη φορά έντεκα».

Έτρεξε έξω από το δωμάτιο, οδολάζοντας...

— Λυτούμαι κύριε Κάλλαν, μα εγώ δεν έχω ρολόγια του τοίχου.

— Ο Τζόννυ προσπάθησε να κυριαρχήσει στην ταραχή του.

— Έσείς δεν το ακούτε;

— Όχι.

— Μήπως βρίσκεται στο δωμάτιό σας;

— Η γυναίκα φάνηκε να προσβάλλεται.

— Βλέπω πως δεν με πιστεύετε. Περάστε λοιπόν να το διαπιστώσετε μόνοι σας.

— Ορθάνοιξε την πόρτα και παραμέρισε, για να τον άφιση να περάσει.

— Ο Τζόννυ μπήκε. Κτύπησε δόλυντα, στους τοίχους, μα δεν ύπήρχε κανένα ρολόι.

— Σας ζητώ συγγνώμη είπε. Καληνύχτα.

Βγήκε από το δωμάτιο, μα στο πρώτο σκαλοπάτι στράφηκε και ρώτησε:

— Άλήθεια, έσείς δεν το ακούτε;

— Όχι, δεν το ακούω.

— Έκλεισε την πόρτα της. Ο Κάλλαν γύρισε στο δωμάτιό του, ντύθηκε βιαστικά και βγήκε. Μπήκε σ' ένα μπάρ, που έμεινε άνοιχτό όλη τη νύχτα.

— Επινε το τρίτο ποτήρι, όταν μία βαριά πihγε να καθήσει στο διπλανό σκαμνί.

— Η κυρία Μούρ γούρλωσε τα μάτια της και κοκκίνισε έλαφρά.

— Δεν καταλαβαίνω... Για ποιο ρολόι μιλάτε;

— Για κείνο το ρολόι του τοίχου, που χτυπάει τις άρες και δεν μ' άφινει να κοιμηθώ.

— Η κοπέλλα του έκλεισε το μάτι και κτύπησε το ποτήρι της.

— Ένας άντρας είχε μπη στο μπάρ και προχωρούσε προς το μέρος της.

— Ο Κάλλαν πλήρωσε και άπομακρύνθηκε, νιώθοντας άνακουφισμένος.

— Ο Τζόννυ γύρισε στο σπίτι κι έτρεξε να ριχτεί στο κρεβάτι του.

— Η κορούσι από τις θυ άγρυπνες νύχτες που είχε περάσει, και το ούσκου, τον έκαναν να πέση άμέσως σ' ένα βαθύ ύπνο.

— Μα, μισή ώρα αργότερα, βρισκόταν και πάλι άνακαθισμένος στο κρεβάτι του, με μάτια γουρλωμένα, και άκούγε τους ρυθμικούς χτύπους του ρολογιού.

— Σ' αυτό το σημείο, τα νεύρα του έσπασαν, η άντοχή του διαλύθηκε.

— Πήδησε από το κρεβάτι, έτρεξε έξω από το δωμάτιο και άρχισε να ουρλιάζει:

— «Όχι, Ρούθ! Όχι, σε παρακαλώ! Μην το κάνεις, αυτό!»

— Η κυρία Μούρ, παρουσιάστηκε στην πόρτα του δωματίου της, τρομαγμένη.

— Θέε μου, κύριε Κάλλαν! Μα τί πάθατε!

— Το ρολόι! φώναξε εκείνος. Δεν το ακούτε;

— Όχι, απάντησε εκείνη.

— Και δεν έλεγε ψέματα, γιατί το ρολόι είχε σταματήσει να χτυπά.

— Ο Τζόννυ άρμυσε στη σκάλα και πihγε να σηκώσει το άκουστικό του τηλεφώνου.

— Έμπρός! Έκεί άστυνομία; ρώτησε. Έχασε άμέσως, πρόκειται για ένα έγκλημα!

— Οί άστυνομικοί έφτασαν σε λίγα λεπτά, μ' ένα περιπολικό. Βρήκαν

στην είσοδο την κυρία Μούρ, που τους έδειξε τη σκάλα.

— Είναι κλεισμένος στο δωμάτιό του, τους είπε. Προσέχετε όμως, είναι σαν τρελλός.

— Μα η συμβαλή της ήταν άνώφελη, γιατί ο Τζόννυ Κάλλαν τους άκολούθησε χωρίς την παραμικρή άντίσταση.

— Είμαι ο δολοφόνος της Ρούθ Κούπερ, δήλωσε. Έγώ τη στραγγάλισα, μέσα στο σπίτι της.

— Και τί σας παρακίνησε να άμολογήσετε;

— Το ρολόι, δεν έπαυε να χτυπά!

— Ποιό ρολόι;

— Έκείνο που βρισκόταν στο σπίτι της Ρούθ. Όταν τη σκότωσα χτυπούσε έντεκα, και με άκολουθούσε έδω.

— Χτύπησε έντεκα φορές χθές το βράδυ και από εκείνη τη στιγμή δεν έπαυε πιά.

— Οί άστυνομικοί άλλάξαν ματιές γεμάτες σημασία. Ήταν φανερό πως οι τύψεις είχαν τρελλάνει εκείνον τον άνθρωπο.

— Έν τάξει, κύριε Κάλλαν. Έκεί που θα σας πάμε, δεν θα το άκούσετε πιά. Έλάτε.

— Ο Κάλλαν τους άκολούθησε. Στην είσοδο χαιρέτησε την κυρία Μούρ, και άφισε να τον άνεβάσουν στο άστυνομικό άυτοκίνητο.

— Ο γείτονας του διπλανού δωματίου, κατάπληκτος απ' όλη εκείνη τη φασαρία, άγuche και πλησίασε στην πόρτα της κυρίας Μούρ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Επίασαν τον δολοφόνο της Ρούθ Κούπερ.

— Πας αυτό;

— Νόμιζε πως άκούγε το ρολόι του τοίχου που χτυπούσε, την ώρα που αυτός στραγγάλιζε την κοπέλλα.

— Ο άντρας κούνησε το κεφάλι.

— Είναι φοβερό... Φαντάζομαι πως οι τύψεις του δημιουργούσαν παραίσθησεις.

— Κάθε άλλο, απάντησε η κυρία Μούρ, μ' ένα μικρό χαμόγελο. Δεν έπρεκείτο για τύψεις.

— Ο Τζόννυ Κάλλαν άκούγε έδω ένα πραγματικό ρολόι. Ήλθε και μου παραπονέθηκε άπάνω, μα εγώ δεν βόηκα το θάρος να του πω την άλήθεια. Φοβόμην πως θα έφενε. Οί καιροί είναι σκληροί κι' εγώ έχω άνάγκη άπό έναν ένοικιαστή.

— Και ποία είναι η άλήθεια που του κρύψατε;

— Ότι το ρολόι που άκούγε, ήταν δικό σας.

— Ο τοίχος που χωρίζει τα δυό σπίτια, είναι λεπτός και στη σιωπή της νύχτας οι χτύποι του ρολογιού σας άντηχούν φοβερά.

— Εγώ έχω συνήθειαι, μα για έναν ξένο είναι διαφορετικό!

— Αυτό πάλι! φώναξε ο γείτονας. Και να σκεφτείτε πως σήμερα το πούλασα σ' έναν παλαισιώλη! Αύριο βόσθη να το πάρει!

— Κι' εγώ είχα άποφασίσει να του πω αύριο την άλήθεια, είπε η κυρία Μούρ.

— Με άλλα λόγια, παρατήρησε ο γείτονας, αν περίμενε μέχρι αύριο θα την γλύτωνε. Δεν θ' αναγκάζοταν να παραδοθεί. Τον λυπούμαι λίγο, μα βλέπετε... ύπάρχει πάντα Θεία Δίκη. Καληνύχτα, κυρία Μούρ.

ΧΑΛ ΕΛΛΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ G. PANTOS

(ΈΕ Αιγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΓΟΣ. Έκάνοντες ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΓΗΓΟΡ ΣΕΙ. Ματεύει και καθόδηγει άπ' αίσθηματικών προδημάτων (άποβολίας κλπ.) Και βοήθει δια ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΥΕΩΝ ΣΑΣ εις έτερα άτομα. Δέχεται 2-8 μ.μ. καθ' έκάστην πihν Κοριακή και 9-12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ 17. Αμυρίδα. Λεωφόρος Νέας Σμύρνης — Πανωίου, Στάσις τέτατη — Πανωίου. Τηλ. 969.360. Δι' ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑΣ γράφεται: G. PANTOS, Π.Θ. 1189. Ομόνοιας, Αθήνα. Αποστέλλεται διά ταχυδρομικά τέλη γραμματόσημον 5 δρχ. διά να λάβετε ειδικόν έρωτηματιό λόγιον.

**ΤΑΪ ΤΩΡΑ
GERMANIKA!**

ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΑΒΒΑΤΟ
από τα κεντρικά περίπτερα
στην άπίθανη τιμή των
50 ΔΡΧ. ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΔΙΣΚΟ
μαζί με το βιβλίο του

**ΜΕΧΡΙ
ΤΟΥ
ΣΑΒΒΑΤΟΥ
12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ
σέ δόου
θα έγγραφού
συνδρομηται
θα δοθη
ΔΩΡΟΝ
590 δρχ.
έτι
που θα
τους στοιχίσει
25 δρχ.
Ο ΚΑΘΕ
ΔΙΣΚΟΣ**

Για τους σπουδαστάς του
GLORIPHON
ηλεκτρόφωνα με 660 δρχ.

Τό **Internationale Institut für fremdsprachen** μετά την καταπληκτική έπιτυχία της Πανεπιστημιακής σειράς ΑΓΓΛΙΚΗΣ που ήδη πωλείται όλοκληρωμένη, κυκλοφορεί κατά τον ίδιο τρόπο τη νέα σειρά **GERMANIKHS**

GLORIPHON
(24 Δίσκοι 33 στροφών, 2 άψων, ύψηλης πιστότητας, 24 πολυτελή βιβλία, 17.000 νέες λέξεις, 800 άσκήσεις με τίς λύσεις τους, έμπορική Άλληλογραφία κ.λ.π. κ.λ.π...)

Αρχίζοντας την μελέτη παράλληλα με την κυκλοφορία των δίσκων, σ' ένα χρόνο θα κατέχετε πλήρως την γλώσσα έστω κι αν σήμερα δεν γνωρίζετε ούτε μία λέξη. Το έγγυώνται οι 150.000 σπουδαστάι του GLORIPHON στην Ελλάδα και τα εκατομμύρια των σπουδαστών του σ' όλο κληρο τον κόσμο.

Ο 1ος δίσκος κυκλοφορεί από το Σάββατο 28 Νοεμβρίου
Επισκεφθήτε τις εκθέσεις μας:
ΑΘΗΝΑ: Κολοκοτρώνη 11 τηλ. 631.779, Ύπμα Πατησίων 132-ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ Π.Π. Γερμανού 4

ΡΑΪΪΣΑ η μικρή τσιγγάνα

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ένα κοριτσάκι τσιγγάνων παίρνει από τον κ. Βανέλη την άδεια να εγκατασταθεί στα ζητήματα του. Η Ραϊσά άκουσε ένα πρωί, δύο κλέφτες που σχεδίαζαν να κλέψουν τον άδελφό της. Έξαινος τους στήνει παγίδα και οι κλέφτες πέφτουν στο λάκκο.

— Πρέπει να πορευόμαστε, Γιάκο, γιατί περνάει προς το βάλτο, γοργά να καταλαβαίνει τον κλέφτη που διατρέχει...

Ο Γιάκο και η Ραϊσά προσπαθούν να λύσουν την κατάσταση φοράδα του κ. Βανέλη. Έξαινος όμως τους ξεφεύγει...

— Προσέξε, Γιάκο.. Είναι κρίμα να γυρνάει ένα τόσο ωραίο ζώο.

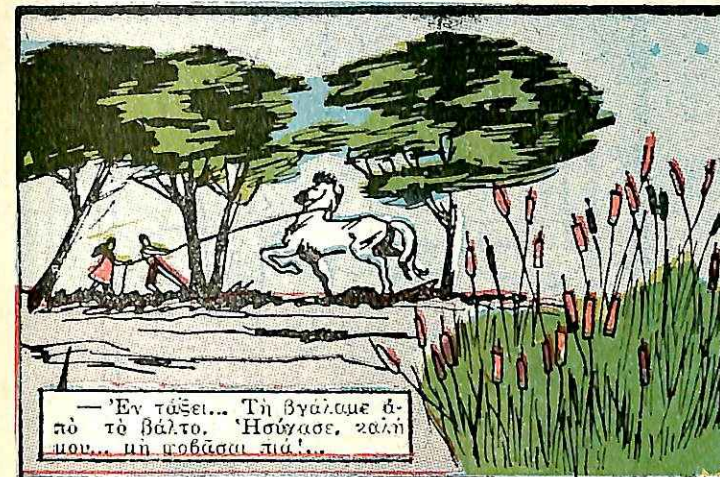
— Αν την πιάσω μ' αυτό το λάκκο θα μπορέσω να την τραβήξω έξω...

— Πιο σιγά... Προσπασι, αλλά με μεγάλη δυσκολία...

— Ας τραβήξουμε τώρα με δύναμη... Δέσε το σκόνι στη σέλλα του αλόγου μου...

Ξαφνικά, ακούγεται ένα διαπεραστικό γλιντσοισί...

— Ω, Θέε μου, φαίνεται πως τραυματίστηκε...

— Έν τάξει... Τη βγάλαμε από το βάλτο. Ήσυχα, γαλή μου... μη φοβάσαι πιά!

Ο Γιάκο, τον έβλεπε από πάνω, και τον θάμνε να καταλάβει την άσχημη φοράδα.

— Εύτυχος, το τραύμα της δεν είναι σοβαρό.

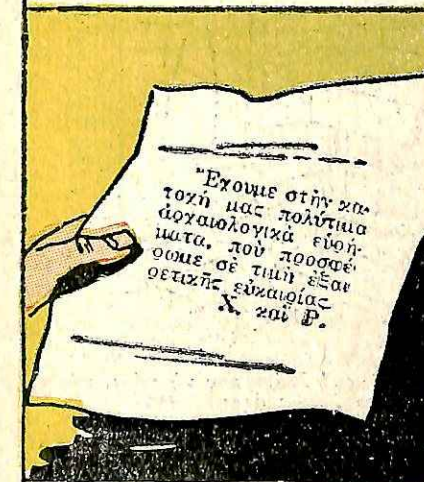

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ

— Δοκίμω τί συμβαίνει; Οί... κείνοι αυτοί ήθελαν να σας ληστέψουν;

— Μά, για να σας δώ καλύτερα... Σάν γνωστά μου φαίνονται τα πουλάκια μου. Βέβαια... Τους άναξητοίμε από καιρό... Ο κόσμος θ' άσπασαίγει επί τέλους από την κακοποίηση τους δρόσι. Έχουν άσπασαίγει και με άσπασαίγες... Να και η άποδείξη!

Έχουμε στην κατοχή μας πολύτιμα άρχαιολογικά εφόδια, που προσφέρουμε σε τιμή έξαιρουμένης ελπίδας Α. και Β.

— Μπαάβο, κείσε Βανέλη...

— Να συγγαφήτε καλύτερα το νεαρό τσιγγάνο, στον όποιο άσπασαίγει η σπύλη κι τους... Για μία στιγμή, άπτον ίσπανίσματα, για ευπιστή.

— Έρχονται!...

Ο Γιάκο και η Ραϊσά έαυο γυρνούν, φέροντας μαζί τους την άσχημη φοράδα του κ. Βανέλη.

— Συγγαφήτεια, παιδιά μου. Για να σας άποδείξω την εύνη μουσική μου...

... Σας άπαιρώ να μείνετε όσο θέλετε στο κήμα μου...

— Ζήτω ο κ. Βανέλης!

— Σας ευχαριστούμε, κείσε. Η ποσοφία σας μας άσπασαίγει βαθειά και θα ποσοφάθουμε να φανούμε άντάξιοι της εύνητικής χειρονομίας σας.

ΤΕΛΟΣ

Το «Ιστιένναν», το μυστηριώδες πλοίο — φάντασμα των βορείων θαλάσσιων, σύμφωνα με σχεδίασμα Νορβηγού ναυτικού.

ΠΛΟΙΑ-ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Αινίγματα και μυστήρια των θαλάσσιων

Η ΘΑΛΑΣΣΑ είναι γεμάτη από αινίγματα και μυστήρια κάθε είδους. Ποσοί κόσμοι δεν κρύβονται μέσα στα βάθη της, πόσοι θησαυροί δε βρίσκονται στο βυθό της! Άλλα μάλιστα στην επιφάνειά της δεν υπάρχουν τόσα πλούσια φαινόμενα.

Οι θαλασσινοί βρῦλοι μιλούν ανέκαθεν για πλοία-φαντάσματα. Αυτά δεν είναι αποκομμάτια της φαντασίας, όπως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει, αλλά ανήκουν στη σφαίρα της πραγματικότητας. Άποτελούν τα υπολείμματα από τραγωδίες, που ξετυλίχθηκαν στη θάλασσα και που μάς είναι αδύνατον να ξεχάσουμε το μυστήριο τους. Οι ναυτικοί τα βλέπουν, όχι μόνο γιατί ένα σωρό προλήψεις συνδέονται μ' αυτά, αλλά και γιατί αποτελούν έναν πραγματικό κίνδυνο της νύχτας και πολύ περισσότερο σε ώρες τροικυμίας. Παρόμοια φαινόμενα, που ξεπροβάλλουν, ξαφνικά, μέσα από την νύχτα ή το σκοτάδι, έχουν θέσει πολλές φορές σε κίνδυνο ακόμη και μεγάλα πλοία. Γιατί αυτά τα πλοία-φαντάσματα ακολουθούν το δικό τους δρόμο, παρασυρόμενα από τα θαλάσσια ρεύματα και τους ανέμους, και απειλούν από τη μία στιγμή στην άλλη να πέσουν πάνω στα πλοία, που ταξιδεύουν.

Τα πλοία-φαντάσματα, που περισσώτερο από όλα τα άλλα θαλάσσια την παγκόσμια κοινή γνώμη, ήταν η «Κόκκινη Άγελάδα», που είχε για κυβερνήτη της τον περίφημο Όλλανδο πειρατή Βαν ντεν Στραϊντ ή «Μπόντα Έσπεράντζα» (Καλή Έλπιδα) με καπετάνιο τον Έρβιν Μπάλτερ, και η «Μαρί-Σελέστ», που η περιπέτειά της είναι πολύ πρόσφατη.

Η «Κόκκινη Άγελάδα» ήταν ένα πειρατικό πλοίο, που υπήρξε για πολλά χρόνια η μαστίγα των θαλάσσιων. Άλλα παραδόσεις λένε πως τη θέσι του καπετάνιου της πήρε κάποτε ο ίδιος ο Σάταν. Το γεγονός είναι, ότι αυτό το πλοίο εξακολούθησε να εμφανίζεται στις θαλάσσιες επί εκατό και πλέον χρόνια, σκορπίζοντας τον πανικό στους ναυτικούς. Ήταν τόσος ο τρόμος, που ενέπνευε, ώστε πολλά πλοία εξώκειλαν σε ερμηκούς ακτές μόνο και μόνο γιατί είχαν την κακή τύχη να το συναντήσουν στο δρόμο τους.

Η Ιστορία της «Μπόντα Έσπεράντζα» δεν είναι λιγότερο μυστηριώδης. Είχε ξεκινήσει από την Αγγλία, για να ανακαλύψει το δρόμο προς τις Ινδίες. Άλλά, στις 13 Αυγούστου 1550, συ-

νάντησε μια τρομακτική τρικυμία. Ο πλοίαρχος Έρβιν Μπάλτερ, πηγαινοντας σε κάποια στιγμή στην καμπίνα του, είδε εκεί έναν άνθρωπο, που ήταν σκυμμένος πάνω στους χάστες. Τον αναγνώρισε αμέσως: Ήταν ο σέρ Χιους Βίλογμπυ, αρχηγός της αποστολής για την ανακάλυψη του δρόμου των Ινδιών, που είχε πεθάνει πριν από δυό χρόνια, μαζί με όλο το πλήρωμά του, πάνω στο ίδιο αυτό πλοίο, από πείνα. Τού κόκκο προσπάρθηκε ο Μπάλτερ να πιάσει το πηδάλιο στα χέρια του. Το πλοίο εκινείτο σύμφωνα με μυστηριώδεις διαταγές, αλλάζοντας κάθε τόσο κατεύθυνση. Επί τρεις περίπου αιώνες, οι ναυτικοί το συναντούσαν στις διάφορες θαλάσσες, αλλά κανείς δεν τόλμησε να το πλησιάσει.

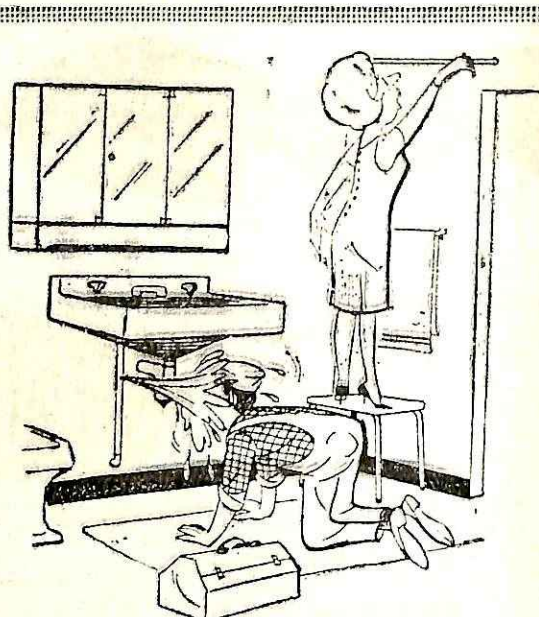
Πιο πρόσφατη είναι η ιστορία της «Μαρί-Σελέστ». Το πλοίο αυτό ήταν ένα βρικό 300 τόνων, που διευθυνόταν στη Γένουα. Άλλά δεν είχε εμφανισθεί εκεί, μολονότι το περίμεναν από πολλές εβδομάδες. Στις 13 Δεκεμβρίου 1872, το συνάντησε, στα ανοίχτα του Βισκαϊκού κόλπου, το αγγλικό τριώτο «Ντέϊ Γκράτις», με κυβερνήτη το Τζών Μορχαούζ. Δεν υπήρχε κανένας πάνω σ' αυτό. Κι' ωστόσο, όλα έδειχναν, ότι το πλήρωμά του βάπτετε να το είχε εγκαταλείψει μόλις πριν από λίγη ώρα. Στην πρόωπη του ήταν απλωμένα κάμποσα ρούχα, υγρά ακόμη, και μέσα στην κουζίνα υπήρχε ένα ζεστό κοτόπουλο, έτοιμο να σερβιριθεί. Μέσα στα κύπελλα υπήρχε επίσης τσάι, που ήταν ακόμη χλιαρό. Το μόνο ζωντανό δὲν ήταν ένας γάτος, που κοιμόταν σε μια γωνία. Ψυχά ανθρώπου δεν υπήρχε πουθενά. Κανένα περιστατικό δε δικαιολογούσε την εγκατάλειψη αυτού του πλοίου από το πλήρωμά του. Η «Μαρί-Σελέστ» ώδηγήθηκε στο Γιβραλτάρ, απ' όπου ξεκίνησε με καινούργιο πλήρωμα για τη Γένουα, που ήταν το αρχικό λιμάνι του προορισμού της. Το πλοίο του πλήρωμα δεν ξανάβωσε από τότε σημεία ζωής.

Δύο άλλα πλοία-φαντάσματα ήταν το «Έντεν» και το «Καμπρεσόλ», που η παρουσία τους σημειώθηκε από εκατοντάδες ναυτικούς. Για το πρώτο, εκείνοι που το είδαν, έλεγαν, ότι έπλεε με άναμμένα όλα τα φώτα του, αλλά ότι δεν υπήρχε ψυχή ανθρώπου πάνω του. Και τα δύο αυτά πλοία-φαντάσματα εμφανίζονταν στη Βαλτική θάλασσα.

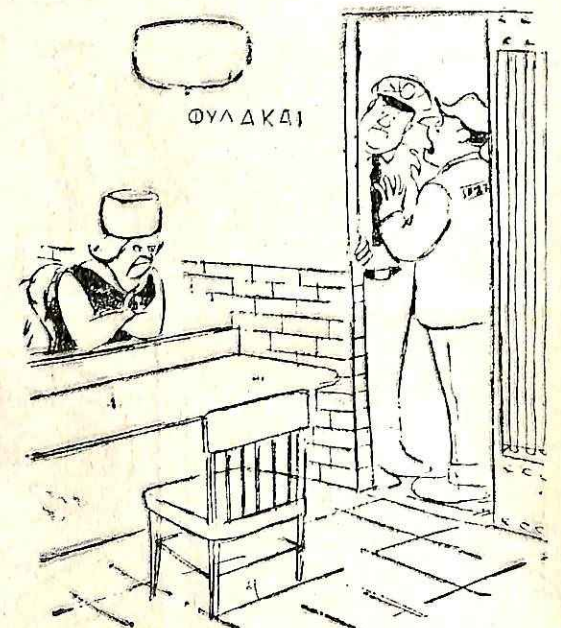
Στην ίδια θάλασσα έκανε επίσης την εμφάνισή του το «Ιστιένναν». Έπρεκει το για ένα μεγάλο ιστιοφόρο, που τα πανιά του κρέμονταν σε κουρέλια από τα κατάρτια. Ξεπροβάλλε, ξαφνικά, από τις ομίχλες των βορείων θαλάσσιων κι' έπειτα ξαναφανόταν μέσα σ' αυτές. Κάποτε, ο πλοίαρχος ενός νορβηγικού πλοίου έστειλε μια βάρκα για να εξακριβώσει το μυστήριο του. Άλλα οι ναύτες, που βρίσκονταν μέσα σ' αυτήν, δε μπόρεσαν να το πλησιάσουν, γιατί αναδινόνταν απ' αυτό μια τρομερή δυσοσμία, σά να ήταν γεμάτο με πτώματα.

Στο πλοίο αυτό δεν υπήρχε κανείς. Κι' ωστόσο, οι ναυτικοί, που το είδαν, έβεβαιωναν πως το κυβερνούσε μια λαομένη ψυχή. Πραγματικά, το «Ιστιένναν» έπαιζε τις πιο άσχημες φάρσες στα πλοία, που ταξίδευαν σ' αυτές τις περιοχές. Στεκόταν ώρες ολόκληρες μπροστά τους, στα πιο στενά περάσματα, και δεν τα άφηνε να προχωρήσουν, ή άρμουςε πάνω τους σά να θέλει να τα συντρίψει. Ένα φαλασθηρικό, κάποτε, κυνηγημένο από το «Ιστιένναν», έπεσε πάνω στα βράχια της ακτής κι' έγινε συντρίμια. Το πλοίο-φάντασμα, σαν ικανοποιημένο από τον έθλο του, άλλαξε αμέσως πορεία κι' εξαφανίστηκε.

Ένα άλλο πλοίο-φάντασμα βρέθηκε, πριν από μερικά χρόνια, στον Ίνδικό ωκεανό. Οι ναύτες ενός αγγλικού πλοίου, που ανέβηκαν σ' αυτό, αντίκρισαν ένα τρομακτικό θέαμα. Το κατώστρωμά του ήταν γεμάτο με πτώματα σε κατάστασι αποσυνθέσεως. Όλα έφεραν βαθιές πληγές από μαχαίρια κι' άλλα αίχμηρα εργαλεία. Στο κατώρι της πλώρης ήταν δεμένος ένας σκελετός, που μόρφζε απάισια. Το πλοίο αυτό έχει παρατηρηθεί ως σήμερα τρεις φορές και δεν αποκλείεται να περιφέρεται ακόμη στις ινδικές θαλάσσες.

— Μόλις ανοίξω το διακόπτη, θα δῃτε από οὐ γίνεται η διαδρομή!...

— Είναι η γυναίκα μου! Κάνε μου τη χάρι, κύριε φύλακα, και πέε της, πως δραπέτευσα!

Όσο σὸν και συναγωνισμός.

Η άπαγωγή ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Πλήρωσε για λύτερ 4.000 λίρες

ΑΣΦΑΛΩΣ κανείς δεν ξέρει ότι μια μυστηριώδης συμμορία γκάνγκστερ είχε απαγάγει, εδώ και τριάντα χρόνια, τον δημοφιλέστατο Σαρλώ, ο οποίος, για να σώσει το κεφάλι του, πλήρωσε 4.000 λίρες στους απαγωγείς του, κι' ούτε τότε μνησέ καν να ειδοποιηθεί την αστυνομία. Κι' ο λόγος ήταν γιατί ο αμερικανικός νόμος τιμωρεί με τον πιο αυστηρό τρόπο τους εγκληματικούς απαγωγείς, αλλά και το άθω όμα τους που πληρώνει τα λύτρα δίχως να καταφύγει στη βοήθεια της αστυνομίας για τη σύλληψη των γκάνγκστερ.

Θά σας αφηγηθούμε πως συνέβησαν τα καταπληκτικά αυτά γεγονότα, που αναστράσαν τότε όλους τους θαυμαστές του Σαρλώ.

Μία όμορφη λοιπόν νύχτα, ο Τσάρλι Τσάπλιν, φεύγοντας από το σπίτι του, πήγε στην οδό Κοντράντ, που αναστάσαν τότε όλους τους θαυμαστές του Σαρλώ. Μία όμορφη λοιπόν νύχτα, ο Τσάρλι Τσάπλιν, φεύγοντας από το σπίτι του, πήγε στην οδό Κοντράντ, που αναστάσαν τότε όλους τους θαυμαστές του Σαρλώ. Μία όμορφη λοιπόν νύχτα, ο Τσάρλι Τσάπλιν, φεύγοντας από το σπίτι του, πήγε στην οδό Κοντράντ, που αναστάσαν τότε όλους τους θαυμαστές του Σαρλώ.

Αυτάς ο βραδυνός περίπατος κάτω από τα λαμπρά αστέρια του ουρανού της Καλιφόρνιας, ξεκούρασε τον Σαρλώ κι' την όμορφη «πριγκίπισσα» του. Συμφώνησαν ότι ήταν καιρός πια να γυρίσουν. Και το αυτοκίνητό του μπήκε σε μια σκοτεινή δειροστοχία, τραβώντας για την άπειρη βίλλα της Πάλετ, που βρισκόταν στην άκρη του Μπέριλ Χίλλς, της περιφημής συνοικίας των «αστέρων».

Άσφαμα όμως, λίγο πιο πέρα από τη βίλλα της Πάλετ ξεπροβάλλε ένα μυστηριώδες αυτοκίνητο με σθιστά φανάρια, τρέχοντας προς το μέρος τους με ληγιωδώς ταχύτητα. Κι' όταν έφτασε κοντά τους, με μια απότομη κι' εκπληκτική στροφή ανάγιναν τον Σαρλώ να ρίξη το δικό του αμάξι προς το πεδινόδρομιο, για να αποφύγει τη σύγκρουση. Έκείνη ακριβώς τη στιγμή, από το ύπαιπτο αυτοκίνητο ξεπετάχτηκαν επτά ή οχτώ άτομα, με μαύρες μάσκες και με πιστόρια στο χέρι. Χωμάσαν απάνω στο «βασιλεία του γέλιου», τον σήκωσαν από νύχτα και τον πέταξαν μέσα στο κλειστό αυτοκίνητό τους. «Έπειτα πήδησαν κι' αυτοί μέσα και χάθηκαν σαν αστραπή στο βάθος της σκοτεινής δειροστοχίας...

Η Πάλετ Γκοντάρ, σ' όλο αυτό το διάστημα, είχε παγώσει από τη φρίκη της. Η άπαγωγή του Σαρλώ ήταν τόσο ξαφνική και άσπρη, που δεν πρόφτασε να ανοίξει το στόμα της και να φωνάξει. Όταν συνήλθε κι' έβλεπε μπρος το αυτοκίνητο που φίλου της, ήταν πια άρνη. Οι μυστηριώδεις γκάνγκστερ είχαν γίνει άφαντοι.

Κι' ο Σαρλώ; Τί είχε απογίνει ο «Βασίλειος του γέλιου»; Ο μεγάλος ηθοποιός, όταν συνήλθε από το σκοτάδι του, είδε ότι βρισκόταν στο βάθος ενός αυτοκινήτου, που έκοιζε σαν βελόνα τη νύχτα, ακολουθώντας κάποιο εξοχικό δρόμο. «Έπειτα έκανε μια απότομη στροφή και μπήκε στα κλαφάκια μιας εξοχικής περιοχής, μακριά από το Χόλλυγουντ. Ο Σαρλώ κατάλαβε από τα τραντάγματα του αυτοκινήτου ότι περνούσαν ανάμεσα σε βράχια.

Ύστερα από αρκετή ώρα, το αμάξι των γκάνγκστερ σταμάτησε κι' οι απαγωγείς άρπασαν ξανά το όμα τους και το έβλεσαν μέσα σε μια κούβλα, κρυμμένη πίσω από σουντάρι βέντρα.

Εκεί μέσα, ο Σαρλώ, κατασκακισμένος, πέρασε τις υπόλοιπες ώρες της νύχτας με θανάσιμη αγωνία, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να αντικρύσει το θάνατο. Γιατί τον είχαν απαγάγει οι γκάνγκστερ; Μήπως λεηλατούσαν κείνη την ώρα τη βίλλα του; Κι' η Πάλετ; Τι είχε απογίνει; Μήπως είχε πέσει κι' εκείνη στα χέρια των γκάνγκστερ; Μήπως κινδύνευε; Ποιό θα ήταν το τέλος αυτής της τόσο απρόοπτης και δραματικής περιπέτειας;

Τα χαράματα, οι απαγωγείς μπήκαν απότομα στη φυλακή του Σαρλώ, και, του εξήγησαν ωμά ότι το κάθε πιστόλι τους είχε εφτά σφαίρες κι' ότι, αν άγαπούσε τη ζωή του κι' ήθελε να ξαναγυρίσει στην αγκαλιά της φίλης του — που είχε ειδοποιηθεί σ' αυτό το μεταξύ να μην κάνει την άνοησία να ζητήσει τη βοήθεια της αστυνομίας — δεν είχε παρά να τους πληρώσει για λύτρα 4.000 λίρες, ποσό άστείο γι' αυτόν, που είχε τόσα εκατομμύρια δολάρια...

Του έδιναν καιρό είκοσι τέσσερες ώρες γι' αυτή τη εξαγορά της ελευθερίας του. Μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα, τα λύτρα έπρεπε να βρίσκονταν στα χέρια τους. «Αν περνούσε έστω κι' ένα μόνο λεπτό της ώρας, ύστερ' από αυτή την προθεσμία, δίχως να έχουν πληρωθεί ακόμη τα λύτρα, θα τον ξεσάστρεναν αμέσως με τα πιστόλια τους.

Επει' απ' αυτά τα απειλητικά λόγια, του εξήγησαν ακόμα, ότι το τηλέφωνο με το οποίο ήταν εφωδιασμένη η απόκριση εκείνη καλώς, ήταν στη διάθεσή του, δίχως βέβαια να παραλείψουν να του συστήσουν να αφήσει ήσυχη την αστυνομία, γιατί δεν θα πρόφταναν να τον βρουν ζωντανό οι ντετεκτίβ που θα έτρεχαν τυχόν να τον ελευθερώσουν.

Ο Σαρλώ δεν είχε ανάγκη από περισσότερες εξηγήσεις. Μπορούσε να μη τους πληρώσει τα λύτρα; Μ' όλο τον κόσμο που μπορούσε να κάνει άστεία, όχι όμως και με τους γκάνγκστερ του Σικάγου.

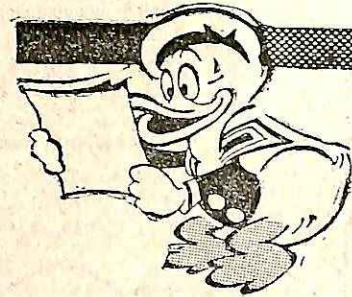
Πήρε λοιπόν αμέσως το τηλέφωνο και ειδοποίησε το δικηγόρο του, στο Λος Άντζελες, να βρει για λογαριασμό του 4.000 λίρες και να τις πάλι ο ίδιος σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, που θα τον περίμενε στο 100 χιλιόμετρο του εξοχικού δρόμου που βγαίνει στο Χόλλυγουντ. Του συνέστησε δε να μην κάνει την άνοησία να ειδοποιήσει την αστυνομία, γιατί οι απαγωγείς του είχαν κάτι θαυμάσια πιστόλια μ' εφτά σφαίρες, προωρισμένες, σε μια τέτοια περίπτωση, για το σπέρτος του. Ήταν λοιπόν τελείως πεττη να καταλήξει αυτή η κινηματογραφική περιπέτεια σε τραγικά αποτελέσματα.

Ο δικηγόρος του Σαρλώ, τρομακτικμένος, φρόντισε να παραδώσει τα λύτρα στους γκάνγκστερ, και το βράδυ της ίδιας μέρας, ο «Βασίλειος του γέλιου» μπόρεσε να ξαναγυρίσει ελεύθερος στο Χόλλυγουντ.

Μά η δραματική περιπέτεια του δεν τελείωσε εδώ. Ο Σαρλώ, όταν ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, πήρε την απόφαση να εκδικηθεί τους γκάνγκστερ. Δεν κατέφυγε όμως στην αστυνομία. Έβωσε ένα πλήθος πληροφοριών για τους μυστηριώδεις κακοποιούς σε μορικούς ιδιωτικούς ντετεκτίβ κι' άρχισε να διευθύνει μόνος του τις έρευνες για την ανακάλυψη τους. Πήγε μάλιστα να ρίξη και μια ματιά στο «Μουσείο των προσωπογραφιών», όπου είναι συγκεντρωμένες οι φωτογραφίες όλων των γνωστών «γκάνγκστερ» της Αμερικής. Και φαντάζεται κανείς τη γοητία του, όταν ανεγνώρισε, στη φωτογραφία του, περιφημης γκάνγκστερ Ρήντ «Ο Φιρόντεν, τον αρχηγό της σπείρας των απαγωγέων του. Ειδοποίησε αμέσως τους ντετεκτίβ του, οι οποίοι δεν άργησαν να ανακαλύψουν τα ίχνη του Ρήντ «Ο Φιρόντεν και να τον συλλάβουν!

Ο αρχηγός της ληστρικής σπείρας, όταν κατάλαβε ότι είχε χάσει πια το παιγνίδι, ωμόληθηκε, ότι αυτός ήταν ο δόσος της άπαγωγής.

Έτσι, ο Σαρλώ κατάφερε σε λίγες μέρες να εκδικηθεί τους απαγωγείς του και να ξαναγυρίσει στην ήσυχη κι' ευτυχισμένη ζωή του.

Τα δολώματα

ΕΔΩ που τα λέμε, φίλοι μου, τα λόγια που λένε οι γυναίκες, δεν έχουν ποτέ έμπιστοσύνη. Γιατί, αγαπητοί μου, τα γυναίκα λόγια είναι ακριβώς όπως τα δολώματα. Τα βάζουνε στο άγκιστρο (δηλαδή στη γλωσσίδα τους): λαχταριστά-λαχταριστά και, όταν ταίριαξη το ψάρι (δηλαδή ο άντρας), έ, τότε πιά, δολώματα! Λένε οι γυναίκες στην ώραία και ρομαντική εποχή των αισθηματικών διαπραγματεύσεων, τότε που οι πειθαρχίες να πείσουν τον λεγόμενο να «στειμώσει» είναι δεν είναι πέντε, τρεις εκατό — και πολλές είναι! — Άλλα λένε στην τρυφερή και ρομαντική εποχή των αρραβώνων, που υπάρχει βέβαια η επίσημη υπόσχεση, αλλά που τίποτα δεν είναι ακόμα σίγουρο. Μά όταν θα μη ή κουλούρα, δηλαδή το στεφάνι, και η γυναίκα θα χορέψει δίπλα στον άντρα το χορό του «Ησσία με «λευκή νυφική εσθήτα και άνθη λεμονιάς» τότε... αὐθωρεί και παραχρήμα, γυρίζει την... πλάκα από την άλλη μεριά. Δηλαδή παύει να παίξει θέατρο —άρκετα πιά! — και άρχίζει να «παίξει» πραγματικότητα —Θεός φυλάξοι! — Άλλωστε με το δικό της. Γιατί δηλαδή; Όταν ένας ψωράς καταφέρει να πιάσει με τ' άγκιστρο του ένα όμορφο λαυράκι, τί κάνει ύστερα; Το μεταφέρει σε μια γαλήνια λιμνοθάλασσα και εξακολουθεί να το ταΐζει με λαχταριστά σκουλαρίκια; «Ε, όχι βέβαια! —Το πάει κατ' ευθείαν για τη σχάρα ή για το τηγάνι.

Το ίδιο σύστημα λοιπόν ακολουθούν και οι γυναίκες. Πρώτα λαχταριστά δολώματα, μέχρι να «στειμώσει» ο υποψήφιος, και τότε... ψήσιμο ή τηγάνισμα. Το ίδιο κάνει!

Πως είπατε; Έσείς έχετε αντίρρηση; Πριν από τρεις μήνες και δεκατρείς μέρες, τίς είχα κι' εγώ. Μά τί λέω; Πριν από τρεις μήνες και δεκατρείς μέρες, αν βρισκότανε κανείς να μου πει αυτά που σας λέω εγώ τώρα, μπορεί και να σούκοβα τη γλώσσα. Ευτυχώς έσείς δεν με έχετε κι' έτσι δε μπορείτε να το κάνετε.

Γιατί εγώ, φίλοι μου, πριν από τρεις μήνες και δεκατρείς μέρες, βρισκόμουν ακριβώς στη θέσι του ψαριού, που έχει αρθροειδί, το στόμα για να δαγκώσει «κράτ» το δολώμα. Και πάνω σ' εκείνη την ύστατη στιγμή, ήλθε μια συμπτωσι να μου ανοίξει τα μάτια.

Αν δεν γινόταν αυτό, σήμερα η Κικίτσα θα με κρατούσε στα χερμάκια της σιγούρα-σιγούρα και ήσας νάχα άρχιζε να σιγοψηφούμαι... σε καμμία μούτερνα ηλεκτρική ψηστήρα — να χτυπήσω ζυλό! —

Το καταλαβαίνετε και χωρίς να σας το εξηγήσω, πως, πριν από τρεις μήνες και δεκατρείς μέρες, ακριβώς, ήμουν τρελά ερωτευμένος με την Κικίτσα. Την είχα γνωρίσει ένα βράδυ σε κάποιο φιλικό σπίτι από την πρώτη στιγμή ή καρδιά μου έκανε ένα κράκ-κράκ, πολύ παρέρσο αλλά και πολύ προειδοποιητικό.

Αυτός θα είναι ο κεραυνόβόλος έρωτας; σκέφτηκα. Και, από κείνη τη στιγμή, δεν έκολλησα τα μάτια μου από την Κικίτσα. Κι' ά-

ταν, στο τέλος της βραδιάς, ή οικόδεσποινα με παρακάλεσε ευγενικά να συνοδεύσω την Κικίτσα στο σπίτι της, που βρισκόταν στο διπλανό τετράγωνο, για να μην περπατή μόνο του μέσα στη νύχτα το κορίτσι, εγώ νόμισα πως άρχισα να κολυμπώ μέσα στη σιροπένια λίμνη της ευτυχίας.

Μία ώρα κάναμε να φτάσουμε, εγώ και η Κικίτσα, στο «διπλανό τετράγωνο». Και, όταν φτάσαμε, αλλάξαμε το έκατοστό φιλί της βραδιάς και άρσισηκα αιώνια πίστι και αφοσίωσι.

Από κείνη τη βραδιά, όταν έσφιγγα στην αγκαλιά μου την Κικίτσα και τη φλούσα στα χείλη, νόμιζα πως γινόμουναι πιά εκατομμυρίους από τον Ίνδαο.

Το μόνο που με πικραίνει, Κικίτσα μου, της είπα μία μέρα, είναι που δεν μπορεί να πάω αμέσως στον πατέρα σου και να του πω: Κύριε Ευδαρόπουλε... — Ευδαρίκοπούλε, αγάπη μου, με διόρθωσε η Κικίτσα.

Ναι, έχεις δίκιο. Κύριε Ευδαρίκοπούλε, λοιπόν, λαμβάνω την τιμήν και το θάρρος να σας ζητήσω το χέρι της κόρης σας! Άλλά πως μπορώ να σκεφτώ το γάμο, με τίς τρεις ψωροχιλιάδες που παίρνω για μισθό;

Μά εγώ θα ζούσα κοντά σου ευτυχισμένη και με λιγότερα, αγάπη μου, μου είπε η Κικίτσα και τα μάτια της άστράψανε.

Θέλεις να πεις πως εσύ θα δολώσεις...; ψιθύρισα δειλά.

Μά και βέβαια. Σωτηράκη μου, φώναξε η Κικίτσα και μ' άγκάλιασε. Έγώ και σ' ένα καλούδι θα ήμουν έτοιμη να σε ακολουθήσω! Κι' αν θ' χρειάζονταν να περνώ με το ίδιο παλτό δυό και τρία χρόνια, δεν θα παραπονιόμουν. Φτάνει που θα βρισκόμουναι πάντα κοντά σου!

Μά τότε, Κικίτσα μου, όλα τακτοποιούνται! είπα, θαύματα συγκινημένα. Όπως σου έχω πιά, αύριο άρνω το παλιό μου δωμάτιο, γιατί! Έπιασα ένα μικρό διαμερίσματάκι, δωμάτιο, χώλ, λουτρό, και κουζίνα. Λέει... δηλαδή, νομίζεις πως θα μπορούσε, για την αρχή, να ζήσουμε σ' αυτό και οι δυο μας;

Θέλει ρόδιμα, Σωτηράκη μου; φώναξε η Κικίτσα, δακρυομένη. Θά γίνη η ερωτική μας φωλιά, το μικρό μας βασίλειο!

Πέμπτη ήτανε η μέρα που τα κοινοποιώσαμε αυτά και συμφωνήσαμε με την Κικίτσα να πάω να τη ζητήσω από τον πατέρα της το Σάββατο.

Την άλλη μέρα, μετάνησα με τα λίγα, μα κομψά επιπλάκια μου, στο καινούργιο μου διαμερίσματάκι. Τα τακτοποίησα γουστόζικα, έκανα όνειρα για την ημέρα, που άναμεσα σ' όλα τ' άλλα θα ήμουναι και το φαρδύ συζύγιό μου κορβάτι και η Κικίτσα θα ήταν πια για πάντα κοντά μου. Ύστερα, κουρασμένος, έσπασα να κοιμηθώ.

Είχα άρχισει να παίρνω το πρωτόπιν, όταν ξαφνου... άκουσα ένα κλειδί να γυρίζει στην κλειδαρότρυπα και την πόρτα ν' ανοίγει τριζόντας.

Κλειδές! σκέφτηκα έντρομος και το σήμα μου πάγωσε. Μά πριν προφτάσω να κάνω δεύτερη σκέψη, ένας άλλος θορύβος έφτασε στα αυτιά μου.

Ασυνείδητα! είπαε μια παράφρη μακρινή, γυναικεία φωνή.

Αυτή τη φορά, ένιωσα τα μαλλιά μου να σηκώνονται από κεράλι μου. «Φάντασμα...» σκέφτηκα τρέμοντας συγκοιμένος. Κι' έδωσα σιγά-σιγά το κεφάλι μου από την κούβελα, ψάχνοντας με γουρλωμένο μάτι μέσα στο σκοτάδι. Δεν είδα τίποτα. Μά, σε λίγο, τα αυτιά

μου συνέλαβαν ένα τρίτο θόρυβο! — Μά επιτέλους προσπάθησε να δείξεις κατανόηση, 'Ελενίτσα!

Αρχικά να εξηγήσω τα ανεξήγητα. Το αίμα μου άρχισε να ξαναδρίσκει τη ρευματοειδή του και τα μαλλιά μου να χάνουν την κάθετη γραμμή τους και να ξαναπέφτουν στη θέση τους. Δεν ήταν ούτε κλέφτες ούτε φαντάσματα. Ο τοίχος του διμερισμού ήταν πολύ λεπτός — τώχουν κάτι τέτοια καλά, τα μοντέρνα διαμερισματάκια — και οι θόρυβοι έφταναν από το διπλανό, που ένα ζευγάρι είχε γυρίσει απ' έξω και τότε ρίξε στο καυγάδακι.

Έβαλα το κεφάλι μου κάτω από την κουβέρτα, μα οι φωνές τρυπούσαν τον τοίχο κι έμπαιναν στ' αυτιά μου.

— Εγώ, εκείνη τη γούνα τη θέλω όπωσδήποτε! Έλεγε τώρα η άγνωστη γειτόνισσά μου.

— Μά δεν γίνεται, 'Ελενίτσα, απαντούσε μισο-θυμωμένα. Ξεχνάς πως έχουμε τις δόσεις για το διαμέρισμα;

— Διαμέρισμα τη λές, αυτή την τρύπα που μ' έφερες να ζωω; Εί-δες δίπλα που έχει ο άντρας της Καίτη; Άλληθινό παλάτι!

«Βρέ για κύττα... τα ίδια λόγια λέει και η Κικίτσα, σκέφτηκα και ανατριχίλασα λίγο.

— Δεν ξέρω τί έλεγα τότε, φώναζε τώρα η γειτόνισσά μου. Αυτά που λέω τώρα, έχουνε σημασία. Όλες οι φίλες μου φορούν πανάκριδες γούνες κι' εγώ περιφέρωμαι μ' αυτό το φτωχοπαλτουδάκι!

— Μά 'Ελενίτσα... εσύ δεν έλεγες πως φτάνει να είμαστε μαζί και δεν θα σ' ένοιαζε αν φορούσες το ίδιο παλτό δυο ή και τρία χρόνια;

— Δεν ξέρω τί έλεγα τότε, έλεγε τώρα η γυναικεία φωνή πίσω από τον τοίχο. Τώρα, όμως, οι γούνες είναι στη μόδα!

Αρχικά να στριφουριζώ στο κορμάκι μου σαν κολασμένος. Το γειτονικό ζευγάρι συνέχισε το καυγάδακι του, μα εγώ δεν άκουγα πιά. Σκεφτόμουν την Κικίτσα και τα λόγια της. Μά τώρα δεν πίστευα τίποτα! 'Ε, δεν ήμουν και τόσο ηλίθιος! Κατά τα ημερώματα, κατάφερα να αποκοιμηθώ, μα είδα στ' όνειρό μου να κατεβαίνει μπροστά μου ένα τεράστιο αγκίστρι. Στην άκρη του, λαχταριστή-λαχταριστή, δρισκότανε η Κικίτσα, μου χαμογελούσε και μου άνοιγε την αγκαλιά της. Εγώ, όμως, τραβούσα πίσω και τινάζονα αβρός. Σηκώθηκα, ντύθηκα και από τον πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο τηλεφώνησα στην Κικίτσα.

— Κικίτσα... της είπα, για καίνο που είπαμε προχθές δεν γίνεται τίποτα. Αποφάσισα να μείνω γειτονοπαλλικόρο!

— Σωτηράκη!... φώναξε η Κικίτσα δραματικά. Μά γιατί; Εγώ...

— Γιατί τώρα έμαθα πως όλες οι γυναίκες λένε ψέματα, ψέματα, πως σ'άς φτάνει ένα καλύδι για να ζητήσετε ύστερα διλλίτσα, λένε πως σ'άς φτάνει το φτηνό παλτουδάκι! 'Ε, όχι κορίτσι ύστερα γούνες! Σ'έ, όχι κορίτσι ύστερα γούνες! Σ'έ, όχι κορίτσι ύστερα γούνες! Σ'έ, όχι κορίτσι ύστερα γούνες!

— Τρελλάθηκες Σωτηράκη; με ρώτησε σπαραχτικά η Κικίτσα.

Είχα τρελλάθω ή Κικίτσα; γιαντρεύτηκα, της απάντησα. Βγήκα από τον τηλεφωνικό θάλαμο και άφισα έναν βαδύτατο αναγκαστικό. Μια σύμπτωση με είχε σώσει.

Κι' επειδή οι άνθρωποι, πρέπει να επωφεληθούν από την πείρα των άλλων, προσπάθησε να επωφεληθώ κι' εγώ από τη δική μου πείρα, που μου ήλθε έτοιμη και φιλτραρισμένη ανάμεσα από τον μονότουβλο μεσότοιχο μιας μοντέρνας πολυκατοικίας. Τώρα, αν δεν θέλετε να μ' ακούσετε και εξακολουθείτε να τσιμπάτε σαν κουτά ψάρια τα λαχταριστά δολωμάτσια που συνηθίζουν να ρίχνουν οι γυναίκες, 'Ε; δικαίωμά σας είναι! Κάποτε θα με θυμηθείτε, μα θα είναι άργα για να κάνετε όπισθεν, γιατί θαχετε πιστή πιά από το αγκίστρι. 'Εγώ, βόρα τώ Θεώ, τη γλύτωσα, μα για πάντα!

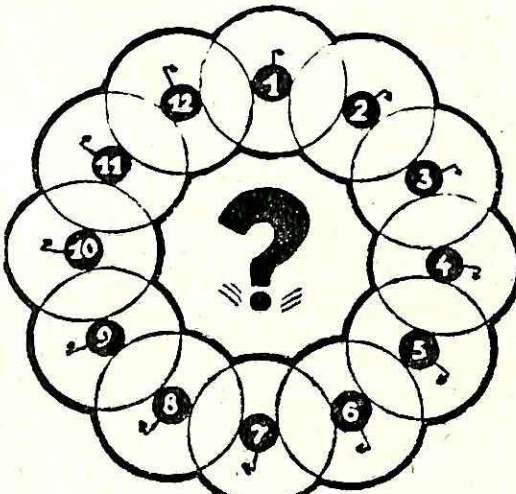
ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

Για μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Συλλαβικό κυκλόεξο

Μέσα στους δώδεκα αυτούς κύκλους θα τοποθετήστε 12 τετρασυλλαβικές λέξεις, των οποίων σ'ας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. 'Η τοποθέτησή θα γίνει γύρω από τον αντίστοιχο αριθμό, άρχίζοντας πάντα από το

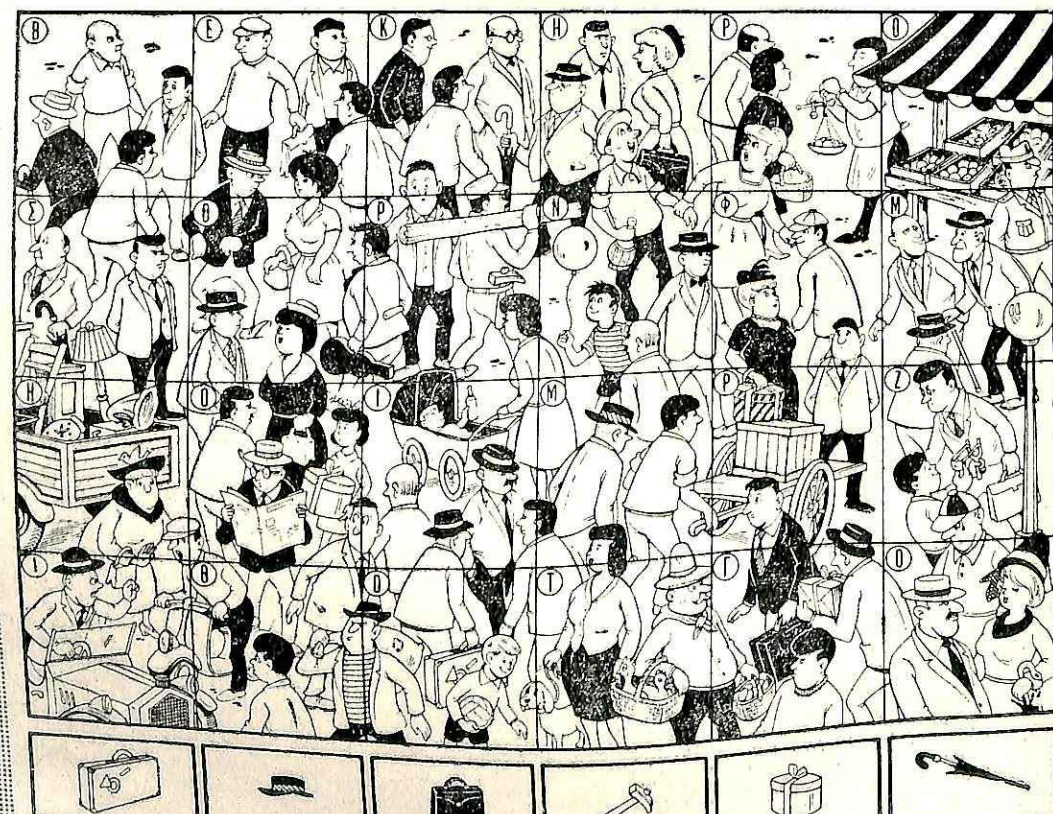

σημείο, όπου βρίσκεται το μικρό βέλος, και ακολουθώντας την κατεύθυνση, που δείχνει αυτό.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Το συνταγματικό πηγαίνοντας στο Σούνιο.
- 2) Πρωτεύουσα χώρας της Ν. 'Αμερικής.
- 3) Δίδεται έναντι χρέους.
- 4) Τόπος όπου μπορεί κανείς να διανυκτερεύσει.
- 5) Προτερήματα.
- 6) 'Επίρρημα: από το πρωί ως το βράδυ.
- 7) Ταραχή, άταξία.
- 8) 'Επίρρημα: Μια ώριμη μέρα.
- 9) Αύξανεi όσο μικραίνει το ταϊγάρο.
- 10) 'Ενα άφρατο τσουρέκι.

Ο κρυμμένος ποιητής

Μέσα στο σχέδιο αυτό δεν είναι κρυμμένα μόνο τα έξη αντικείμενα, που βλέπετε στο κάτω μέρος, αλλά και ένας περιφημος ποιητής. Για να σχηματίσετε το όνομά του, πρέπει να βρείτε πρώτα τα έξη αντικείμενα μέσα στο σχέδιο και να βάλετε στη σειρά τα

- 11) Φρούτο της εποχής.
- 12) Δεν επισκευάζεται (ουδ.).

Δ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Στη θέση των στιγμών, τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε, κάνοντας στην κάθε σειρά τους λογαριασμούς, που σ'ας επιβάλλουν τα υπάρχοντα αριθμητικά σημεία, να βρ-σκετε πάντα το αποτέλεσμα, που σ'ας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots + \dots \times \dots = 13 \\ \dots \times \dots + \dots = 13 \\ \dots + \dots = 13 \end{array}$$

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μιά μόνο φορά τον καθένα.

- 2) Δύο διψήφιοι αριθμοί δίνουν για άθροισμα 45. 'Η διαφορά μεταξύ τους είναι ίση με το ένα τρίτο (1/3) του μεγαλύτερου αριθμού και το ήμισυ (1/2) του πιο μικρού. Ποιοι είναι αυτοί οι δυο αριθμοί;

- 3) Προσπαθήστε να βρείτε τους αριθμούς, που πρέπει να τοποθετήσετε πιο κάτω, στη θέση των στιγμών, έτσι ώστε να ολοκληρωθή ο πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} \cdot 7 \cdot \\ 2 \cdot \\ \hline 7 \cdot 4 \cdot 2 \cdot \\ 8 \cdot 5 \cdot \cdot \end{array}$$

Για να σ'ας διευκολύνουμε, σ'ας αποκαλύπτουμε πώς θά χρησιμοποιήσετε πέντε φορές το 3 και τέσσερις φορές το 1.

- 4) 'Αφαιρώντας από το τετραπλάσιο ενός αριθμού το ένα τρίτο του αρχικού αριθμού, βρίσκουμε για αποτέλεσμα 33. Ποιός είναι ο αρχικός αριθμός; 'Η απάντησή πρέπει να δοθεί μέσα σε ένα λεπτό.
- 5) Στη θέση των στιγμών, τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε να επληθεύσει απόλυτως το άθροισμα που σ'ας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} 5 \cdot 4 \cdot 1 \cdot \\ \hline 8 \cdot 3 \cdot 9 \cdot 6 \cdot 2 \end{array}$$

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Με κλειστά μάτια...

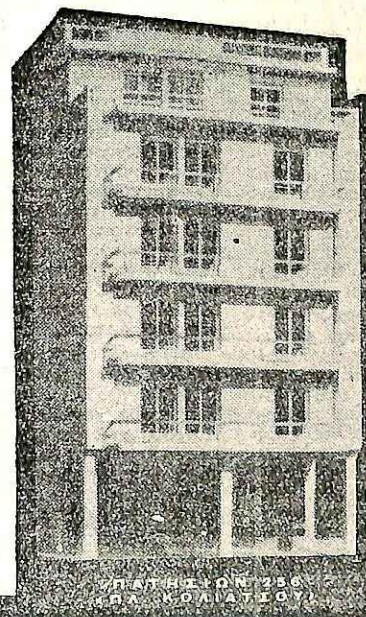

Το αγοράζουν όλοι

ΔΙΟΤΙ

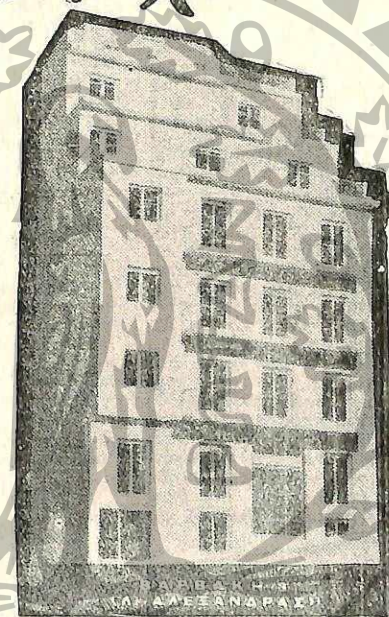
Έχουν έμπιστοσύνη
στα μεγάλα κέρδη
που προσφέρει
κάθε χρόνο!!

Έρετος μοιράζει πάλι:

ΠΟΛΛΕΣ
ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΜΕΤΡΗΤΑ

2 ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ
ΕΙΣ ΔΥΟ ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΥΣ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΛΑΧΕΙΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ

Οι λύσεις στη σελίδα 82

ΚΟΥΚΟΥΛΩΜΕΝΗ με τὸ νάυλον ἀδιάρρηχτό της, ἡ Φανή βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἐξω ἔβρεχε δυνατά, κι' οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει νερά.

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ γιάτρο τοῦ Ι.Κ.Α., νὰρρῇ νὰ δῇ τὸν ἀδελφὸ της, ποὺ πηγαίαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ στὸ κρεβάτι του. Ἐπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ στὸ κατὰστημα, ποὺ ἐργαζόταν ὡς ταμίας, νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ γιὰ τὴν ἐπίσημη τὴν πρώτη στὴ δουλειά της.

Μάζεψε ὅσο μποροῦσε τὰ ρούχα της καὶ πάτησε μέσα στὰ νερά, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὸ δρόμο.

Τὸ ρεύμα τοῦ νεροῦ τὴν ἐμπόδιζε νὰ προχωρήσῃ. Τρίκλιζε, γλίττρησης, ἀνέσκηκωσε τὰ χέρια, λές καὶ προσπαθοῦσε κάπου νὰ στηριχθῇ, κι' ἔπεσε χάμω.

Τὸ στρίγγιλλο ἀπὸ τὸ ἀπότομο φρενάρισμα ἐνὸς αὐτοκινήτου, ἀνακατέθηκε μὲ τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ της.

Λίγους πόντους ἀκόμη, καὶ τὸ φτερό τοῦ αὐτοκινήτου θὰ τὴν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι.

Ἦταν μιά μεγάλη κούρσα, ἰδιωτική, πολυτελείας. Ἀνοίξε ἡ πόρτα της καὶ βγήκε μιά νέα, τρομαγμένη. Προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴν Φανή, ποὺ ἦταν ἐκπληγμένη στὰ νερά, μέσα στὸ δρόμο.

Ἐσκυψε, τὴ σήκωσε μὲ κόπο, τὴ στήριξε πάνω στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴς εἶπε, κάπως θυμωμένη:

— Τί θέλατε, μὲ τέτοιον καιρὸ, στὴ μέση τοῦ δρόμου;

Ἡ Φανή τὴν κύτταξε καὶ πρόφερε:

— Πήγαίνα νὰ τηλεφωνήσω στὸ γιάτρο!

Τὴ βοήθησε ἡ ἄλλη νὰ ἀνεβῇ στὸ πεζοδρόμιο.

Ποῦ εἶναι, τὸ σπίτι σας; τὴ ρώτησε.

Ἡ Φανή τὴς ἔδειξε τὸ ὑπόγειο μιάς πολυκατοικίας. Πήγαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ γιάτρο, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ στὴ Φανή. Τώρα εὐὺ νὰ μπῆς μέσα καὶ ν' ἀλλά-

Ἡ Φανή ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δάκρυσε...

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ἦες. Τὰ ρούχα σου εἶναι μούσκεμα. Ἐμπρός πηγαίνε. Δὲ θάρρῃσω νὰρρῇ.

Ἡ Φανή τὰχε χάσει, ἀπὸ τὴν ἀπρόσκλητη αὐτὴ βοήθεια. Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ἐνῶσε τὸ νερό νὰ τὴς προυνιάνῃ τὸ κομμάτι.

Μπήκε στὸ σπίτι της, ἀλλάρε ρούχα καὶ κάλτσες γρήγορα-γρήγορα καὶ πέρασε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀνδρὸς. Τὸν βρήκε νὰ καίη ἀπὸ γρήγορα ὁ γιάτρος, ὅπως τὴς εἶπε, πρὸς τὴν ἀγνωστὴν γυναῖκα.

Πήγε στὴν κουζίνα, ἔριξε σ' ἕνα πιάτο ξίδι μὲ νερό κι' ἄρχισε νὰ βρέχῃ πανιά καὶ νὰ τ' ἀκουμπᾷν στὸ μέτωπο τοῦ ἀρρώστου.

Ἡ νέα γυναῖκα τοῦ αὐτοκινήτου, μιά πολὺ ὁμορφὴ μελαχροινὴ, ἡ Νότα Βαρίδη, γύρισε σ' αὐτὴν, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει στὴ μέση τοῦ δρόμου, κι' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό της, καθὼς ὠδηγοῦσε, περνοῦσαν χίλιες διὸ σκέψεις, ὅλο τὸ παρελθόν της...

Σήμερα ἦταν πολὺ πλοῦσια, σύζυγος διαιρηχάνου. Ἐξὼ δὲως καὶ τρία χρόνια, ἦταν κι' αὐτὴ ἕνα φτωχόκοριτο. Ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ τέσσερα κορίτσια, ποὺ εἰμειναν ὀρφανὰ, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της. Κι' ὁ πατέρας της, ἐνῶς ἀπλὸς ἀποθηκάριος, μὲ μικρὸ μισθὸ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ διωμήχανου Βαρίδη, προσπαθοῦσε νὰ συντηρήσῃ τὰ κορίτσια του.

Ἡ Νότα ὅμως, ἡ μεγαλύτερη, ποῦθελε διὸ χρόνια ἀνάμνη νὰ τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο, δὲν σταμάτη-

σε τίς σπουδές της. Ἀπὸ ξένα καὶ δανειακά βιβλία διάβαζε, χίλιες οικονομίες ἔκανε στὰ φορεματάκια της, ἀλλὰ τότε βάλει πείσμα νὰ πᾶρῃ τὸ ἀπολυτήριό της.

Πόσες φορές δὲν μοιραζόταν κι' αὐτὸ τὸ φαί της μὲ τίς μικρότερες ἀδελφές της, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρῇ τὸν πατέρα της!

Γιὰ ν' ἀνταποδίδῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ποὺ πρόσφερε ἡ γειτονίσσα στὶς ἀδελφές της, πηγαίνε καὶ τὴ βοηθάει. Τὴς ἔρραβε κανένα φορεματάκι, ἢ κανένα ποικίμοιο γιὰ τὸ πλοιοιό. Ὅ,τι μποροῦσε ἔκανε, μετὰ τὸ διαβάσει.

Κι' ὁ Θεὸς τὴ βοήθησε: Πῆρε τὸ ἀπολυτήριό μὲ «ἐπὶ καλῶς» κι' ὅλο χαρὰ ἔτρεξε στὸ ἐργοστάσιο, τοῦ τὸ δειλῆ.

Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλη-τὴ σύστησε στὸν κύριο Βαρίδη, τὸν ἐργοστασιάρχη.

Γεμάτος χαρὰ καὶ καμάρῃ τὴν παρῶσα στὸ γραφεῖο του. Ἐκτὸς ἐβλεπε τὰ γυαλιά της, τὴν καὶ ἑρπύδα τὴς εἶπε, τὴ συνεχάρη.

— Δεσποινίς, ἀπὸ Δευτέρα, τὸ ἐργοστάσιο σας προσκαλεῖται ὡς ὑπάλληλο στὰ γραφεῖα της!

Ἐκεῖνη ἔσκυψε, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὰ φίλησε μὲ ἐγγυνώσιν.

Δύο μισθὸι ἔμπαιναν, τώρα, στὸ σπίτι τους. Ἡ ζωὴ καλλιτέρεμε καὶ τὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ μαρμαμένα ἀπὸ τὴν ὀρφάνια χεῖλιν τους.

Πέρασαν διὸ χρόνια. Καὶ μιά μέρα, ὁ κύριος Βαρίδης κάλεσε στὸ γραφεῖο τοῦ τὸν πατέρα της Νότα.

— Θέλω νὰ συζητήσω, τοῦ εἶπε. Θὰ ἦ-λὺ σοβαρὸ ζήτημα, τοῦ εἶπε. Μοῦ θέλα νὰ σὲ κάνω πεθερό μου. Μοῦ δίνει τὴ Νότα γιὰ γυναῖκα.

Ὁ καμμένος ὁ πατέρας τάχασε. Ἡ κόρη του ἦταν εἰκοσι δύο ἐτῶν. Πῶς συμβιβαζόταν αὐτὸ τὸ πρά-γμα; Τί βάλει ἡ Νότα του;

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε:

— Μεγάλω μὲ τιμὴ, κύριε προ-στάμενε, μὰ ἡ Νότα...

— Θέλει νὰ πῇ, ὅτι εἶναι πο-λὺ μικρή; Ὁ Νότα ἔξασφαλίσω πλού-τη καὶ εὐτυχία. Καθὼς ἐπίσης θὰ φροντίσω καὶ γιὰ ὅλη τὴν οἰκογέ-νεια σου. Κατάλαβε;

— Κατάλαβε. Ἀφήστε νὰ τὰ συ-ζητήσω μὲ τὴ Νότα.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαί, κράτη-τὴ Νότα ἰδιαιτέρως καὶ τὴς εἶ-πε τὴν πρόφασιν τοῦ προस्ताμένου τους. Μιλοῦσε ἐπιφυλακτικὰ καὶ μὲ φόβο.

Ἐκεῖνη ὅμως γέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα, δέχομαι! Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ ἐξασφαλίσω γιὰ ὁ-λους σας μιά ἐνδοτὴ ζωὴ. Ἀρκετὰ ὑποφέρωμε τόσα χρόνια!

Ἐτοί, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη θέρουδα, ὅλη ἡ οἰκογένεια μετα-φέρθηκε στὴν ἑταιρεία τοῦ κυρίου Βαρίδη. Ἡ Νότα σταμάτησε νὰ ἐργάζεται στὰ γραφεῖα, κι' ὁ μι-σθὸς τοῦ πατέρα της τριπλασιά-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

σθηκε, γιὰτὶ, ἀπὸ ἀποθηκάριος, ἔ-γινε ἐλεγκτής.

Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ἔγινε ὁ γάμος κι' ἡ Νότα μὲ τὸν κύριο Βαρίδη ἔφυγαν γιὰ διὸ μῆνες στὴν Ἰταλία.

Ἐτοί, ἀρχισε μιά νέα, μιά με-γάλη ζωὴ γιὰ τὴ Νότα. Αὐτὴ ὅμως δὲν ξεχνούσε ποτε τὴν παλιὰ της γειτονία καὶ περνοῦσε κάθε ὁδομά-δα, ν' ἀνακουφίξῃ μὲ δῶρα τοὺς κα-λοὺς γειτόνους.

Μιά ὥρα εἶχε περάσει, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ Φανή, μόνη μὲ τὸν ἀρρώστο ἀδελφὸ της, ἀναρωτιόταν ἀν ἡ ἀγνωστὴ θὰ κρατοῦσε τὸ λό-γο της. Ἦταν ἔτοιμη μάλιστα νὰ ξαναδῇ, νὰ πᾶρῃ νὰ τηλεφωνήσῃ, ὅ-ταν χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἡ Φανή ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ἦταν ἡ ἀγνωστὴ κυρία μὲ τὸ γιάτρο. Τοὺς ἔμπασε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου ἀδελφοῦ.

Σὲ λίγο, ὁ γιάτρος ἔβγαλε τὴ γνωμάτευσί του:

— Πρέπει νὰ μεταφερθῇ σὲ κλι-νική. Ἐκεῖ, θὰ ἔχῃ ὅλα τὰ μέσα...

— Εἶναι σοβαρὰ, γιάτρο;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἐκεῖ θάναί καλλί-τερα.

Ἡ Νότα βοήθησε καὶ πάλι. Τη-λεφώνησε στὴν κλινική ποὺ ὑπέδει-ξε ὁ γιάτρος, κι' ἦρθε ἕνα ἀσθενο-φόρο αὐτοκίνητο καὶ τὸν πήρε.

Σὲ δέκα ἡμέρες θὰ εἶναι ἐν-τελῶς καλά, ὑποσχέθηκαν οἱ για-τροί.

Ὑστερα ἡ Νότα πῆρε τὴ Φανή μὲ τ' αὐτοκίνητό της καὶ τὴν πῆ-γε στὴν ἑταιρεία της, γιὰ νὰ μὴ μεί-νῃ μόνη, ὅσες μέρες θὰ ἦταν ὁ ἀ-δελφὸς της στὴν κλινική.

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαρι-στήσω, πῶς νὰ ἐκπληρώσω τὸ χρέ-ος μου! τὴς ἔλεγε ἡ Φανή.

Ἡ Νότα τὴς ἔπιασε τὰ χέρια μ' ἕνα χαμόγελο καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἀσφαλῶς, κάπου θὰ ἐργαζό-σαστε καὶ οἱ δύο.

Ἡ Φανή ἔσκυψε τὸ κεφάλι, δά-κρυσε καὶ ψιθύρισε:

— Ναι...

Καὶ σὰν νὰ γύρευε ἡ ψυχὴ της νὰ ξελαφρώσῃ ἀπὸ κάποιο βάρος, ἄρ-χισε νὰ ἐμπιστεύεται στὴν ἄλλη τὸν πόνο της:

— Ἐχομε διὸ χρόνια, ποὺ ἦρ-θαμε στὴν Ἀθήνα. Ἦμασταν ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὁ Νότα ζοῦσε γιὰ τὸν ἄλλο, γιὰτὶ εἴμαστε ὀρφανοὶ καὶ φτωχοί.

Ἐνῶς νέος μοῦ εἶχε ὑποσχέθῃ γάμο, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρό-νιο, ἔγκατέλειπε. Ἀρρώστησα, παρὰ λίγο νὰ πεθάνω, μὰ ὁ ἀδελφός μου μοῦ ἔδωσε κουράγιο κι' ὅταν συ-νῆλθα, μὲ πήρε κι' ἦρθαμε ἐδῶ, γιὰ ν' ἀλλάξω περιβάλλον.

Ὑποφέρωμε πολὺ στὴν ἀρχή, μὰ εὐτυχῶς, ἐγὼ ῥῆκα ἐργασία ὡς πα-λῆτρια, κι' ἔπειτα ὡς ταμίας σ' ἕ-να κατὰστημα, κι' ὁ ἀδελφός μου ἔπιασε δουλειά σ' ἕνα γραφεῖο. Οἱ μισθοὶ μας ἦταν μικροί, ἀλλὰ τὰ καταφέρναμε νὰ ζοῦμε οικονομικά.

Σταμάτησε. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της.

Ἡ Νότα τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

— Θὰ φροντίσω ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δύο σας, τὴς ἔδειξε ἕνα δω-μάτιο, ὅπου θάμενε προσωρινά.

Ὁ ἀδελφὸς τὴς Φανὴς ἔγινε ἐν-τελῶς καλά καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν κλι-νική.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Νότα εἶχε παρα-χωρήσει στὴ Φανή ἕνα σπιτάκι μὲ δύο εὐρύχωρα δωμάτια, ποὺ δριοκί-ταν μέσα στὸ μεγάλο κῆπο τὴς ἑ-ταιρείας.

Ἐκεῖ, ἐγκαταστάθηκε ὁ ἀδελ-φός της, μολὶς βγήκε ἀπὸ τὴν τὴς Φανὴς, ὅλα φροντίσε ἡ Νότα, κλινική. Γιὰ ἕνα γινεῖ γι' αὐτὴν ἡ Φανή, γιὰτὶ ἦταν καὶ ἡ μό-δελη ψυχὴ, ἀπὸ ὅσες γνώρισε με-νὴ γυναῖκα ἀπὸ ὅσες ἐργαζόταν.

Ἐτοί, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη θέρουδα, ὅλη ἡ οἰκογένεια μετα-φέρθηκε στὴν ἑταιρεία τοῦ κυρίου Βαρίδη. Ἡ Νότα σταμάτησε νὰ ἐργάζεται στὰ γραφεῖα, κι' ὁ μι-σθὸς τοῦ πατέρα της τριπλασιά-

MIRANTA

Η ΣΕΛΙΔΑ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΥΣΙΜΟ

Τὸ ἀμπιγιέ ντύσιμο εἶναι πάντα μεγάλο πρό-βλημα γιὰ τὴν ἐργαζομένη γυναῖκα, γιὰ τὸ ὅποιο δὲ βρῶσκει εὐκόλα τις κατάλληλες λύ-σεις, γιὰτὶ πολλὲς φορές δὲν ἔχει καιρὸ νὰ γυρίσῃ σπῆτι, γιὰ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ὅταν πρόκειται νὰ βγῇ ἔξω. Ἐνῶς μεγάλος παρι-ζιάνικος οἶκος μόδας, λοιπόν, παρourάισε προσφάτως στὶς μπουτίκ του μιά συλλογὴ ἀπὸ ταγιέρ καὶ φορεματά, ποὺ μποροῦν νὰ φορε-θοῦν τὴν ἡμέρα καὶ ποὺ μετατρέπονται μὲ λί-γα ἀξέσουάρ σὲ ἀμπιγιέ μοντέλα.

Πολὺ ἄρεσε ἕνα ταγιέρ ἀπὸ πολυχρῶμο τοῦιντ, μὲ εἰδικὰ μελετημένη κοῦπ. Ἡ ζακέ-τα του ἔχει μεγάλο μυτερό ντεκολτέ χωρὶς γιῶκα καὶ τὰ ¾ μανίκια της, ἔχουν μπροστὰ κανονικὴ μανικοκόλλησι καὶ πίσω κοῦπ κιμονό. Ἡ φούστα εἶναι ἴσια. Τὴν ἡμέρα, τὸ ταγιέρ αὐτὸ φοριέται μ' ἕνα πουλόβερ καὶ τὸ βράδυ μὲ μιά μεταξωτὴ καζάκα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ προσθέσετε στὴ ζακέτα ἕνα γιῶκα-εσάρπα (πρὸς στερεώνεται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ντεκολτέ μὲ σουσπες), φτιαγμένο ἀπὸ τὸ ὕφασμα τὴς καζάκας. Καὶ μιά ἄλλη πολὺ πρακτικὴ πρό-ταση: Στὴ θέσι ἀπὸ τὰ πρῶτα κουμπιά, ὑπάρ-χουν λεπτὲς κουμπιότρυπες. Θὰ ἐνῶσετε κάθε κουμπὶ μ' ἕνα πιδ μικρὸ καὶ πολὺ πλατὺ κουμ-πί, ποὺ θὰ τὸ περάσετε ἔπειτα ἀπὸ τὴν κουμ-πιότρυπα καὶ ποὺ στερεώνει ἀπὸ μέσα τὸ ἑ-ξωτερικὸ ἐξωτερικὸ κουμπὶ αὐτό, μπορεῖ νὰ εἶ-ναι ἀπὸ δερμα ἢ ἀπὸ ξύλο, γιὰ τὸ βράδυ, ὅ-μως, θὰ ἔχετε φτιάξει ἄλλα τρία ζευγάρια κουμπιά ἀπὸ μεταξωτὸ ἢ πασιμαντερί.

Μπορεῖτε νὰ ράψετε τὸ ἴδιο μοντέλο, ἀντὶ ἀπὸ τοῦιντ, ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα. Σὰς προτεί-νουμε: γκρι φανέλλα γιὰ τὸ ταγιέρ, γκρενὰ πουλόβερ, καζάκα γκρι-πέρλ ἢ ἑμπριμὲ μετα-ξωτὸ — μαρὸν λαϊνὰ γιὰ τὸ ταγιέρ, σιέλ ἢ καμὴλὸ πουλόβερ, μαρὸν καζάκα — μαῦρο ἢ «άντρασιτ» λαϊνὰ, μαῦρο πουλόβερ, ἀσπρη ἢ καφέ καζάκα. Ἡ καζάκα φοριέται, ἄλλωστε, μὲ ἢ χωρὶς ζώνη, ἔχει μικρὸ ντεκολτέ χωρὶς γιῶκα καὶ κουμπιώνει στὴν πλάτη.

Ἐνα σκουρόχρωμο φόρεμα «σασὺμπλ» (μὲ μεγάλο ντεκολτέ καὶ χωρὶς μανίκια) μετατρέ-πεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὴν ἡμέρα, στὸ γραφεῖο, θὰ τὸ φορέσετε μὲ μιά σκαπείκη σπορτίβ μπλουζα καὶ τὸ βράδυ μ' ἕνα ἀσπρο πουλόβερ μὲ ψηλὸ γυριστὸ γιῶκα. Ἐνα μαῦ-ρο σύνολο μαγιό-φούστα, φοριέται τὴν ἡμέρα μὲ τὸ ἀνοιχτόχρωμο πουλόβερ ἀπὸ ἔξω καὶ τὸ βράδυ μὲ τὸ ἴδιο πουλόβερ, ἀπὸ μέσα, παίρ-νοντας ἔτσι μιά πιδ ἀμπιγιέ ὄψη.

Ἐνα μαῦρο φουρὺ μὲ μεγάλου μαλακὸ γιῶκα καὶ μυτερό ντεκολτέ, φοριέται τὴν ἡμέρα μὲ δεύτερο γιῶκα καὶ μανικέττια σὰς κοντὰ μανί-κια ἀπὸ σκαπείκη ὕφασμα, ποὺ στερεώνον-ται μὲ σουσπες. Τὸ βράδυ, τὸ φόρεμα εἶναι χωρὶς γαρνιτούρα καὶ στολιέται μόνο μὲ ἕνα μεγάλο μπιζού ἀπὸ μυτερό ντεκολτέ του. Καί, τέλος, κάθε σπορτίβ σεμιζιέ γίνετα ἀμπιγιέ φόρεμα, ὅταν τὸ ἀφίνετε τὸ βράδυ ξεκούμ-ποιο μέχρι τὴν μέση, γιὰ νὰ φαίνεται ἡ μετα-ξωτὴ μπλουζα, ποὺ φορεῖται ἀπὸ μέσα. Τὸ ἴδιο σεμιζιέ, μὰ χωρὶς μανίκια αὐτὴ τὴ φορά, φο-ριέται ἀντιθέτως τὴν ἡμέρα μὲ μιά ριγωτὴ μπλουζα μὲ μακριὰ μανίκια καὶ τὸ βράδυ χω-ρὶς μπλουζα, μ' ἕνα μεγάλο μπιζού ἀπὸ ἕνα πέτο τοῦ γιῶκα-ταγιέρ. Σὰς χρειάζονται γιὰ ἕνα τέτοιο σεμιζιέ χωρὶς μανίκια 2μ80 σὲ 90 π. φάρδος καὶ γιὰ τὴ μπλουζα 1μ95 σὲ 90 π. Τὸ σεμιζιέ αὐτὸ φοριέται πάντα μὲ ζώνη.

Δυὸ πολὺ κομψὰ παριζιάνικα μοντέλα: πρωτὸ ταγιέρ ἀπὸ καφέ - ἀσπρο μάλλλινο ὕφασμα, μὲ ζιλιέ καὶ γαρνιτούρα ἀπὸ βελούρο κοτλέ καὶ 7/8 ἀνοιχτόχρωμο παλτὸ μὲ ραγκλὰν μανίκια καὶ κόφιν πάνω στὸς γοφούς.

ΓΟΥΝΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΣΕΠΗ

Οἱ ἀπομιμήσεις δίνουν καὶ παίρνουν! Πρῶ-τα γιὰ τὸ δερμα καὶ τῶρα, ὅλο καὶ πιδ ἐπιτυ-χημένα, γιὰ κάθε εἶδος γούνας. Οἱ «γούνες» αὐτὲς πουλιούνται μὲ τὸ μέτρο καὶ εἶναι φυ-σικὰ, πολὺ πιδ οἰκονομικὲς ἀπὸ τίς πραγματι-κές. Εἶναι δὲ μεγάλης ἀντοχῆς καὶ ἐσπαιμνι-πολὺ. Ἐφέτος λαοσφονοῦνται μὲ μεγάλη ἐπιτυ-χία καινοῦργες ἀπομιμήσεις διαφόρων τύπων γούνας, φτιαγμένες ἀπὸ βαμβάκι, σὲ συνδυα-σμο μὲ συνθετικὲς ἴνες (Ροβύλ, Κρυλὸρ, κ. ἄ.) χάρις στὶς πρῶτες ὕλες τους, διατηροῦν γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν ἀφ' τῆς πραγματικῆς γούνας.

Ἐφαρμόζονται μὲ μεγάλη ἐπιτυ-χία καινοῦργες ἀπομιμήσεις διαφόρων τύπων γούνας, φτιαγμένες ἀπὸ βαμβάκι, σὲ συνδυα-σμο μὲ συνθετικὲς ἴνες (Ροβύλ, Κρυλὸρ, κ. ἄ.) χάρις στὶς πρῶτες ὕλες τους, διατηροῦν γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν ἀφ' τῆς πραγματικῆς γούνας.

Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο τέτοιες γούνες μὲ τὸ μέτρο συνήθως, σὲ φάρδος 130 ἢ 140 πόν-των, σὲ στὴλ Βιζόν, «μπείμπυ» φάκια, ἀστρα-κά, «μπράϊτσοντες», «ἀντιὰ ραζέ» λούτρ: λεο-πάρντ, παντέρ, ζέμπρ, κ. ἄ. Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, θὰ φορεθοῦν κυρίως τὸ φανταζιζὶ βι-ζόν, τὸ μαῦρο καὶ τὸ μαρὸν «μπράϊτσοντες», τὸ γκρι «ἀντιὰ ραζέ» καὶ ἀνοιχτὰ χρώματα γιὰ τὸ φόντο σὲ ὅλες τίς γούνες μὲ σχέδια, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι μαρὸν, μαῦρο ἢ κόκκινο σκούρο.

Οἱ νέες γούνες ράβονται εἴτε σὲ στὴλ παλ-τοῦ, εἴτε σὲ γραμμὴ ρεντυγκάτας κι' ἔχουν μο-νὸ, διπλὸ ἢ κρυφὸ κουμπωτά. Πολλὰ παλτὰ ἀπὸ ἀπομιμῆσι γούνας φοριούνται μὲ μιά φα-νὴ ζώνη, ὅταν ἡ πρώτη ὕλη δὲν εἶναι πολὺ χοντρή. Οἱ γούνες μὲ σχέδια (λεοπάρντ, ζέμπρ κ. ἄ.) γαρνιρονται συχνὰ μὲ μονόχρωμο δέρ-μα σὰς μανικέττια ἢ σὰς πέττα καὶ στὸ γιῶ-